

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

От автора на
ПЛАНЕТАТА НА ПРОКЪЛНАТИТЕ
и серията за СТОМАНЕНИЯ ПЛЪХ

ФАНТАСТИКА

36

ХАРИ ХАРИСЪН

— —

СТОМАНЕНИЯ ПЛЪХ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Човекът-престъпление на 25-ти век!

ХАРИ ХАРИСЪН СТОМАНЕНИЯ ПЛЪХ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Най-хитрият престъпник на 25-ти век, известен като „Хлъзгавия Джим“ ди Грис е легенда сред обществата на десетки светове. Тази книга проследява скромното му начало като дребен мошеник на затънтената планета Бит О’Хевън и бързия му възход като най-преследвания човек в известния космос. Тук се разказва и за баснословния суперпрестъпник, по прякор Епископа, който наставлява младия Джим в тънкото изкуство на престъплението и му дава легендарния прякор „Стоманения плъх“.

1.

Когато приближих до предната врата на Първата банка на Бит О'Хевън, тя усети присъствието ми и се отвори с автоматично приветствие. Бързо влязох вътре — и спрях. Но застанах така, че вратата да не може да се затвори зад мен. Докато се плъзгаше обратно, аз извадих от чантата си електрописалката. После се завъртях в мига, в който тя се затваряше докрай. По време на предишните си идвания в банката бях засякъл механичния ѝ рефлекс и знаех, че разполагам само с 1.67 секунди, за да свърша необходимото. Напълно достатъчно време.

Писалката изжува, проблесна и запои вратата за касата. Сега тя можеше само безпомощно и неподвижно да бръмчи, докато нещо в механизма ѝ не прекъсна. Блеснаха искри и устройството замря.

— Унищожаването на банкова собственост е престъпление. Вие сте арестуван.

Докато казваше това, роботът пазач протегна дългите си, тапицирани ръце, за да ме хване и задържи до пристигането на полицията.

— Не и този път, дрънчаща купчина боклук — изръмжах аз и насочих лъча на остена за свинепрасета към гърдите му. Двата метални върха произведоха напрежение 300 волта и множество амperi. Достатъчно, за да привлекат вниманието на един тон свинепрасета. Достатъчно, за да изкарат робота извън строя. От всичките му стави заизлиза пушек и той се строполи на пода със съвсем задоволителен трясък.

Зад мен. Защото вече се бях хвърлил напред, като предредих възрастната дама, застанала пред прозорчето на касиерката. Извадих от чантата си големия пистолет и го насочих към жената.

— Парите или животът, сестричке — изръмжах аз. — Напълни тази чанта с банкноти.

Много внушително, макар че гласът ми мъничко пресекна и произнесох последните думи пискливо. Касиерката се усмихна и се

опита да прояви смелост.

— Върви си вкъщи, синко. Това не е...

Натиснах спусъка и 75-калибровият пистолет избумтя до ухото й, като я ослепи с облак от дим. Не я уцелих, но спокойно можех да го направя. Тя обърна очи и бавно се плъзна под гишето.

Не е толкова лесно да се отблъсне Джими ди Гриз! Само с един скок прехвърлих преградата и размахох оръжието към останалите чиновници.

— Отстъпете назад — всички! Бързо! Пръстите ви да са далеч от онези безшумни алармени бутони. Така. Хей ти, дебелако — магнах аз към тлъстия касиер, който в миналото винаги ми бе отвърщвал с пренебрежение. Сега цялото му внимание бе насочено към мен. — Напълни тази чанта с кинти в едри банкноти, и то моментално.

Той се подчини, като залиташе и се потеше, но въпреки това действаше колкото може по-бързо. Очевидно парализирани от страх, клиентите и персоналът стояха наоколо в странни пози. Вратата към кабинета на управителя остана затворена, което означаваше, че навярно отсъства. Дебелакът напълни чантата с банкноти и ми я подаде. Полицията още не се беше появила. Имах реална възможност да се измъкна с парите.

Измърморих нещо, което, надявах се, бе доста мръсна ругатня и посочих към един от саковете, натъпкани с опаковани монети.

— Изпразни дребните, после напълни и него — със сумтене и ръмжене заповядах аз.

Той пъргаво се подчини и скоро чантата беше натъпкана догоре. От полицията все още нямаше и следа. Възможно ли бе нито един от малоумните банкови служители да не е натиснал алармата? Може би. Трябваше да взема драстични мерки.

Протегнах ръка и грабнах друга чанта с монети.

— Напълни и тази — наредих аз и му я подхвърлих.

Докато мъжът вършеше това, успях да натисна алармения бутон с лакътя си. Има дни, когато човек трябва да прави всичко сам.

Това постигна желания ефект. Когато и третият сак беше напълнен и аз залитах към вратата с пляката си, полицията се появи. При спирането си два земехода се натресоха един в друг (из тези краища полицията няма много извънредни ситуации), но в крайна сметка се оправиха и ченгетата се наредиха отпред с извадени оръжия.

— Не стреляйте — изписах аз. Наистина се страхувах, защото повечето от тях не изглеждаха особено умни. През прозорците не можеха да ме чуят, но ме виждаха. — Това е играчка — извиках аз. — Вижте!

Долепих дулото на пистолета до слепоочието си и натиснах спусъка. Димният генератор произведе задоволителен облак дим, а звуковият ефект накара ушите ми да закънтят. Наведох се зад гишето и се скрих от ужасените им погледи. Сега поне нямаше да стрелят. Търпеливо изчаках, докато крещяха и ругаеха. Накрая разбиха вратата.

Сега всичко това може да ви се струва озадачаващо — и не бих ви обвинявал. Едно е да обираш банка, съвсем друго е обаче да го правиш така, че със сигурност да те хванат. Защо, може би ще попитате вие, защо е необходима такава глупост?

С удоволствие ще ви разкажа. За да проумеете мотивите ми, трябва да разберете какъв е животът на тази планета — какъв бе моят живот. Нека ви обясня.

Бит О'Хевън е основана преди няколко хиляди години от странен религиозен култ, който оттогава за щастие напълно е изчезнал. Дошли са тук от друга планета — някои казват, че това е била Пръст или Земя, легендарният дом на цялото човечество, но аз се съмнявам. Във всеки случай, нещата не са се развили много добре. Може би не са издържали на непосилния труд — в началото планетата определено не е предлагала много удоволствия. Както ни напомнят при всяка възможност даскалите в училище, особено когато ни говорят за това, колко разхайтено е младото поколение напоследък. А ние се сдържаме да не им отвърнем, че те също трябва да са разхайтени, защото през последните хиляда години тук определено нищо не се е променило.

Естествено, в началото трябва да е било тежко. Целият растителен живот бил чиста отрова за човешкия метаболизъм и трябвало да го прочистят, за да отглеждат ядовити растения. Местната фауна била също толкова отровна, със съответните зъби и нокти. Било е трудно. Толкова трудно, че обикновените крави и овце имали ужасяващо кратка продължителност на живот. За това се погрижила селекционната генна манипулация и тук пратили първите свинеprasета. Представете си, ако можете — а ще имате нужда от наистина богато въображение — еднотонов бесен глиган с остри бивни и коварен нрав. Това е достатъчно лошо, но представете си създание,

покрито с дълги бодли като някакъв невероятен таралеж. Колкото и невероятно да звучи, планът проработил — оттогава във фермите се отглеждат свинепрасета в толкова големи количества, че е трябвало да проработи. Битохевънската пушена шунка от свинепрасе е прочута в цялата галактика.

Но недейте очаква, че галактиката се е втурнала да посещава тази свинска планета. Израснал съм тук и знам. Толкова е скучно, че заспиват чак свинепрасетата.

Странното е, че аз като че ли съм единственият, който го забелязва. Всички винаги са ме намирали особен. Майка ми смяташе, че това се дължи просто на проблемите на растежа, и гореше бодли от свинепрасе в спалнята ми — изпитан народен цяр. Татко се страхуваше, че страдам от начална форма на лудост, и веднъж годишно ме водеше на лекар. Лекарят не можеше да открие нищо нередно и предполагаше, че вероятно става дума за атавизъм от първите заселници, за някаква непредвидима игра на гените. Но това беше преди много години. Не съм имал проблеми с прояви на родителско внимание, откакто на петнайсетгодишна възраст татко ме изхвърли от къщи. Това се случи, след като една вечер претърси джобовете ми и откри, че имам повече пари от него. Мама пламенно се съгласи с баща ми и дори отвори вратата. Аз определено предизвиквах прекалено много ядове в тъпото им съществуване.

Какво смятам ли? Смятам, че да си на улицата от време на време може да е адски самотно. Но не мисля, че нещата можеха да се развият по друг начин. Това си има проблемите — но пък и проблемите си имат решения.

Например един от проблемите, с които се сблъсках, беше, че по-големите деца постоянно ме биеха. Това започна веднага щом тръгнах на училище. Допуснах грешката още отначало да им покажа, че съм по-умен от тях. Бам, насинено око. На училищните побойници им хареса толкова много, че трябваше да се редуват, за да ме бият. Успях да разкъсам този затворен кръг, след като платих на някакъв университетски преподавател по физическо възпитание да ми дава уроци по невъоръжена борба. Изчаках, докато станах наистина достатъчно опитен, за да им го върна. После с удоволствие размазах трима от биячите един след друг. Казвам ви, след това всички малки хлапета ми станаха приятели и не им дотягаше да ме уверяват каква

страхотна гледка представлявам, докато гоня шестима от най-гадните хулигани из квартала. Както отбелязах, от проблемите идват решенията — да не казвам удоволствията.

А откъде взимах парите, за да плащам на преподавателя? Не от татко, разбира се. Джобните ми пари бяха три долара на седмица, може би достатъчно, за да си купя две соди и малко пакетче бонбони. Нуждата, а не алчността ми даде първия урок по икономика. Купувай евтино, продавай скъпо и задържай печалбата за себе си.

Разбира се, тъй като нямах начален капитал, не можех да купя нищо, затова реших изобщо да не плащам за изходния продукт. Всички деца крадат от магазините. Те преминават през тази фаза и когато ги хванат, обикновено им я избиват от главите. Бях виждал завършващите със сълзи резултати от провала и реших, преди да се отдам на кариерата на съвсем дребен крадец, да проуча пазара, за да анализирам времето и техниката, необходими за тази задача.

На първо място — стой далеч от дребните търговци. Те си познават стоката и имат силен интерес да я запазят непокътната. Така че „пазарувай“ в големите универсални магазини. Единственото, за което трябва да се тревожиш, са охраната и алармените системи. Затова грижливото проучване за начините на функционирането им ще доведе до откриването на методи за тяхното заобикаляне.

Един от първите и най-примитивни методи — изчервявам се, когато разкривам простотата му — наричах „книжен капан“. Направих кутия, която изглеждаше съвсем като книга. Само че имаше отварящо се с пружина дъно. Единственото, което трябваше да направя, бе да я притисна към нищо неподозиращото пакетче бонбони и то изчезваше от поглед. Това беше грубо, но ефикасно средство, което използвах доста дълго време. Тъкмо се готвех да го изоставя в полза на по-добър метод, когато ми хрумна как да го усъвършенствам по изключително благотворен начин. Щях да се погрижа за Смели.

Казваше се Бедфорд Смилингъм, но всички го наричаха Смели. Както някои се раждат танцьори или художници, други имат по-дребно предназначение. Смели^[1] беше роден доносник. Единственото удоволствие в живота му бе да донася за съучениците си. Той шпионираше, наблюдаваше и донасяше. Никое младежко прегрешение не беше прекалено незначително, за да не го забележи и съобщи на училищното ръководство. То го обичаше заради това — което може да

ви покаже що за хора сме имали за учители. Нито пък можеше да го натупаш безнаказано. Вярвах на всяка негова дума и в крайна сметка патеха побойниците.

Смели ми беше причинил някои дребни неприятности, забравил съм точно какви, но те бяха достатъчни, за да възбудят мрачни и тежки размисли, довели накрая до план за действие. Всички момчета обичат да се хвалят и аз предизвиках огромно уважение, като показах книжния капан за бонбони на приятелите си. Имаше охкания и ахкания, подсилени още повече от факта, че безплатно раздадох част от плячката. Всичко това не доведе единствено до издигане на детското ми положение — организирах нещата така, че Смели да може да ни подслушва. Чувствам се така, сякаш се е случило едва вчера и споменът все още сгрява душата ми.

— Не само че работи, но ще ви покажа и точно как! Хайде с мен в универсалния магазин на Минг!

— Можем ли, Джими — наистина ли можем?

— Можете. Но не всички вкупом. Наобикаляйте по неколцина заедно и стойте на място, от което да можете да наблюдавате щанда за бонбони. Бъдете там в 15.00 часа и наистина ще видите нещо страхотно!

Нещо далеч по-добро, отколкото можеха да си представят. Пуснах ги да си ходят и започнах да наблюдавам кабинета на директора. Веднага щом Смели влезе през вратата, аз се наведох и отворих шкафчето му.

Работех като омагьосан. Изпитвам известна гордост от постъпката си, тъй като тя бе първият криминален сценарий за други хора, който подготвих. И всички те нищо не подозираха, разбира се. В определения час се насочих към щанда за бонбони в магазина на Минг, като полагах всички усилия да не обръщам внимание на ченгетата, които от своя страна полагаха също толкова големи усилия да се преструват, че не ме наблюдават. Поставих книгата върху бонбоните и се наведох да пристегна закопчалката на обувката си.

— Арестуван си! — извика най-едрият от тях и ме сграбчи за яката на палтото.

— Пипнахме те! — ликуващо изкрещя другият, като хвана книгата.

— Какво правиш? — изхриптях аз. Не можех да не хриптя, защото яката силно ме стискаше за гърлото и висях увиснал на палтото. — Крадец, върни ми седемдоларовата книга, която мама ми купи с пари, спечелени от тъкане на килимчета от бодли на свинеprasета!

— Книга ли? — изсумтя едрият тип. — Знаем всичко за тази книга. — Той хвана краищата ѝ и ги дръпна. Тя се отвори и изражението на лицето му пред вида на прелистващите се страници представляваше приятна гледка.

— Това е номер — изграках аз, като разкопчах палтото си, паднах на земята и започнах да разтривам гърлото си. — Номер, погоден от престъпника, който се хвалеше, че използва същия метод за собствените си зли цели. Той стои там, викат му Смели. Момчета, хванете го, преди да избяга!

Смели не можеше да направи каквото и да е друго, освен да стои със зяпнала уста, а децата около него здраво го държаха. Учебниците му паднаха на пода. Фалшивата книга се разтвори и изхвърли съдържанието си от бонбони.

Беше красиво. Сълзи, оправдания и викове. Както и съвършено отвличане на вниманието. Защото през онзи ден изпробвах второто си устройство за крадене на бонбони. Бях работил усилено върху него — безшумна вакуумна помпа с тръба, която минаваше през ръкава ми. Доближих края ѝ до бонбоните и — хоп! — първото пакетче изчезна от поглед. Пътят му завърши в панталоните ми, или по-скоро в отворотелните голфове, които ни караха да носим като училищна униформа. Голфове бяха торбести и стигаха до над глезена, здраво пристегнати от еластична лента. Пакетчето се намести вътре, за да бъде последвано от още няколко.

Само че не успях да изключа проклетия уред. Слава Богу, че Смели пицеше и се съпротивляваше. Всички погледи бяха насочени към него, докато аз се борех с копчето. Междувременно помпата продължаваше да работи и бонбоните се изсипваха през ръкава в панталоните ми. Накрая успях да я изключа, но ако някой си бе направил труда да погледне към мен, пустият щанд и издутите ми крака щяха да изглеждат доста подозрителни. За щастие никой не ме видя. Излязох с полюшваща се походка колкото можех по-бързо. Както казах, този спомен винаги ще ми остане скъп.

Това, разбира се, не обяснява защо днес, на рождения си ден, бях взел важното решение да ограбя банка. И да се оставя да ме хванат.

Полицаяте най-после бяха успели да разбият вратата и нахлуваха вътре. Вдигнах ръце над главата си и се приготвих да ги посрещна с топла усмивка.

Рожденият ми ден — това е основната причина. Седемнайсетият ми рожден ден. Да стане на седемнайсет тук, на Бит О'Хевън, е много важен момент в живота на младия мъж.

[1] От английския глагол smell — в случай „надушвам“. — Б.пр.

↑

2.

Съдията се наведе напред и погледна надолу към мен. В очите му не се четеше злоба.

— Хайде сега, Джими, разкажи ми какви са всички тези лудории.

Съдията Никсън имаше лятна вила на реката, недалеч от нашата ферма, и аз бях прекарал достатъчно време в игри с най-малкия му син, за да може да ме опознае.

— Казвам се Джеймс ди Гриз, човече. Хайде да не се държим прекалено фамилиарно.

Както можете да си представите, съдията силно почервеня. Дългият му нос щръкна като червена ски-писта, а ноздрите му се разшириха.

— Дръж се по-почтително в тази съдебна зала! Отправени са ти сериозни обвинения, момчето ми, и може да ти е от полза да си държиш уличния език зад зъбите. Назначавам Арнолд Фортескю за служебен защитник, за твой адвокат...

— Нямам нужда от адвокат — най-малко от стария Скюи, който се налива от толкова време, че не е останал жив човек, който някога да го е виждал трезвен.

От публиката се разнесе смях, който вбеси съдията.

— Ред в залата! — изрева той и удари с чукчето си толкова силно, че дръжката му се строши. Мъжът я запрати в другия край на помещението и яростно се втрени в мен. — Играеш си с търпението на съда. Адвокат Фортескю е назначен...

— Но не и от мен. Върнете го обратно в бара на Мууни. Признавам се за виновен по всички обвинения и се оставям на милостта на този безмилостен съд.

Съдията ахна и аз реших да успокоя напрежението, преди да получи удар и да припадне — това би означавало нов процес и щеше да доведе до още загуба на време.

— Извинете, г-н съдия. — Сведох глава, за да скрия несподавената си усмивка. — Но аз сгреших и ще трябва да си платя за

това.

— Е, така е по-добре, Джими. Винаги си бил умен момък и ми е много неприятно да виждам как целият този интелект отива напразно. Ще бъдеш пратен в Юношеския поправителен дом за срок не по-малък от...

— Извинете, ваша светлост — прекъснах го аз. — Няма да е възможно. О, само да бях извършил престъпленията си предишната седмица или миналия месец! Но законът е непреклонен и аз нямам избор. Днес е рожденият ми ден. Седемнайсетият ми рожден ден.

Това го забави. Стражите търпеливо ме наблюдаваха, докато търсеше информация на компютърния си терминал. В това време репортерът от „Битохевънска тръба“ работеше също толкова усилено по клавишите на собствения си портативен терминал. Щеше да се получи страхотен материал. На съдията не му трябваше много време, за да получи отговорите. Той въздъхна.

— Вярно е. Документите показват, че днес ставаш на седемнайсет и си достигнал пълнолетие. Вече не се смяташ за юноша и трябва да бъдеш третиран като възрастен. Това със сигурност ще означава да те осъдя на затвор — ако не взема предвид обстоятелствата. Първо престъпление, очевидната младост на обвиняемия, фактът, че осъзнава вината си. Имам правото да допускам изключения, да отменям присъди и да освобождавам затворници. Решението ми е...

В момента решението му беше последното, което исках да чуя. Нещата не се развиваха според плана, точно обратното. Трябваше да действам. Така и направих. Викът ми заглуши думите на съдията. Като продължавах да крещя, аз се хвърлих с главата напред от подсъдимата скамейка, претърколих се през рамо върху пода и преди шокираната публика да успее да помръдне, вече бях на другия край на залата.

— Вече няма да пишеш гадни лъжи за мен, мръсен драскачо — извиках аз, грабнах терминала от ръцете на репортера и го запратих на пода. После стъпках с крака шестстотиндоларовата машина и я превърнах в безполезен боклук. Преди журналистът да успее да ме хване, аз се изплъзнах покрай него и отпраших към вратата. Охраняващият там полицай протегна към мен ръце и после се преви надве, когато забих крак в стомаха му.

Навярно бих могъл да избягам, но в този момент бягството не бе част от плана ми. Започнах да се размотавам с бравата на вратата, докато някой не ме хвана, а после се съпротивлявах, докато окончателно не ме надвиха.

Този път ми сложиха белезници и съдията вече не се отнасяше доброжелателно с мен. Някой му беше намерил ново чукче и той го размахваше към мен, сякаш му се искаше да ми размаже черепа с него. Аз ръмжах и се опитвах да изглеждам ядосан.

— Джеймс Боливар ди Гриз — напевно рече съдията. — Осъждам те на максималното наказание за престъплението, което си извършил. Тежък труд в градския затвор до пристигането на следващия кораб на Съюза, с който ще бъдеш пратен на най-близкото място за лечение на престъпници. — Чукчето изкънтя. — Отведете го.

Така беше по-добре. Мъчех се да се освободя от белезниците и бълвах проклетия към него, за да не би в последния момент да се поддаде на слабост. Не го направи. Двама едри полицаи ме хванаха и ме изведоха от съдебната зала, след което не особено нежно ме натъпкаха в задното отделение на затворническата кола. Едва след като затръшнаха вратата, аз седнах и се отпуснах — и си позволих победно да се усмихна.

Да, победа, точно това искам да кажа. Единствената цел на операцията бе да ме арестуват и пратят в затвора. Имах нужда от малко практическа подготовка.

В безумието ми има метод. Още на съвсем ранна възраст, навярно горе-долу по времето, когато жънех успехите си с пакетчетата бонбони, бях започнал сериозно да обмислям възможността да се посветя на престъпен живот. Поради много причини — не на последно място сред които се нареждаше фактът, че ми доставяше удоволствие да съм престъпник. Финансовият аспект също имаше значение — от никоя друга професия не се печелеше толкова много за толкова малко работа. Освен това, трябва да призная, че се наслаждавах на чувството за превъзходство, когато правех останалата част от света на глупаци. Някой може да каже, че това е детинско. Навярно, — но определено е приятно.

Приблизително по същото време се сблъсках със сериозен проблем. Как трябваше да се подготвя за бъдещето? В престъплението сигурно имаше нещо повече от това, да отмъквам пакетчета бонбони.

Някои от отговорите виждах ясно. Онова, което исках, бяха пари. Парите на други хора. Парите бяха заключени, така че колкото повече знаех за ключалките, толкова по-голяма щеше да е възможността да ги взема. Захванах се за работа още в училище. Оценките ми се вдигнаха високо и учителите ми започнаха да чувстват, че за мен все още има надежда. Справях се толкова добре, че когато реших да се заема с ключарство, те с готовност ми помогнаха. Предполагаше се, че ще трябва да премина тригодишен курс на обучение, но аз овладях целия материал само за три месеца. Поисках разрешение да се явя на последния изпит. И ми отказаха.

Нещата просто не ставали така, казаха ми те. Трябвало да продължа със същото постоянно темпо като останалите и след две години и девет месеца съм щял да си получа дипломата, да напусна училище — и да попълня редиците на надничарите.

Малко вероятно. Опитах се да променя курса си на обучение и ми съобщиха, че това не е възможно. На челото ми беше написано „ключар“, метафорично казано, разбира се, и надписът щеше да остане там за цял живот. Те се замислиха.

Започнах да бягам от часовете и да не ходя на училище в продължение на дни. Не можеха да направят нищо друго, освен да ме наказват със строго мъмрене, защото неотменно присъствах на изпитите и оценките ми винаги бяха сред най-високите. Нямах начин да не е така, тъй като провеждах по-голямата част от подготовката си на практика. Внимателно разпростирах интересите си наоколо, така че простодушните граждани да не забележат, че са ги ограбили. Днес взимах няколко долара в сребро от монетен автомат, утре — от апарата на паркинга. Практическите тренировки не само усъвършенстваха дарбата ми, но и изплащаха обучението ми. Не училищното обучение, разбира се — по закон трябваше да остана там до седемнайсетгодишна възраст — а онова в свободното ми време.

Тъй като не успях да намеря каквито и да е насоки, за да се подготвя за живот, отдаден на престъплението, аз изучих всички умения, които можеха да са ми от полза. Открих в речника думата „фалшифициране“ и това ме насърчи да изуча фотография и печатарство. Понеже невъоръжената борба вече бе доказала ползата си за мен, продължих заниманията си, докато получих черен пояс. Не пренебрегнах и техническата страна на избраната от мен кариера.

Преди да навърша шестнайсет, знаех почти всичко за компютрите. По същото време бях станал и опитен специалист по микроелектроника.

Само по себе си всичко това беше задоволително, но какво щях да правя оттук нататък? Наистина не знаех. Точно тогава реших да си направя подарък за приближаващия ми рожден ден. Присъда в затвора.

Луд ли бях? Като лисица! Трябваше да открия някакви престъпници — а какво по-подходящо място за това от затвора? Добро основание, трябва да се признае. Влизането в затвора щеше да е като да се върна у дома и най-после да се срещна с избраната от мен среда. Щях да слушам, да се уча и когато почувствам, че съм научил достатъчно, шперцът в подметката на обувката ми щеше да ми помогне да се измъкна. Едва сподавах радостния си смях.

Пълна глупост — изобщо не стана така.

Остригаха косата ми, изкъпаха ме в антисептична баня, дадоха ми затворнически дрехи и обувки — толкова непрофесионално, че имах предостатъчно време да прехвърля шперца и монетите си — взеха отпечатайки от пръстите ми и после ме отведоха в килията ми. За да открия, че за моя огромна радост имам съкилийник. Образованието ми най-после щеше да започне. Това беше първият ден от останалата част от престъпния ми живот.

— Добър ден, сър — казах аз. — Казвам се Джим ди Гриз.

Той ме погледна и изръмжа:

— Я се разкарай, хлапе. — После продължи да чопли пръстите на краката си — занимание, което влизането ми бе прекъснало.

Това беше първият ми урок. Любезната размяна на реплики от свободния живот не се почиташе много зад тези стени. Животът бе тежък — същото се отнасяше и за речта. Свих презрително устни и продължих. Този път с по-груб глас.

— Сам се разкарай, кашкавалени пръсти. Викат ми Джим. А на тебе?

Не бях уверен в жаргона, който бях научил от старите видеофилми, но определено налучках интонацията на гласа, защото този път успях да привлека вниманието му. Той бавно вдигна поглед и в очите му проблесна ледена омраза.

— Никой, абсолютно никой не разговаря така с Уили Ножа. Ще те резна, хлапе, зле ще те резна. Ще изрежа инициала си на лицето ти. „Ю“, първата буква на Уили.

— „У“ — отвърнах аз. — Уили се пише с „У“.

Това го разгневи още повече.

— Знам как се пише, не съм малоумен! — Сега вече пламтеше от ярост и бясно ровеше под дюшека на леглото си. Извади оттам ножовка с добре наточено острие. Смъртоносно малко оръжие. Той го огъна в ръката си, изсумтя за последен път и се хвърли към мен.

Е, излишно е да казвам, че този начин за приближаване към един черен пояс не е препоръчителен. Отдръпнах се настрани, мимоходом го ударих по китката с ръба на дланта си, после го ритнах изотзад в глезена, така че той се заби с лице в стената.

Мъжът загуби съзнание. Когато дойде на себе си, аз седях на койката си и си режах ноктите с ножа му.

— Казвам се Джим — с присвити устни и заплашителен глас произнесох аз. — Сега ти се опитай да го повториш. Джим.

Той се втренчи в мен с изкривено лице. И после заплака! Останах ужасен. Възможно ли беше това?

— Винаги ме дразнят. Ти не си по-добър. Подиграваш ми се. И ми взе ножа. Загубих цял месец, за да си го направя, трябваше да платя десет кинта за счупената ножовка...

Споменът за всички неприятности го накара отново да зареве. Тогава видях, че е само година-две по-голям от мен — и много по-неуверен. Така че първото ми запознанство с престъпния свят ме завари да го утешавам, да му търся влажен пешкир, за да си избърше лицето, да му връщам ножа и дори да му давам златна петдоларова монета, за да спре да плаче. Започвах да усещам, че престъпният живот не е точно такъв, какъвто си бях въобразявал.

Съвсем лесно научих историята на живота му — всъщност щом потокът на речта му се отприщи, човек трудно можеше да го накара да млъкне. Бе изпълнен със самосъжаление и се опияняваше от възможността да го разкрие пред публика.

Доста жалка история, помислих си аз, но не го прекъснах, докато ме засипваше с отегчителните си спомени. Изоставал в училище, другите му се подигравали, получавал най-ниските оценки. Бил слабак и хулиганите го биели. Положението му се издигнало едва когато открил — случайно, разбира се, с помощта на счупено шише — че стига да има оръжие, също може да се бие. Последвало издигане — ако не на уважението към него, поне на положението му чрез използване

на заплахи за насилие и нещо повече от обичайния пердах. Всичко това било подсилено с демонстрации на дисекции на живи птички и други малки и безвредни животинчета. Сетне бързо пропадане, след като наранил някакво момче и го хванали. Пратили го в Юношеския поправителен дом, пуснали го, последвали нови неприятности и отново го върнали в дома. Сега той бе постигнал зенита на кариерата си на уличен хулиган с нож, осъден на затвор за изтръгване на пари, чрез заплаха за насилие. От деца, разбира се. Бе прекалено неуверен, за да се опита да заплаши някой възрастен.

Естествено, той не каза всичко това, поне не веднага, но то стана очевидно след безкрайните му несвързани оплаквания. Изключих се и потънах в мислите си. Всичко на всичко лош късмет. Навярно ме бяха поставили при него, за да ме държат настрана от компанията на истински закоравелите престъпници, с които бе пълен този затвор.

В този момент лампите угаснаха и аз се отпуснах върху койката си. Утре щеше да е моят ден. Щях да се срещна с други затворници, да ги преценя и да открия сред тях истинските престъпници. Да се сприятея с тях и да започна обучението си по престъпност. Определено трябваше да направя така.

Започнах да се унасям, изпълнен с щастие, обливан от вълни на затихващ хленч, носещи се откъм съседната койка. Просто лош късмет, че ме бяха сложили при него. Уили беше изключение. Съквартирантът ми бе неудачник, това беше всичко. На сутринта всичко щеше да е различно.

Поне се надявах. В мислите ми се прокрадваше съвсем слаба тревога, която за кратко ми пречеше да заспя, но накрая се отърсих от нея. Утре всичко щеше да е наред, да, така щеше да е. Нямаше никакво съмнение, наред...

3.

Закуската не беше по-добра, нито по-лоша от онези, които си бях правил сам. Хранех се автоматично, отпивах от слабия кактусов чай и упорито предъвквах кашата, докато оглеждах другите маси. В помещението имаше трийсетина затворници и погледът ми се плъзгаше от лице на лице с все по-усилващо се чувство на отчаяние.

Първо, повечето от тях имаха същия празен поглед на безизразна тъпота като на моя съкилийник. Е, можех да се примиря с това, престъпническите класи естествено се състояха от неприспособимите към обществото и от умствената утайка. Но се надявах, че сигурно има и нещо повече от това!

Второ, всички те бяха съвсем млади и не надхвърляха трийсет години. Нямаше ли някакви стари престъпници? Или пък престъпността бе болест на младостта, която бързо се излекуваше от машините за социално приспособяване? В това трябваше да има нещо повече. Трябваше. Тази мисъл ме поободри. Всички тези затворници бяха неудачници, това беше очевидно, неудачници, на които им липсваше всякаква компетентност. Това ставаше очевидно, стига само да се замислиш. Ако са били толкова добри в избраната от тях професия, нямаше да са тук! Те бяха безполезни за света и за самите себе си.

Но щяха да са полезни за мен. Щом не можеха да ми осигурят незаконните факти, от които се нуждаех, сигурно щяха да са в състояние да ме свържат с онези, които можеха. От тях щях да се добера до нишките, водещи към престъпниците навън, към все още незаловените професионалисти. Точно това трябваше да направя. Да се сприятеля с тях и да извлека информацията, която ми трябваше. Не всичко беше загубено.

Не ми отне много време да открия най-добрите сред тази окаяна сбирщина. Малка групичка се беше събрала около тромав младеж със счупен нос и обезобразено лице. Дори пазачите като че ли го

избягваха. Той се надуваше и другите му правеха път, когато се разхождаше на двора следобед.

— Кой е онзи? — попитах Уили, който се бе свил на пейката до мен и усърдно човъркаше носа си. Той бързо запремигва, докато накрая не забележа обекта на моето внимание, после отчаяно махна с ръце.

— Пази се от него, стой настрана, той е опасен. Стингър е убиец, така съм чувал и изобщо не се съмнявам. Освен това е шампион по юмручен бой. По-добре да не се запознаваш с него.

Това наистина звучеше интригуващо. Бях чувал за юмручния бой, но винаги бях живял прекалено близо до града, за да го видя на практика. Никога не бях чувал наблизко да се провежда такъв, не и при всички тези полицаи наоколо... Юмручният бой бе груб спорт — и незаконен — много обичан в далечните фермерски градчета. През зимата, когато свинепрасетата бяха затворени в кочините си и реколтата беше прибрана в хамбарите, свободното време натежаваше на селските ръце. Тогава започваха юмручните боеве. Появяваше се някой странник и предизвикваше местния шампион, обикновено някой свръхмускулист орач. Тайно уговаряха времето на срещата в някой отдалечен плевник, изгонваха жените, донасяха контрабанден алкохол в пластмасови бутилки, правеха залози — и юмручният бой започваше. Свършваше тогава, когато един от двамата противници не можеше да стане от земята. Не беше спорт за гнусливите или трезвите. Добро, сърдечно, пиянско, мъжкарско развлечение. А Стингър принадлежеше към тази юначна група. Трябваше да го опозная по-добре.

Това можеше да се осъществи съвсем лесно. Предполагам, че бих могъл просто да се приближа и да го заговоря, но мисловните ми модели все още бяха изкривени от всички онези тъпи видеофилми, които бях гледал през по-голямата част от живота си. Много от тях разказваха за престъпници, получили справедливото си възнаграждение в затвора, което навярно бе причината за сегашното ми безразсъдство. Въпреки всичко идеята беше добра. Можех да го докажа, като поговорех със Стингър.

С това намерение аз пресякох двора и се приближих до него и приятелите му. Един от тях ми се намръщи и аз избягах настрана. Само за да се върна веднага щом ми обърна гръб, и плахо да пристъпя до главния престъпник.

— Ти ли си Стингър? — прошепнах аз с ъгълчето на устата си, извърнал глава встрани от него. Трябва да беше гледал същите филми, защото ми отвърна по същия начин.

— Да. Кой се интересува?

— Аз. Просто попаднах в този затвор. Нося съобщение за теб от вън.

— Казвай.

— Не тук — могат да ни чуят всякакви доносници. Трябва да сме сами.

Той ми отправи изключително подозрителен поглед изпод смръщените си вежди. Но аз вече бях успял да възбудя любопитството му. Промълви нещо на приятелите си и после се отдалечи от тях. Те останаха на местата си, но не преставаха да ми хвърлят убийствени погледи, докато се отправях в същата посока. Стингър пресече двора и се насочи към една от пейките — двамата мъже, седяли допреди малко там, вече се бяха отдалечили при приближаването му. Седнах до него и той с презрение ме изгледа от горе до долу.

— Казвай каквото имаш да казваш, хлапе — и най-добре да е хубаво.

— Това е за теб — отвърнах аз и плъзнах по пейката към него двайсетдоларова монета. — Посланието е от мен и от никой друг. Трябва ми малко помощ и съм готов да си платя. Това тук е само аванс. Там, откъдето идва, има още много.

Той презрително изсумтя, но дебелиите му пръсти стиснаха монетата и я мушнаха в джоба.

— Не се занимавам с благотворителност, хлапе. Помагам единствено на себе си. А сега, изчезвай...

— Първо чуй какво ще ти кажа. Трябва ми някой, който да избяга от затвора заедно с мен. След една седмица. Това интересува ли те?

Този път успях да привлека вниманието му. Той се обърна и студено ме погледна право в очите.

— Не обичам шегите — рече Стингър, сграбчи китката ми и я изви. Заболя ме. Лесно можех да се освободя, но не го направих. Щом за него бе важно да покаже силата си, няхах нищо против да му го позволя.

— Не е шега. След осем дни ще бъда навън. Ти също можеш да си там, ако поискаш. От теб зависи.

Известно време той продължи да ме гледа, после пусна китката ми. Започнах да я разтривам и зачаках реакцията му. Виждах как осмисля думите ми и се опитва да ги проумее.

— Знаеш ли защо съм тук? — попита накрая той.

— Чух слуховете.

— Ако си чул, че съм убил човек, значи слуховете са истина. Стана случайно. Главата му беше мека. Строши се, когато го повалих. Щяха да го отминат като нещастен случай във фермата, но един от присъстващите загуби много пари. Трябваше да ми плати на другия ден, но вместо това отишъл в полицията, защото така му излизаше по-евтино. Сега ще ме откарат в болницата на Съюза и ще ми бърникат в главата. Психологът тук казва, че след това няма да искам да се бия повече. Това не ми харесва.

Докато говореше, огромните му юмруци се отваряха и затваряха и аз изведнъж разбрах, че боят е неговият живот, единственото, което можеше да прави добре. Нещо, на което другите мъже се възхищаваха и заради което го хвалеха. Ако му отнемеха тази способност, те спокойно можеха да му отнемат и живота. Испитах внезапен изблик на съчувствие, но не му позволих да се прояви.

— Можеш ли да ме измъкнеш оттук? — Въпросът беше сериозен.

— Мога.

— Тогава съм на твое разположение. Ти искаш нещо от мен, зная това. Никой на този свят не прави нещо без нищо в замяна. Ще направя каквото искаш, хлапе. Накрая ще ме хванат — ако наистина го търсят, човек няма къде да се скрие. Но ще постигна своето. Ще се докопам до онзи, който ме вкара тук. Един последен бой. Ще го убия така, както той уби мен.

Не можех да не потръпна от думите му, защото бе очевидно, че наистина мисли така. Това бе болезнено ясно.

— Ще те измъкна — отвърнах аз. Но мислено прибавих и обещанието да се погрижа да не се приближава до обекта на неговата мъст. Не исках да започна новата си престъпна кариера като съучастник в убийство.

Стингър веднага ме взе под крилото си. Стисна ми ръката, като смачка пръстите ми с онази своя смъртоносна хватка, после ме отведе при приятелите си.

— Това е Джим — рече той. — Отнасяйте се добре с него. Ако някой му причинява проблеми, ще си има работа с мен. — Всички наоколо фалшиво се усмихваха и отправяха обещания за приятелство. Поне нямаше да ме безпокоят. Разполагах със закрилата на онези могъщи юмруци. Един от тях се облегна на рамото ми и двамата се отдалечихме. — Как ще го направиш? — попита Стингър.

— Ще ти кажа на сутринта. В момента правя последните подготовки — излъгах аз. — Ще се видим тогава. — Тръгнах да оглеждам двора, почти толкова страстно желях да се измъкна от това окаяно място, колкото и той. Но поради друга причина. Той мечтаеше за мъст — аз просто бях потиснат. Всички тук бяха неудачници, а аз се считах за победител. Искях да съм надалеч от тях и да се върна на чист въздух.

Прекарах следващите двайсет и четири часа в опити да измисля най-добрия начин за бягство от затвора. Съвсем лесно можех да отворя всички механични ключалки тук — шперцът ми спокойно отключваше вратата на килията. Единственият проблем беше електронната порта, която водеше към външния двор. Ако разполагах с време и подходящо оборудване, можех да отворя и нея. Но не и пред очите на денонощно дежурящите стражи в постовата вишка точно отгоре ѝ. Това беше най-очевидният път за бягство, така че трябваше да го избегна. Нуждаех се от по-добра представа за плана на затвора, така че излизането на разузнаване нямаше да е излишно.

Минаваше полунощ, когато станах от леглото си. Никакви обувки. Трябваше да се промъкна колкото може по-тихо и три чифта чорапи щяха да свършат работа. Като се движех безшумно, натъпках под одеялото вързоп дрехи, така че леглото да изглежда заето, ако някой от охраната случайно погледне през решетката. Уили силно хъркаше, когато отключих вратата и се измъкнах в коридора. Той не беше единственият, който се наслаждаваше на нощта, и стените кънтяха от могъщите звуци. Нощното осветление бе включено и аз стоях сам на площадката. Предпазливо надникнах над ръба ѝ и видях, че пазачът на долния етаж работи по физическата си форма. Чудесно, надявах се да излезе победител. Безшумен като сянка, стигнах до стълбите и се качих на горния етаж.

Той беше потискащо еднакъв с долния — нищо друго освен килии. Както и следващият, и по-следващият. Той бе последен и не

можех да се кача по-нагоре. Тъкмо се готвех да се върна обратно, когато погледът ми долови блясък на метал сред сенките в отсрещния край. Изтичах покрай решетъчните врати и — надявах се — спящите затворници до далечната стена.

Леле, леле, какво имаше тук! Железни скоби, забити в стената, които изчезваха в мрака нагоре. Хванах първата и изчезнах нагоре по тях. Последната скоба беше точно под тавана. Метал с метална рамка — здраво заключен, както открих, когато се опитах да го отворя с бутане. Сигурно имаше ключалка, но в тъмнината тя оставаше невидима. А трябваше да я открия. Промуших едната си ръка през железната скоба и започнах да прокарам пръсти по повърхността на вратата, която, надявах се, беше от обичайния модел.

Нямаше нищо. Опитах отново с другата ръка, защото от висенето сякаш се бе извадила от ставата. Същият резултат. Но ключалка трябваше да има. Започвах да изпадам в паника и да не разсъждавам. Потиснах усилващите се страхове и размърдах мозъчните си клетки. Трябваше да има някаква ключалка. И тя не се намираше върху вратата. Значи трябваше да е върху рамката. Бавно протегнах ръка и прокарах пръсти по нея. Открих я веднага.

Колко прости са отговорите, когато задаваш правилните въпроси! Извадих от джоба си шперца и го пяхнах в ключалката. След секунди тя се отключи. Няколко мига по-късно вече бях отворил вратата. Качих се през нея и я затворих зад себе си, след което с наслада вдишах студения нощен въздух.

Бях въвн от затвора! Стоях върху покрива, да, разбира се, но поне духът ми беше свободен. Звездите над мене бяха ярки и хвърляха достатъчно светлина, така че можех да разгледам тъмната повърхност. Бе равна и просторна, оградена с висок до коленете парапет и осеяна с вентилационни тръби и комини. Нещо голямо скриваше небето и когато се приближих, чух капене на вода. Водният резервоар, чудесно, а какво се виждаше долу?

Отпред гледах към добре осветения и охраняван двор. Но как беше отзад?

Далеч по-интересно, уверявам ви. Сградата се спускаше пет етажа отвесно надолу към задния двор, който беше слабо осветен с една-единствена лампа. Виждаха се кошчета за отпадъци, варели и тежката порта на външната стена. Заключена, без съмнение. Но онова,

което човек заключеше, можеше да се отключи от друг. Или по-скоро аз можех. Това бе пътят, който щеше да ме изведе навън.

Разбира се, стоеше проблемът със спускането по петте етажа, но той можеше да се реши. А можех и да намеря друг път до задния двор. Имах предостатъчно време да премина през трансформациите на бягството — оставах ми още шест дни. Краката ми започваха да замръзват, прозявах се и треперех. Бях свършил достатъчно работа за една нощ. В този момент твърдата затворническа койка ми се струваше много привлекателна.

Внимателно и безшумно се върнах по обратния път. Затворих вратата в тавана над мен, проверих дали е заключена, спуснах се по скобите и по стълбите до моя етаж...

И чух гласове някъде напред. Високи и ясни. Най-високият принадлежеше на скъпия ми съкилийник Уили. Ужасено погледнах към отворената врата на килията си, към тежките ботуши на застаналите там пазачи, после се обърнах и отново се затичах нагоре по стълбите. Думите на Уили кънтяха в ушите ми като сигнал за тревога, вещаещ гибел.

— Събудих се и него го нямаше! Бях сам! Изяли са го чудовища или нещо такова! Точно тогава започнах да викам. Спасете ме, моля ви! Каквото и да го е отнесло, то е минало през заключената врата. Сега ще дойде за мен!

4.

Гневът към малоумния ми съкилийник ме стопли, но близостта на залавянето ми мигновено ме смрази. Тичах, без да мисля, надалеч от гласовете и суматохата. Обратно нагоре по стълбите, един етаж, още един...

После се включиха всички светлини и започнаха да вият сирени. Затворниците се размърдаха и си заподвикваха помежду си. След няколко мига щяха да са на вратите на килиите си, щяха да ме видят, да закрещят и пазачите щяха да се появят. Нямаше как да избягам. Знаех това и все пак единственото, което можех да сторя, беше да тичам. До последния етаж — после покрай килиите. Сега всички те бяха ярко осветени. Когато минех покрай тях, затворниците щяха да ме видят и със сигурност знаех, че който и малолетен престъпник да ме забележеше, щеше да ме издаде. Това беше краят.

Високо вдигнал глава, минах покрай първата килия и мимоходом погледнах вътре.

Бе празна. Както и всички други килии на този етаж. Все още имах шанс! Като обезумяла горила се изкатерих по железните скоби и пъхнах шперца в ключалката. Под мен се чуваха гласове, които ставаха все по-силни. Разнасяха се стъпките на пазачите, които се изкачваха по стълбището, обърнато с гръб към мен. Но единственото, което някой от тях трябваше да направи, беше да обърне главата си. И когато стигнеха на етажа, веднага щяха да ме видят.

Ключалката щракна, аз отворих вратата, излязох навън и я затворих под себе си. В последния момент, преди капакът да прилепне плътно, зърнах през отвора двама дебели пазачи да тръгват точно в моята посока.

Дали го бяха видели да се затваря? Сърцето ми биеше като обезумял барабан. Задъхвах се и чаках да чуя предупредителните виковете.

Не последва нищо. Все още бях свободен.

Каква свобода! Депресията мигновено ме сграбчи и ме разтърси. Бях свободен да лежа върху покрива, да треперя силно, когато потта ми започна да изсъхва, свободен да се свивам тук, докато не ме открият.

Свивах се, треперех и в общи линии се самосъжалявах в продължение на около минута. После се изправих, отърсих се като куче и почувствах, че гневът ми започва да се надига.

— Голям престъпник, няма що — гласно прошепнах аз само за да се уверя, че чувам. — Престъпен живот. А още по време на първото си голямо дело се остави да те хване някакъв слабоумник с нож. Това да ти е за урок, Джим. Някой ден може да се случи да го приложиш на практика. Винаги осигурявай фланговете и тила си. Обмисляй всички възможности. Трябваше да предвидиш факта, че кретенът може да се събуди. Така че трябваше да го удариш по главата или да направиш нещо, за да му осигуриш дълбок сън. Добре запомни урока, но сега се огледай и се опитай да постигнеш възможно най-доброто от това бързо провалящо се бягство.

Възможностите ми бяха ограничени. Ако пазачите отвореха вратата и излезеха върху покрива, щяха да ме видят. Къде да се скрия? Можех да намеря временно убежище върху водния резервоар, но ако дойдеха, те със сигурност щяха да погледнат и там. При тези отвесни стени обаче нямаше друг изход и това бе единствената ми слаба надежда. Качвай се там.

Не беше лесно. Резервоарът бе направен от гладък метал и за малко не достигах горния му край. Но трябваше да успея. Отстъпих назад, затичах се, скочих и усетих, че пръстите ми сграбчват ръба. Опитах се да се хвана здраво, но пръстите ми се изплъзнаха и тежко се стоварих обратно върху покрива. Някой долу сигурно ме беше чул. Надявах се да съм паднал над празна килия, а не над коридора.

— Стига си се надявал и продължавай да опитваш, Джим — казах си аз и добавих няколко ругатни с надеждата да повдигна духа си. Трябваше да се кача там!

Този път отстъпих чак до ръба, задните части на коленете ми опряха в парапета и няколко пъти дълбоко си поех дъх. Давай!

Тичай бързо, сега — скачай!

Дясната ми ръка докосна ръба. Сграбчих го и се повдигнах. Хванах се и с лявата и си помогнах с нея, като се драсках и удрях в

грубата метална повърхност. Най-после успях да се изкатеря върху резервоара.

Отпуснах се силно задъхан. На няма и крачка от лицето ми някаква мъртва птичка бе втренчила пустите си очи в моите. Понечих да се отдръпна, когато чух, че вратата тежко се тръшва навън върху покрива.

— Побутни ме нагоре, а? Заклещих се!

По хриптенето и сумтенето бях сигурен, че това трябва да е един от дебелите пазачи, които бях видял на етаж под мен. Новото тежко дишане и пухтене съобщи за появяването на тлъстия му спътник.

— Не знам какво правим тук горе — изхленчи първият.

— Аз пък знам — доста решително отвърна другият. — Изпълняваме заповед, която никога не е навредила на някого.

— Но вратата беше заключена.

— Както и вратата на килията, през която е минал. Огледай наоколо.

Тежките стъпки обиколиха покрива, после се върнаха обратно.

— Няма го тук. Няма къде да се скрие. Даже не виси от ръба, защото погледнах.

— Има още едно място, което не сме проверили.

През здравия метал можех да усетя как очите им пламтят към мен. Сърцето ми отново бе започнало бясно да бие. Прилепих се към ръждивата повърхност и ме обзе отчаяние, когато стъпките им започнаха да се приближават.

— Невъзможно е да се е качил там. Прекалено високо е. Не мога даже да достигна върха.

— Ти не можеш да достигнеш дори връзките на обувките си, когато се наведеш. Хайде, помогни ми. Ако ме повдигнеш за крака, ще успея да стигна догоре и да се хвана. Трябва да хвърля само един поглед.

Колко прав беше! Само един поглед. И аз не можех да направя нищо. Летаргията на поражението ме надвиваше. Лежах там и слушах приближаващото се дращение, последвано от ругатни и пухтене. На няма и стъпка от лицето ми се появи широка длан, която опипваше ръба.

Трябва да е било подсъзнателно, защото, кълна се, не вложих никаква логична мисъл. Ръката ми се протегна и бутна мъртвата птица

напред до самия край под пръстите му, които се затвориха точно над нея.

Резултатът бе изключително задоволителен. Птицата изчезна, дланта също, последвани от крясъци, викове, дращене и две силни тупвания.

— Защо направи това...?

— Хванах я и ъ-ъ-ъ, о-ох! Глезенът ми е счупен.

— Виж дали можеш да стоиш на него. Ето, хвани се за рамото ми. Подскачай на един крак, така...

Слизането им през вратата се придружаваше от много викове и аз се отпуснах с облекчение и удоволствие. Можеха скоро да се върнат, имаше такава вероятност, но поне първият рунд беше мой.

Докато секундите, а после и минутите бавно отминаваха, осъзнах, че съм спечелил и втория. Претърсването се бе отдалечило от покрива. За момента. Сирените спряха и суетнята се премести долу. Разнасяха се крясъци, затръшване на врати и форсиране на двигатели, докато колите излизаха нанякъде в нощта. Не много скоро след това — чудо на чудесата — лампите започнаха да изгасват. Първоначалното претърсване беше завършило. Постепенно задряхах, после рязко се отърсих от съня.

— Глупак! Все още си вътре. Претърсването приключи, но затворът продължава да е силно охраняван. И можеш да заложиш последния си долар, че веднага след разсъмване ще започнат да оглеждат всяко ъгълче. Този път ще дойдат тук горе със стълба. Като имаш предвид това, време е да се размърдаш.

Знаех и къде точно да отида. На последното място, където щяха да ме търсят тази нощ.

За пореден път се спуснах през вратата в покрива и минах по тъмния коридор. Някои от затворниците все още бърбореха за последните събития, но изглежда, всички те се бяха върнали на койките си. Безшумно се прокраднах надолу по стълбите и стигнах до килия 567В. Отключих вратата в абсолютна тишина и по същия начин я затворих зад себе си. След това застанах до койката, върху която моето приятелче Уили спеше със съня на предателите.

Затиснах с длан устата му. Очите му рязко се отвориха и с първично и садистично удоволствие аз прошепнах в ухото му:

— Мъртъв си, предател такъв, съвсем мъртъв. Ти повика пазачите и сега ще си получиш заслуженото...

Тялото му мощно се разтърси, после безжизнено се отпусна. Очите му се затвориха. Дали го бях убил? Веднага съжалих за безвкусната си шегичка. Не, не беше мъртъв, просто бе изгубил съзнание и дишаше бавно и леко. Отидох да взема пешкир, намокрех го със студена вода и после го изцедих върху него.

Викът му се задави в гъргорене, когато натъпках кърпата в устата му.

— Аз съм великодушен човек, Уили, ти просто си късметлия. Няма да те убия. — Шепотът ми като че ли го успокои, защото почувствах, че престава да трепери. — Сега ще трябва да ми помогнеш. Ако го направиш, няма да ти се случи нищо. Имаш думата ми. Пригответи се да ми отговориш на един въпрос. Обмисли го внимателно. Ще ми прошепнеш само едно нещо. Номера на килията, в която лежи Стингър. Кимни с глава, ако си готов. Добре. Ще извадя пешкира от устата ти. Но ако се опиташ да направиш някакъв номер или да кажеш нещо, каквото и да е друго, ще се простиш с живота. Хайде.

— ... 231В...

На същия етаж, добре. Пешкирът отново влезе в устата му. После силно притиснах мястото зад дясното му ухо, където минава кръвоносният съд, водещ до мозъка. За шест секунди изпадане в безсъзнание, за десет — смърт. Той се раздвижи, после отново се отпусна. Свалих палеца си, когато преброих до седем. В характера ми е да прощавам.

Изчистих лицето и ръцете си с пешкира, сетне пипнешком намерих обувките си и ги обух. Облякох ризата и якето си. След това изпих поне литър вода и отново бях готов да се срещна със света. Свалих завивките от леглата, стиснах ги подмишница и излязох.

Промъкнах се до килията на Стингър колкото можех по-тихо. Чувствах се недосегаем, непоклатим. Осъзнавах, че това е едновременно глупаво и опасно. Но след ужасните събития от вечерта като че ли в мен не бе останала и капчица страх. Под деликатното ми докосване вратата на килията се отключи и когато го побутнах по рамото, Стингър отвори очи.

— Обличай се — тихо казах аз. — Ще се измъкнем сега.

Трябва да му отдам дължимото — той не ми зададе нито един въпрос. Просто навлече дрехите си, докато аз вземах завивката от неговата койка.

— Трябват ни поне още две — прошепнах аз.

— Ще взема одеялото на Еди.

— Ще го събудиш.

— Ще се погрижа да заспи пак.

Чу се сънен въпрос, последван от яко тупване. Еди отново заспа и Стингър донесе одеялото.

— Виж сега — казах му аз. — Намерих начин да стигнем до покрива. Качваме се там и завързваме завивките една за друга. После се спускаме долу и изчезваме. Ясно?

— Ясно! Да вървим!

Отново нагоре по стълбите — вече наистина започвах да се уморявам. Всъщност започваше да ме уморява всичко това. Изкатерих се по скобите, отворих вратата и когато Стингър ми подаде завивките, ги избутах навън върху покрива. Той не каза и дума, докато не затворих и не заключих капака.

— Какво стана? Чух, че си изчезнал, и имах намерение да те убия, ако те бяха върнали.

— Не е толкова просто. Ще ти разкажа щом се измъкнем. Сега давай да започваме да завързваме. Срещуположните ъгли по дългата страна — трябва ни колкото може по-дълго въже. Използвай квадратни възли, ето така.

Започнахме бясно да връзваме. Когато свършихме, хванахме двата края, задърпахме ги със сумтене и въжето беше готово. Завързах единия му край за някаква солидна на вид тръба и пуснах купчината завивки през ръба на покрива.

— Не достигат поне шест метра — каза Стингър, като присви очи към земята под нас. — Тръгвай пръв, ти си по-лек. Ако се скъса, докато се спускам, поне ти ще имаш някакъв шанс. Хайде, размърдай се.

Логиката му беше необорима. Прескочих парапета и се хванах за въжето. С неочакван изблик на вълнение Стингър стисна ръката ми. После започнах да се спускам.

Не бе лесно. Ръцете ми бяха уморени, а тъканта на завивките — неудобна за хващане. Спусках се колкото можех по-бързо, защото

знаех, че силите ми са на изчерпване.

После краката ми увиснаха във въздуха, а дланите ми стискаха края на въжето. Твърдата повърхност на двора ми се струваше много под мен. Трудно ми беше да се пусна — или всъщност съвсем лесно. Вече нямах сила да се държа. Пръстите ми се разтвориха и започнах да падам...

Стоварих се на земята, претърколих се и седнах задъхан. Бях успял. Високо над себе си виждах тъмния силует на Стингър, който се спускаше по въжето, местейки ръка след ръка. Секунди по-късно той бе на земята, приземил се леко като котка, и ми помогна да се изправя. После ме подкрепяше, докато залитах към портата.

Пръстите ми трепереха и не можех да я отключа. Тук бяхме съвсем на открито и лампата ни осветяваше — ако някой от пазачите хвърлеше поглед през прозореца над нас, бяхме в капан...

Дълбоко и пресекливо си поех дъх, после отново вкарах шперца. Бавно и внимателно проверих вътрешните жлебовете, завъртях и натиснах.

Вратата се отключи и ние се хвърлихме навън. Стингър безшумно я затвори зад себе си, после се обърна и се затича в нощта, а аз го следвах по петите.

Бяхме свободни!

5.

— Почакай — извиках след Стингър, когато той запраши нататък по пътя. — Не натам. Имам по-добър план. Разработих го, преди да ме вкарат в затвора.

Той спря и се замисли.

— Дотук се справи добре. Какво ще правим сега?

— Като начало ще оставим диря, която да могат да проследят с роботи-надушвачи. Насам.

Отклонихме се от пътя и пресякохме направо през тревата надолу към недалечния поток. Водата беше плитка, но студена и не успях да потисна треперенето си, докато преминавахме. Главната пътна магистрала минаваше наблизко и ние се насочихме натам. Когато покрай нас с тътен прелетя тежкотоварна кола, двамата ниско приклекнахме. За момента не се виждаше друго движение.

— Хайде! — извиках аз. — Право нагоре по пътя, после точно назад по собствените ни стъпки.

Стингър се подчини и заедно се върнахме до потока, след това отново нагазихме в ледената вода.

— Хитро — рече той. — Надушвачите ще открият къде сме влезли в реката и откъде сме излезли и ще проследят дирята ни до пътя. Тогава ще си помислят, че ни е прибрал земеход. А сега какво?

— Тръгваме срещу течението на потока до най-близката ферма, като се движим по водата. Във фермата отглеждат свинеprasета.

— В никакъв случай! Не мога да ги понасям. Като дете едно свинеprasе ме ухапа.

— Нямаме друг избор. Ако направим каквото и да е друго, до довечера ще ни хванат. Аз също не мога да твърдя, че обичам тези животни. Но израснах във ферма и знам как да се оправям с тях. А сега да тръгваме, преди краката ми да са замръзнали.

Пътуването беше продължително и студено. Започнах да треперя и вече не можех да се спра. Но нямаше какво друго да направим, освен да продължаваме напред. Когато стигнахме до ручейчето, което

ромолеше през нивята, зъбите ми тракаха като кастанети. Звездите започваха да изсветляват и до разсъмване не оставаше много време.

— Това е — казах аз. — Ручеят, който ни трябва. Определил съм си онова отсечено дърво за белег. Стой точно зад мен — вече сме много близо. — Протегнах ръка и отчупих сухия клон, който висеше над потока, после тръгнах напред. Продължихме да газим, докато стигнахме до висока ограда, по която течеше електрически ток. Мрежата ясно се виждаше на усилящата се светлина. Използвах клона, за да повдигна отдолу оградата, така че Стингър да успее да пропълзи под нея, после той направи същото и за мен. Когато се изправих, чух познатото шумолене на дълги бодли откъм недалечната дъбова горичка. Едра тъмна фигура се отдели от дърветата и тръгна към нас. Взех клона от Стингър и нежно извиках:

— Сууи, сууи... тук, свинке, свинке, свинке.

Когато глиганът наближи, от него се разнесе къркорещо сумтене. Застанал зад мен, Стингър мърмореше нещо под носа си — или проклетия, или молитви, а може би и двете. Отново извиках и огромното животно се приближи. Истинска красота, поне един тон месо, който гледаше към мен с малките си червени очички. Пристъпих напред и бавно вдигнах клона. Чух Стингър да стене зад мен. Глиганът изобщо не помръдна, когато мушнах клона зад ухото му, разделих дългите бодли и усърдно започнах да чеша козината му.

— Какво правиш? Та той ще ни убие! — изхленчи Стингър.

— Разбира се, че няма — отвърнах аз и още по-силно зачесах животното. — Чуваш ли? — Очите на свинеprasето бяха притворени от удоволствие и то доволно къркореше. — Добре познавам тези големи прасета. Под бодлите им се събират гадини, от които не могат да се избавят. Обичат да ги чешат. Почакай да го почеша зад другото ухо — зад ушите ги сърби най-много — и после ще можем да продължим.

Глиганът доволно сумтеше, докато го чешех. Започваше да се зазорява. Във фермерската къща светна лампа и двамата се приведохме зад свинеprasето. Вратата се отвори, някой изля леген с вода, после отново се затвори.

— Да вървим в плевника — казах аз. — Насам.

Когато престанах да го чеша, глиганът изгрухтя, после се затича заедно с нас, като се надяваше да получи още удоволствие. Това беше

добре, тъй като наоколо имаше още много от бодливите прасета. Но когато водачът им се приближаваше, те му правеха път и ние благополучно стигнахме до плевника.

— Доскоро, дебело приятелче — казах аз и за последен път го почесах. — Беше ми приятно да се запознаем. — Стингър бе отворил вратата и двамата се вмъкнахме вътре. Тъкмо бяхме пуснали резето, когато тежкото дърво се разтърси — огромният ни спътник се беше облегал на него и сумтеше.

— Ти ми спаси живота — задъхано рече Стингър. — Никога няма да го забравя.

— Просто имам опит — скромно отвърнах аз. — В края на краищата ти си добър с юмруците...

— А ти си страхотен с прасетата!

— Не бих се изразил точно така — измърморих аз. — А сега хайде да се качим при сеното. Там е топло и няма да ни видят. Предстои ни дълъг ден и няма да ни е излишно да прекараме колкото може повече от него в сън.

Миналата нощ беше доста напрегната. Зарових се в сеното, кихнах два пъти от попадналия в носа ми прах и после трябва мигновено да съм заспал.

Следващото нещо, което си спомням, бе Стингър, който ме разтърсваше за рамото, и слънчевата светлина, процеждаща се между дъските на стената.

— Ченгетата са тук — прошепна той.

Бързо прогоних съня от клепачите си и погледнах през цепнатината. Зелено-бял полицейски гравитолет висеше във въздуха пред вратата на къщата, а двама униформени полицаи показваха на фермера някакъв лист. Той поклати глава и гласът му ясно се разнесе над останалите звуци във фермата.

— Не. Не съм виждал нито един от двамата. Ако искате да знаете, от седмица не съм виждал насам жива душа. Всъщност ми е доста приятно да си поговоря с вас, момчета. Онези хора сигурно са отвратителни, престъпници казвате...

— Хей, нямаме на разположение цял ден. Даже да не сте ги виждали, те все пак могат да се крият във фермата ви. Навярно в плевника?

— Невъзможно е. Там навсякъде има свинепрасета. А те са възможно най-недружелюбните домашни животни.

— Въпреки всичко трябва да хвърлим едно око. Заповядано ни е да претърсим всяка сграда в околността.

Полицаят се отправи в нашата посока, след което се разнесе писък като от някаква безумна сирена и тропот от остри копита. Покрай ъгъла на плевника се появи нашият снощен приятел. Той се хвърли в атака и полицаите се затичаха към гравитолета си. Разяреният глиган се блъсна в колата и я запрати в другия край на двора с голяма вдлъбнатина отстрани. Фермерът доволно кимна.

— Казах ви, че в плевника няма никой. Малкият Лари не се сприятелява с непознати. Но вие се отбивайте винаги когато наминавате оттук, момчета...

Трябваше да извика последните думи, защото гравитолетът вече се насочваше на запад, преследван от сумтящия Малък Лари.

— Е, това наричам истинска красота — благоговейно рече Стингър.

Кимнах в безмълвно съгласие. Дори и в най-скупния живот има истински прелестни мигове.

Стига забавление, време беше за работа. Задъвках една сламка и се изтегнах върху топлата слама.

— Свинепрасетата са чудесни, когато ги познаваш.

— Полицаите като че ли не смятаха така — отвърна той.

— Предполагам, че си прав. Това бе най-красивата сцена, която някога съм виждал. Не мога да кажа, че особено се разбирам с полицията.

— Та кой ли може? За какво те вкараха в затвора, Джими?

— За банков обир. Ограбвал ли си някога банка?

Той подсвирна с възхищение и поклати глава отрицателно.

— Не е в моя стил. Няма да зная какво да направя. Занаятът ми е юмручният бой. Не са ме побеждавали от девет години.

— Като обикаляш наоколо, сигурно се срещаш с много хора. Виждал ли си някога Смели Шмък? — бързо импровизирах аз. — Двамата с него обрахме няколко банки в Грегъм Стейт.

— Никога не съм го виждал. Нито пък съм чувал за него. Ти си първият банков крадец, когото срещам.

— Наистина ли? Е, предполагам, че в последно време не сме останали много. Но сигурно познаваш някои касоразбивач. Или крадци на земеходи?

Единственият отговор на усилията ми беше поклащане на глава.

— Хора като теб съм срещал само в затвора. Познавам някои комарджии, които посещаваха юмручните боеве. Но всички те са неудачници. Веднъж се запознах с един, който се кълнеше, че някога, много отдавна, познавал Офицера.

— Офицера ли? — попитах аз и бързо премигнах, като се опитвах да обобща малкото, което знаех за шахмата. — В последно време не играя често.

— Не такъв офицер. Имам предвид Офицера, крадеца на банки и такива неща. Мислех, че си чувал за него.

— Предполагам, че е било преди мен.

— Преди всички. Преди много години. Чувал съм, че ченгетата изобщо не успели да го пипнат. Онзи се хвалеше, че познава Офицера, каза, че се бил „пенсионирал“ и че се криел. Сигурно е лъгал, комарджията му с комарджия.

Стингър не знаеше повече и не исках да го насилвам прекалено. Разговорът ни стихна и двамата прекарахме времето до свечеряване в дрямка. Бяхме жадни и гладни, но знаехме, че по светло трябва да се крием. Продължавах да дъвча сламката и се опитвах да не мисля за големи бири и бутилки със студена вода, а за Офицера. Нишката беше тънка, но разполагах единствено с нея. До залез слънце вече бях ужасно гладен, жаден и потиснат. Бягството ми от затвора се бе оказало опасно фиаско. Затворите бяха за неудачници — това като че ли беше всичко, което успях да науча. А за да открия този факт, бях рискувал живота и крайниците си. Никога повече. Мислено се заклех в бъдеще да стоя надалеч от затвора и от пазителите на закона. Добрите престъпници не се оставят да ги заловят. Подобно на Офицера, който и да бе той.

Когато от небето изчезнаха и последните останки от светлина, ние отворихме вратата на плевника. До ушите ни достигна къркорещо сумтене и огромна фигура препречи пътя ни. Стингър извика и трябваше да го хвана, за да не избяга.

— Намери някаква пръчка и се опитай да ми бъдеш полезен — казах аз. — Ще те науча на нещо ново.

И двамата започнахме като луди да чешем животното под бодлите, докато то не засумтя от удоволствие. Когато най-последно тръгнахме, свинепрасето се затича след нас като домашно кученце.

— Спечелихме си приятел за цял живот — казах аз, когато се промъкнахме през портата. После махнах за сбогом на прасето.

— Спокойно мога да карам и без такива приятели. Измисли ли какво ще правим сега?

— Разбира се. Предварително планиране — това е бащиното ми име. В онази посока има малък транспортен възел, където разтоварват влакове и товарят стоката на камиони. Ще стоим надалеч от него, защото полицията сигурно го наблюдава. Но всички камиони се движат в едно и също направление — към магистралата, където има пътна проверка. Трябва да спрат, докато магистралните компютри ги проверят и пропуснат. Тръгваме натам...

— И да се метнем в каросерията на някой от тях!

— Бързо схващаш. Само че ще се качим на някой, който пътува на запад. В противен случай ще пристигнем в чудния град Пърли Гейтс и ще свършим в затвора, от който се измъкнахме с такива усилия.

— Води, Джим. Ти си най-умното хлапе, което някога съм срещал. Ще стигнеш далеч.

Точно това беше и моето желание, така че бързо кимнах в знак на съгласие. Съжалявах само, че нямаше да стигне и той. Но не исках на съвестта ми да тежи животът на някакъв селяндур — макар да си го заслужаваше. Стингър обаче имаше далеч по-големи планове. Не можех да стана съучастник в убийство.

Открихме пътя и зачакахме в храстите покрай него. Появиха се едновременно два камиона, а зад тях се виждаха фаровете на трети. Останахме в скривалището си. Първият, а после и вторият потеглиха на изток. Когато третият намали скоростта и на свой ред спря, светлините се включиха. На запад!

Затичахме се. Заех се да отключа вратата, докато Стингър ме подкрепяше от страни. После я натисна надолу и тя се отвори. Камионът потегли напред, той ме повдигна нагоре и ме бутна вътре. Трябваше да се затича, но накрая успя да се хване за прага и се метна вътре с един-единствен тласък на могъщите си ръце.

— Успяхме! — триумфално каза той.

— Естествено. Този камион се движи в правилната за теб посока, но аз трябва да се върна в Пърли Гейтс веднага щом жегата се поуталожил. След около час ще минем през Билвил. Ще те оставя там.

Пътуването беше кратко. Спочих долу при първото спиране и той ми стисна ръката.

— Късмет, хлапе — извика Стингър, докато камионът се отдалечаваше. Аз не можех да му пожелаая същото.

Мислено си отбелязах регистрационния номер на колата. Веднага щом се скри от погледа ми, извадих еднотоларова монета и се насочих към светлините на телефонен автомат. Докато набирах номера на полицията, се чувствах като предател.

Но всъщност нямаш друг избор.

6.

За разлика от злощастния Стингър, аз си бях разработил подробен план за бягство. Част от него се състоеше в това да объркам бившия си партньор. Той не беше толкова глупав, така че нямаше да му отнеме много време да разбере кой го е издал. Ако проговореше и кажеше на полицията, че съм се върнал в прекрасния град Пърли Гейтс, толкова по-добре. Нямах намерение да напускам Билвил, поне за известно време.

Офисът бе нает чрез посредническа агенция, а прехвърлянето на парите беше извършено от компютър. Бях го посетил преди безнадеждния си банков обир и тогава бях оставил там някои провизии. Точно в момента щяха да ми дойдат много добре. Щях да вляза през сервизната врата на изцяло автоматизираната сграда — след като изключех алармената инсталация от таен ключ, който бях имал достатъчното благоразумие предварително да инсталирам. В него бе вграден брояч, така че имах цели десет минути на разположение, за да стигна до офиса. Прозях се, докато набирах шифъра на вратата, затворих я зад себе си, после бавно изкачих трите етажа стълби, минавайки покрай мътните очи на дезактивираните камери и през невидимите — и бездействащи — инфрачервени клетки. Когато отворих вратата на офиса, ми оставаха още две минути. Затъмних прозорците, включих осветлението и се насочих към бара.

Студената бира никога не ми се е струвала по-вкусна. Първата дори не успя да докосне стените на гърлото ми и зацвъртя, когато стигна в стомаха ми. Отпих глътка от втората и откъснах ушенцето на самозатоплящата се опаковка печени на скара ребра от свинепрасе. Веднага щом от отвора засвистя пара, отворих капака и извадих едно от ребрата с дължината на ръката ми. Какъв вкус!

Изкъпан, обръснат и погълнат от третата си бира, аз се почувствах много по-добре.

— Включи се — казах на терминала и влязох в комуникационната мрежа. Инструкциите ми бяха прости: — Всички

данни от пресата за планетата през последните петдесет години; всички съобщения за престъпник на име „Офицера“, провери за повторения и ги отстрани. Отпечатай.

Преди отново да вдигна бирата си, от факса започнаха да се появяват първите листа. Най-горният се отнасяше за най-ново време — ставаше дума за събития отпреди десет години. Не особено интересна история, случила се в някой си град Декалог, намиращ се от другата страна на планетата. В някакъв долнопробен бар полицията заловила възрастен гражданин, който твърдял, че е Офицера. Оказало се обаче, че става дума за старческо изкуфяване и заподозреният бил върнат в старческия дом, откъдето бил излязъл на разходка. Взех следващия материал.

Към сутринта се уморих и си подремнах на картотечния шкаф, който при заповед се превръщаше в легло. На сивкавата светлина на зората с помощта на голямо черно кафе най-последно подредих и последния лист във фигурата, която се беше оформила върху пода. Обливаше го розова слънчева светлина. Изключих осветлението и почуках с писалката по зъбите си, докато проучвах фигурата.

Интересно. Престъпник, който донася за собствените си престъпления. Който оставя малка рисунка на офицер, след като изчезне с пляката си. Проста рисунка — съвсем лесна за прекопиране. Това и направих. Взех я в ръката си и започнах да ѝ се възхищавам.

Първият офицер бил намерен преди шейсет и осем години в празния монетен автомат в някакъв автоматизиран магазин за алкохол. Ако Офицера беше започнал кариерата си на престъпник като юноша, това означаваше, че сега трябва да е около осемдесетгодишен. Спокойна възраст, тъй като продължителността на живот вече бе стигнала до век и половина. Но какво се беше случило с него, че да обясни продължителното му мълчание? Откакто оставил последната си рисунка, бяха изминали над петнайсет години. Изброих възможностите на пръстите си.

Номер едно — възможност, която винаги трябва да се има предвид, е да са го убили. В такъв случай не мога да направя нищо, така че нека забравим за това.

Две — може да е напуснал планетата и да води живот на престъпник сред звездите. Ако е така, нека забравим за това, както и

при номер едно.

Три — пенсионира се, за да харчи нечестно спечеленото си богатство.

Четири — може да е сменил професията си и да е заличил дирите си.

Самодоволно се отпуснах назад и отпих от кафето си. Щом възможностите бяха три-четири, имах шанс да го открия. Сигурно преди годините на мълчание беше водил активен живот. Погледнах списъка с уважение. Кражби на самолет, коли, пари, банки. И още много други. Всичките му престъпления се изразяваха в преместването на пари от чужди джобове в неговите собствени. Или на вещи, които можеха бързо да се продадат с подправена идентичност за още повече пари. И никога не го бяха залавяли, това бе най-важната част от въпроса. Той беше човекът, който можеше да стане мой съветник, мой наставник, мой университет по престъпност — който един ден щеше да ми издаде диплома за лошотия, а тя най-после щеше да ме допусне до златната почва, към която толкова се стремях.

Но как можех да го открия, щом обединените сили на полицията в целия свят в продължение на десетилетия не бяха успели да го пипнат и с пръст? Интересен въпрос.

Толкова интересен, че не можех да открия отговора. Реших известно време да оставя подсъзнанието си да работи по този проблем, така че отдръпнах встрани някои от синапсите и го оставих да се плъзне надолу в малкия ми мозък. Улицата навън започваше да се пълни с купувачи и аз си помислих, че това не е лоша идея. Цялата храна, с която разполагах, беше или замразена, или пакетирана, а след гадните затворнически манджи изпитвах желание за неща, които хрупкат и хрускат. Отворих гримьорския си шкаф и започнах да подготвям личността си за пред обществото.

Възрастните не могат да разберат — или да си спомнят — колко е трудно да си юноша. Те забравят, че това е възрастта, намираща се по средата на пътя към пълната зрелост. Безпроблемните радости на детството са останали назад, удоволствията на зрелостта все още предстоят. Освен прилива на кръв в главата, както и на други места, когато се намесят мисли за противния пол, съществуват и истински трудности. Очаква се, че нещастният юноша трябва да се държи като възрастен, но въпреки това не притежава нито една от привилегиите на

това високо положение. От своя страна, аз бях избегнал досадната тирания на юношеството, като изцяло го бях прескочил. Когато не се размотавах в училище или не разменях лъжи с представителите на своята възрастова група, аз се превръщах във възрастен. Тъй като бях далеч по-интелигентен от повечето от тях, или поне си мислех, че е така — тоест, от възрастните — трябваше само да придобия и съответния физически облик.

Най-напред полагането на бръчки покрай очите и по челото. Веднага щом се намазах с безцветната течност, бръчките се очертах и календарът на възрастта ми скочи с няколко години напред. Няколко бръчки под брадичката ми подхождаха отлично на останалите. Последният щрих бяха отвратителни малки мустачки. Когато навлякох безформеното си чиновническо сако, и собствената ми майка не би могла да ме познае, ако минеше покрай мен на улицата. Всъщност това се бе случило преди около година и аз я бях попитал за часа. Дори тогава в кравешкия ѝ поглед не проблесна искрица на някакъв спомен. Взех от гардероба чадър, тъй като нямаше абсолютно никаква вероятност да завали, излязох от офиса и се насочих към най-близкия универсален магазин.

Трябва да кажа, че през онзи ден подсъзнанието ми наистина работеше бързо, както открих малко по-късно. Въпреки трите бири, все още бях жаден. Жаждата от престоя в онзи плевник беше оставила следите си. Затова пъргаво свих под платинените арки на „Максуайнис“ и се отправих към обслужващия робот, вграден в тезгяха. На пластмасовото му лице беше изрисувана вечна усмивка, а гласът му звучеше сладко и секси.

— С какво мога да ви услужа, господине или госпожо?

Можеха да изхарчат няколко долара за програма за разпознаване на пола, помислих си аз, докато преглеждах списъка с **ЖАЖДОУТОЛЯВАЩИ ПРЕВЪЗХОДНИ НАПИТКИ** на стената.

— Искам двойно шери с много лед.

— Готово, господине или госпожо. Ще струва три долара, моля.

Пуснах монетите във фунията и от отворилото се отверстие се появи моето питие. Докато го взимах, трябваше да слушам увещанията на робота.

— „Максуайнис“ с удоволствие ви обслужва днес. С избраното от вас питие, сигурен съм, че бихте искали свинепрасебургер с

превъзходен сос, приготвен по тайна рецепта, и гарнитура от обеззахарени...

Престанах да чувам гласа, когато подсъзнанието ми намери отговора на малкия ми проблем. Наистина прост и очевиден отговор, толкова прозрачен със своята яснота, първично чист и елементарен...

— Хайде, човече. Или поръчай, или се разкарай, не можеш да стоиш тук цял ден.

Гласът ме обърка. Промърморих някакво извинение, дотътрих се до най-близкото сепаре и седнах. Вече знаех какво трябва да направя.

Просто постави проблема в правилно положение. Вместо аз да търся Офицера, трябваше да го накарам той да ме търси.

Пиех си шерито, напрегнал до болка синусите си, втренчен с немиждащ поглед в пространството, докато парченцата от плана ми се нареждаха по местата си. Нямах абсолютно никакъв шанс да открия Офицера сам — щеше да е глупаво да си губя времето дори само за да опитам. Следователно онова, което трябваше да направя, бе да извърша толкова невероятно и фантастично престъпление, че да го покажат по всички тривизионни канали по цялата планета. Трябваше да е толкова необичайно, че да не остане нито един човек, способен да чете — или дори само с един пръст на ръката, за да превключва тривизионните канали — който да не знае за него. Целият свят трябваше да научи какво се е случило. Освен това всички щяха да разберат, че го е извършил Офицера, защото щях да оставя на местопрестъплението неговата рисунка.

По сламката ми преминаха последните остатъци от шерито, очите ми се фокусираха и постепенно се върнах към бляскавата реалност на „Максуайнис“. Точно пред очите си видях плакат. Известно време бях гледал към него, без да го забелязвам. Смеещи се клоуни и забравили се от радост пищащи деца. Картината беше възпроизведена в леко дефектна триизмерност. Над главите им с блестящи букви пишеше:

ЗАПАЗЕТЕ КАСОВИТЕ СИ БЕЛЕЖКИ!

ВЗИМАЙТЕ ГИ ПРИ ВСЯКА ПОКУПКА!

ТЕ ВИ ОСИГУРЯВАТ БЕЗПЛАТЕН ВХОД В ЛУНАПАРК!

Преди години бях ходил на това място на пластмасови удоволствия и въпреки че тогава бях дете, не ми хареса. Ужасяващи пътувания, които плашеха само глупаците. Въртележки само за хората със здрави стомаси. Боклучави закуски, бонбони, пияни клоуни, всякакви силни удоволствия, които можеха да зарадват само онези, които се задоволяваха с малко. Хиляди хора ходеха в лунапарка всеки ден и още повече хиляди го заливаха през почивните дни — а те носеха със себе си още повече хиляди долари.

Безброй долари! Единственото, което трябваше да направя, беше да ги отмъкна — по такъв интересен начин, че това да стане основна новина навсякъде по планетата.

Но как? Като отида там, разбира се, и сериозно огледам мерките им за сигурност. Като че ли бе време да си взема почивен ден.

7.

За тази малка разузнавателна обиколка щеше да е далеч по-благоразумно да играя ролята на човек на собствената ми възраст — или на още по-млад. След като свалих целия грим, отново възвърнах свежото си лице на седемнайсетгодишен. Трябваше да съм в състояние да се подмладя още повече, нали в края на краищата бях платил куп пари за курс по театрално гримиране. Подпълването на бузите ми ме направи да изглеждам по-невинен, особено след добавянето на мъничко руж. Сложих си слънчеви очила, украсени с пластмасови цветя, и щом натиснах помпичката в джоба си, от тях цвъркна вода. Засмях се. Модата в облеклото се беше променила, което означаваше, че, слава Богу, момчетата вече не носеха голфове, но пък се бяха върнали късите панталони. Или по-скоро ужасният стил наречен „късо-дълго“ — единият крачол бе отрязан над коляното, а другият под него. Бях си купил чифт такива панталони от отблъскващо лилаво рипсено кадифе, украсени с шокиращо розови кръпки. Едва посмях да се погледна в огледалото. Страхувам се да опиша онова, което видях, освен че изобщо не приличаше на избягал банков крадец. На врата си овесих евтин фотоапарат за еднократна употреба, който беше всичко друго освен евтин, удобен или даже фотоапарат.

Докато чаках на спирката, за да се кача на специалния трамвай за лунапарка, се загубих сред море от себеподобни. Крясъците, истеричният смях и пръскането помежду ни с пластмасовите цветя ни помогна да убием времето. Или поне в един случай да го продължим до безкрайност. Когато вратите на вагона най-после се отвориха, оставих пъстроцветната тълпа да се изсипе навън и уморено закрачих след нея. А сега на работа.

Отидох там, където бяха парите. Спомените от първото ми идване бяха съвсем смътни — слава Богу! — но в паметта ми се бе отпечатало, че за различните развлечения се плащаше с интересни пластмасови жетони. Баща ми ме беше снабдил с ограничен брой от тях и след като ги изразходвах за броени минути, разбира се, не

получих нови. Следователно първата ми задача бе, да открия източника на тези жетони.

Нямах никакви проблеми, защото въпросната сграда беше цел за всички прииждащи дечурлига. Тя представляваше островърха конструкция, напомняща на обърната наопак сладоледена фунийка, украсена със знаменца и механични клоуни и увенчана със златен високоговорител, от който се разнасяше разкъсваща тъпанчетата музика. Основата ѝ бе заобиколена от закрепен за нея кръг пластмасови клоуни, които се клатеха, смееха и гримасничеха. Колкото и отблъскващи да бяха, те изпълняваха жизненоважната функция да отнемат парите на посетителите. Нетърпеливите детски ръце пъхаха банкноти в дланите на пластмасовите палячовци. Дланта се затваряше, парите изчезваха и клоунът изплюваше през устата си поток от пластмасови жетони в монтираната отдолу паничка. Отвратително, но бе очевидно, че аз съм единственият, който смята така.

Парите влизаха в сградата. Сега трябваше да разбера къде отиват оттам. Обиколих основата и открих, че конвейерната линия не я опасва докрай. Отзад, скрита сред дървета и храсти, имаше малка прилепена до основата постройка. Пробих си път сред гъсталака и се озовах лице в лице с пазач, застанал на пост пред необозначена врата.

— Загубил си се, момче — любезно рече той. — Входът е само за служители.

Заобиколих го и се блъснах във вратата, като в същото време успях да я снимам.

— Трябва да отида до тоалетната — с кръстосани крака отвърнах аз. — Казаха ми, че била тук.

Силната му ръка ме дръпна и ме бутна обратно към храстите.

— Не е тук. Точно в посоката, от която си дошъл.

Тръгнах си. Много интересно. Нямаше електрическа алармена инсталация, а ключалката беше „Глъб“ — сигурна, но стара. В края на краищата лунапаркът започваше да ми харесва. Чакането до залез слънце, когато затваряха, бе мъчително. От скука опитах „Леденото пътуване“, в което човек се носи през изкуствени ледени пещери с различни „неща“, замръзнали в леда от всички страни — макар че от време на време те се нахвърляха върху пиещащите посетители. „Бесните роувъри“ бяха също толкова неприятни и в името на добрия вкус няма да описвам опияняващите удоволствия на „Захарната

страна“ и „Блатното чудовище“. Достатъчно е да кажа, че времето най-после дойде. Жетонният конвейер затвори един час преди затварянето на самия парк. От удобната си позиция недалеч от сградата наблюдавах с жаден интерес бронираната кола, която отнесе огромен брой солидни контейнери. Още по-интересен беше фактът, че когато парите бяха откарани, охраната също си замина. Най-вероятно смятаха, че никой нормален не би проникнал вътре, за да ограби жетоните.

Затова пък моите мотиви не бяха нормални. Когато мракът се спусна, аз се присъединих към изтощените хлапетии, залитащи от умора към изходите. Само че не стигнах дотам. Заклучената врата зад „Планината на вампирите“ лесно се отвори под внимателните ми ръце. Шмугнах се в мрака на сервизното отделение. Високо над мен блестяха бели кучешки зъби и капеше фалшива кръв. Чувствах се наистина много удобно, застанал плътно зад ковчег, натъпкан с боклуци.

Останах там около час, не повече. Това стигаше, за да си тръгнат служителите, но по улиците щяха да останат достатъчно от посетителите, така че, когато най-после изляза, отвратителната ми маскировка да не бие на очи.

Из парка имаше пазачи, но лесно ги заобиколих. Както очаквах, „Глъб“-ът се отвори спокойно и аз бързо се мушнах вътре. Оказа се, че помещението няма прозорци, което бе чудесно, тъй като фенерчето ми нямаше да се вижда. Включих го и се възхитих на системата.

Проста и ясна конструкция — аз ценя това при машините. Конвейерът обикаляше покрай стената. В момента не работеше, но въпреки това принципът му на функциониране беше очевиден. Когато се сложеха монети или банкноти, стойността им се отчиташе и те продължаваха напред. Машините отгоре пускаха в един улей съответния брой жетони. До тях от пода излизаха тръби, които завършваха в сандъка отгоре — несъмнено се пълнеха от подземни конвейери, които връщаха жетоните отново готови за продажба. Недокоснати от човешка ръка, парите се пренасяха по затворени прозрачни тръби до мястото на събиране, откъдето монетите падаха в заключени сандъчета. Те не ми вършеха работа, защото бяха прекалено обеимисти. Но, о, банкнотите, те бяха много по-леки и струваха много повече. Плъзгаха се по улеите и грациозно падаха през отвора отгоре в

един сейф. Това изглеждаше сравнително сигурно от гледна точка на крадливите служители.

Чудесно. Възхищавах се на системата и я разглеждах, после си взех бележки. Конвейерите бяха произведени от фирма на име „Ексчейнджърс“ и аз си записах отбелязаната им върху машините запазена марка. Сейфът беше сигурен и стабилен, но лесно се поддаваше на уменията ми. Сега, разбира се, бе празен, както и очаквах. Отбелязах си комбинацията, после няколко пъти го отворих и затворих, докато вече можех да го направя със затворени очи. В главата ми постепенно се оформяше план и това щеше да е съставна част от него.

Най-после завърших, измъкнах се от сградата, без да ме забележат, и с още малко усилия избягах от парка, за да се присъединя към веселата тълпа. По време на пътуването на връщане хората не бяха толкова шумни и само на два пъти ми се наложи да използвам пръскащите си очила. Не мога да опиша облекчението си, когато накрая със залитане влязох през вратата на офиса, съблякох чудноватото си одеяние и забих носа си в бирата. После — метафорично, разбира се — надянах кепето си за мислене.

Следващите седмици бяха изпълнени с работа. Докато подготвях необходимата за операцията ми екипировка, внимателно следях новините. След яростна схватка един от избягалите затворници бил заловен. Съучастникът му все още не бил открит, въпреки оказаното от другия съдействие. Бедният Стингър — щом му отнемеха желанието да се бие, животът за него вече нямаше да е същият. Но пък животът за онзи, когото той възнамеряваше да убие, щеше да продължи, така че не съжалявах прекалено за бившия си партньор. А и си имах работа. Две от нещата вървяха заедно: планирането на обира и оставянето на примамката за Офицера. С гордост мога да кажа, че с еднаква лекота постигнах и двете. След това изчаках, докато настъпи мрачна и бурна нощ, за да посетя отново лунапарка. Влязох и излязох колкото можех по-бързо, което означаваше няколко часа, тъй като имах да върша доста работа.

После трябваше само да изчакам удобния момент. Най-подходящи щяха да са почивните дни, когато монетните апарати се препълваха. Като елемент от плана си, напълно законно наех гараж, но малкия товарен автомобил откраднах съвсем незаконно. Използвах

оставащото ми време, за да го преобоядисам — по-добре, отколкото първоначалната му окраска, ако мога да го кажа — да сменя регистрационните номера и да поставя надписи на вратите. Дойде последната събота и трябваше да работя усилено, за да овладее нетърпението си. За да убия времето, се гримирах и дегизирах, с удоволствие си направих обилен обяд, защото трябваше да изчакам до късния следобед, когато касата щеше да е пълна. Шофирането извън града беше приятно и аз стигнах до целта си в определеното време. Близо до служебния вход на парка. Докато нахлузвах тесните си, прозрачни ръкавици, изпитвах известни опасения, но очакването беше далеч по-силно. С усмивка протегнах ръка и включих апарата, закрепен под таблото на колата.

Прозвуча сигнал от невидим радиоапарат и аз мислено се опитах да си представя какво ще се случи. Със скоростта на светлината до приемника, после по жицата до целта, която бе малък заряд експлозив. Не много, просто внимателно премерено количество, което щеше да разбие ключалката на един от жетонните конвейери, без да прекъсва тръбата. След като ключалката бъдеше разбита, върху конвейера трябваше да се изсипе порой от цветни пластмасови жетони, да го препълни и да продължи да се излива в безкраен поток. Само какъв благодетел бях! Колко ли щяха да ме благославят децата, ако научеха за мен!

Но това не беше единственото, което щеше да стане. Защото от този момент предавателят ми излъчваше радиосигнали на всяка минута, разбиваше поредната ключалка и изливаше нов порой от жетони. В съответния момент запалих двигателя на микробуса и приближих до служебния вход на лунапарка, отворих прозореца и се наведох навън над надписа на вратата, който гласеше: „КОНВЕЙЕРНИ МАШИНИ «ЕКСЧЕЙНДЖЪРС»“.

— Извикаха ме по радиостанцията — казах аз на пазача. — Имали сте някакъв проблем?

— Не проблем — отвърна мъжът, като отвори вратата. — По-скоро прилича на бунт. Знаете ли къде е сградата?

— Естествено. Идва още помощ!

Макар да си бях представил резултатите от необичайната ми щедрост, бързо разбрах, че действителността далеч надхвърля и най-безумното ми въображение. Крещящи и ликуващи деца се шураха

насам-натам, натоварени с жетони, докато други се боричкаха около бълващите конвейери. Те надаваха пронизителни радостни викове, а служителите и охраната не можеха да направят нищо, за да спрат изблика им на буйство. По сервизния път нямаше чак толкова народ, но въпреки това трябваше да карам бавно и с ръка върху клаксона, за да си пробия път. Когато спрях, двама пазачи връщаха някакви деца обратно през храстите.

— Имали сте проблеми с конвейерите? — любезно попитах аз. Пазачът изръмжа нещо, но отговорът му се загуби сред радостните детски крясъци и навярно така бе по-добре. Той отключи вратата и направо ме натика вътре заедно с куфарчето ми за инструменти.

В помещението имаше четирима души, които безрезултатно се бореха с машините. Не можеха да ги спрат, тъй като предварително се бях погрижил да обезвредя ключовете. Някакъв плешив мъж с ножовка режеше покрит с метал кабел и аз му казах:

— Това си е живо самоубийство. По кабела тече ток с напрежение четиристотин волта.

— Можеш ли да направиш нещо по-добро, човече? — изръмжа той. — Проклетите машини са си ваши. Хващай се на работа.

— Ще го направя — а ето и решението.

Отворих голямото си куфарче за инструменти, единственото съдържание на което беше блестяща метална тръба, и я извадих.

— Това ще свърши работа — казах аз, развих вентила отгоре и го захвърлих настрани. Последното нещо, което видях, бяха изскочилите от орбитите им очи при вида на черния пушек, който бе започнал да изпълва стаята и да скрива всичко от поглед.

Аз го очаквах, а те — не. С куфарчето в ръце направих четири точно премерени крачки в мрака и го допрях отстрани на сейфа. Всички шумове от движенията ми бяха удавени в техните викове и крясъци, както и в постоянното пухтене на жетонните конвейери. Сейфът се отвори лесно и капакът на куфарчето прилепна точно до долния му ръб. Наведох се напред, напипах камарите от банкноти и ги изсипах вътре. То бързо се напълни и аз го затворих. Следващата ми задача бе да се уверя, че отговорността за престъплението е поета от съответната личност. Рисунката се намираше в горния ми джоб. Извадих я и внимателно я поставих в сейфа, който после заключих, за да съм абсолютно сигурен, че съобщението ми ще бъде получено и

няма да се загуби в цялата тази суматоха. Едва тогава вдигнах вече натежалото си куфарче, изправих се с гръб към сейфа и се опитах да се ориентирам.

Знаех, че изходът е само на девет крачки в мрака. Вече бях направил пет от тях, когато се блъснах в някого, две яки ръце ме сграбчиха и един дрезгав глас извика в ухото ми:

— Пипнах го! Помогни ми!

Пуснах куфарчето и му оказах точно онази помощ, от която се нуждаеше — прокарах ръце по тялото до врата му и направих с него каквото трябваше. Той изсумтя и ме пусна. Започнах да търся в мрака, за да открия куфарчето. Вече почти бях изпаднал в паника, когато го напипах, стиснах дръжката, изправих се...

И осъзнах, че по време на стълкновението съм загубил всякаво чувство за ориентация.

Паниката ми беше черна като дима. Затреперих толкова силно, че едва не изпуснах плячката си. Седемнайсетгодишен и много самотен — а непознатият свят на възрастните се затваряше около мен. Край, всичко бе свършило.

Не знам колко време продължи тази криза, навярно само секунди, макар да ми се стори безкрайно по-дълга. После се сграбчих мислено за тила и здраво се разтърсих.

— Нали ти искаше така, спомняш ли си? Да си сам и всички да са срещу теб. Така че или им се предай, или започвай да разсъждаваш. Бързо!

Така и направих. Хората, които крещяха и се щураха около мен, нито ми помагаха, нито ме застрашаваха с нещо — бяха толкова объркани, колкото и самият аз. Добре, протегни ръце, тръгни напред. В която и да е посока. Стигни до нещо, което можеш да разпознаеш с опипване. Щом направех това, би трябвало да съм в състояние да разбера къде съм. Чух тропот над главата си. Трябваше да е един от конвейерите. Тогава се блъснах в него.

В този момент усетих полъх на въздух и близо до мен някакъв познат глас извика:

— Какво става тук?

Пазачът! Беше отворил вратата. Колко мило от негова страна. Тръгнах по протежение на стената и лесно го заобиколих, тъй като мъжът продължаваше да вика в мрака, после заедно с вълната дим

излязох на слънчева светлина. И премигвайки, се озовах срещу другия пазач, който стоеше точно пред мен и протягаше ръце да ме хване.

— Просто стой тук. Недей да мърдаш наникъде.

Не би могъл да допусне по-голяма грешка от тази — имам предвид от това, да протегне ръце към един черен пояс. Повалих го на земята така, че да не се нарани при падането, метнах куфарчето в микробуса, огледах се, за да се уверя, че никой друг не ме е забелязал, затворих вратата и запалих двигателя. После бавно и внимателно потеглих надалеч от толкова веселия днес лунапарк.

8.

— Готово, поправих всичко — извиках на пазача. Той кимна и отвори вратата. Потеглих към града, бавно минах завоя и после рязко обърнах в противоположната посока по един непавиран път.

Бягството ми беше грижливо планирано, както и целият обир. Едно е да откраднеш пари, съвсем друго е да успееш да ги задържиш. В епохата на електронни комуникации моето описание и това на микробуса щеше да обиколи планетата за стотни от секундата. Във всяка полицейска кола щеше да има разпечатка, всеки патрул щеше да бъде предупреден. Та с колко време разполагах? И двамата пазачи бяха в безсъзнание. Но те щяха да се свестят, да съобщят за случилото се, щяха да позвънят по телефона и да предупредят. Пресметнах, че всичко това щеше да отнеме поне пет минути. Кое то бе чудесно, защото ми трябваша само три.

Пътят се виеше сред дърветата, правеше последен завой и завършваше в изоставените каменни кариери. Пулсът ми беше леко ускорен, тъй като операцията изискваше да поема известен риск. Нямах проблем — наетата кола все още стоеше там, точно на мястото, на което я бях оставил предишния ден! Разбира се, бях свалил някои жизненоважни части от двигателя, но това не би могло да попречи на истинския крадец да я отмъкне. Слава Богу, че наоколо имаше само един истински крадец.

Отключих вратата и извадих кашона с бакалски стоки, после го пренесох в микробуса. Той се отвори и разкри празната си вътрешност. Стърчащите отгоре върхове на пакети и консерви бяха просто умело залепени. Изключително изобретателно, ако мога да похваля сам себе си. А трябва да го направя, тъй като никой друг не знае за операцията. Сложих парите в кашона, затворих го и го оставих в колата. Съблякох работните си дрехи и потръпнах от студения вятър, докато ги захвърлях в микробуса. Наред с мустаците. Навлякох спортен костюм, нагласих брояча на термичния взрив, заключих вратата и влязох в колата. После просто се отдалечих. Не ме бяха забелязали, така че

нямаше абсолютно никаква причина да не се измъкна безнаказано. Спрях при главния път и изчаках поредица от полицейски коли да отлети по посока на лунапарка. Леле, колко бързаха! Излязох на пътя и бавно и внимателно поех обратно към Билвил.

В този момент микробусът трябваше весело да гори и да се топи, превръщайки се в шлага. Без да оставя никакви улики! Застраховката му беше задължителна, така че собственикът щеше да получи обезщетение. Пожарът нямаше да се разпространи — не и от средата на каменната кариера — и никой нямаше да пострада. Всичко бе станало добре, направо отлично.

Когато се върнах в офиса, изпуснах въздишка на облекчение, отворих си бира и отпих голяма глътка. После извадих от барчето бутилка уиски и си налях щедро количество. Отпих от чашата и сбърчих нос от отвратителния вкус, след което изсипах остатъка в мивката. Що за гадна напитка! Предполагам, че ако се опитвах упорито, някой ден щях да свикна с нея, но ми се струваше, че не си заслужава труда.

Вече трябваше да е минало достатъчно време, за да може пресата да стигне до местопрестъплението.

— Включи се — извиках аз на компютъра и добавих: — Отпечатай последното издание на вестника.

Факсът гладко забръмча и от отвора му се плъзна вестникът. На първа страница се мъдреше цветна снимка на фонтана от пари, работещ с пълна сила. Прочетох репортажа с истинска наслада, обърнах страницата и видях рисунката. Точно онази, която бяха намерили, след като най-сетне бяха успели да отворят сейфа. Рисунка на офицер, под която беше обозначен шахматен ход.

Т — К4ХО

Кое то на шахматен език означава, че топът в квадрат Кон 4 взима офицера.

Когато прочетох това, топлият прилив на наслада се замени с тревожна тръпка. Не се ли бях издал на полицията? Дали нямаше да разнищят уликата и да ме заловят?

— Не! — гласно извиках аз. — Полицаяте са мързеливи и ниското равнище на престъпност ги е разпуснало. Навярно ще се опитат да направят нещо, но няма да открият какво се е случило, докато не стане прекалено късно. Офицера обаче би трябвало да е в

състояние да се досети. Той ще разбере, че това е съобщение за него, и ще се потруди над смисъла му. Надявам се.

Отпих от бирата си и се замислих. Това малко упражнение на ума ми беше струвало часове на отегчителна работа. Фактът, че Офицера е използвал тази шахматна фигура като свой отличителен знак, ме бе накарал да прибегна до шахматните ръководства. Бях решил, че той — или тя, тъй като струва ми се, никой не е успял да разбере пола на Офицера, макар да се смяташе, че престъпникът е мъж — се интересува от шах. Ако му беше необходима повече информация, щеше да се консултира със същите книги, които бях използвал и аз. Със съвсем малко труд можеше да се разбере, че за обозначаване на шахматните ходове съществуват два различни начина. Според по-стария, онзи, който бях използвал аз, квадратчетата от редиците получаваха имената си по фигурите, които стояха там. (Ако се налага да знаете, „редици“ са линиите, напречно на дъската. „Колони“ са онези между двамата играчи. Така че квадратчето, в което се намира белият цар, се нарича Цар 1. Другият е Цар 2. Ако това ви изглежда сложно, недейте да играете шах — защото тази част е най-лесната! Има обаче и друг начин за обозначаване, според който всяко от 64-те квадратчета на дъската има номер. Така че Кон 4 може да е 21, 8, 22 или 45.)

Объркващо, нали? Надявам се да е така. Надявам се полицията изобщо да не се досети, че това е код, и да не се опита да го дешифрира. Защото ако успее, с мен е свършено. В това кратко шахматно обозначение се съдържа датата на следващото ми престъпление, когато ще „взема офицера“, което означава, че ще оставя рисунката на Офицера на местопрестъплението. А също и че ще се възползвам от ролята на Офицера. И че ще го обера до шушка.

Сценарият вече е ясно оформен в главата ми. Полицията се опитва да проумее шахматния ход — после се отказва. Но не и Офицера в удобното си убежище. Той ще побеснее. Извършено е престъпление и за него е обвинен той. Откраднати са пари — а те не са при него! Надявам се да се позамисли над този шахматен ход, да проумее, че е съобщение, и в крайна сметка да го дешифрира.

Като се сети за факта, че кон се римува с нощ. Нощ трета — какво може да означава това? Третата нощ от какво? Ами че третата вечер от Фестивала за модерна музика в Пърли Гейтс, разбира се. А

тази трета вечер се пада и четирийсет и петият ден от годината — четирийсет и петото квадратче от дъската също се нарича Офицер 3 в една от четирите му позиции. С това допълнително потвърждение Офицера ще е сигурен, че на третата вечер от Фестивала ще бъде извършено някакво престъпление. Свързано с пари, разбира се. Мислено стисках палци с надеждата, че той ще се заинтересува от мен, а няма да съобщи на полицията.

Надявах се, че правилно съм балансира загадката. Прекалено сложна за полицията, но поддаваща се на решение от страна на Офицера. И той разполагаше точно с една седмица, за да я реши и да дойде на Фестивала.

Което означаваше, че прекарах една седмица във вълнения и тревоги, в прекалено много сън, а после — и в безсъние. Единственото ми удоволствие се състоеше в подготовката на планове и екипировка за този дързък набег в джобовете на публиката.

Въпросната вечер се лееше силен дъжд и това отлично ме устройваше. Вдигнах яката на черното си палто, нахлупих черната шапка ниско над очите си, после взех черното куфарче с музикалния инструмент. Някаква тръба, за което свидетелстваше издутият край на куфарчето. Общественият транспорт ме отведе близо до служебния вход на театъра. Когато изминах останалата част от пътя, аз се озовах сред други облечени в черно и натоварени с инструменти музиканти. Бях приготвил пропуска си, но портиерът само ми махна да вляза и да се скрия от дъжда. Нямаше голяма вероятност някой да се усъмни в самоличността ми, защото бях просто един от 230-те участници. Тази вечер бе премиерата на така нареченото „музикално“ произведение, скромно озаглавено „Сблъсък на галактиките“ и включващо 201 духови и 29 ударни инструменти. Композиторката Мой-Ууфър Джийоу не беше известна с изящните дисонанси на творбите си. Бях избрал тази вечер и поради този факт — дори само прочитът на програмата можеше да предизвика главоболие.

Гримьорните не достигаха за тълпата от музиканти и те се мотаеха наоколо, издавайки разсеяни звуци. Никой не забеляза, когато се измъкнах и се изкачих по задното стълбище, след което се шмугнах в помещението за принадлежности за почистване. Служителите от поддръжката отдавна си бяха тръгнали, така че щях да действам необезпокояван — освен от музиката. Въпреки това заключих вратата

отвътре. Когато чух звуците от настройването на инструментите, извадих програмата на „Сблъска“.

Изпълнението започна съвсем спокойно — в края на краищата, преди да се сблъска, галактиките трябваше да се появят на сцената. Проследих програмата с показалец, докато стигнах до мястото, отбелязано от мен с червено. После я прибрах в джоба си, отключих вратата и се огледах. Както очаквах, коридорът бе празен. Тръгнах по него с уверена крачка. Подът вече започваше да трепери от надвисналата галактическа катастрофа.

На вратата висеше табелка с надпис „НЕ ВЛИЗАЙ! ЧАСТЕН КАБИНЕТ“. Свалих си шапката, извадих черната маска и я нахлузих, след което от другия джоб извадих ключа. Не исках да губя време с ключалката, така че след предварителното разузнаване в театъра си бях направил този ключ. Тананиках си в такт с музиката — ако това изобщо беше възможно — и при поредния унищожителен гръм отворих вратата и влязох в кабинета.

Естествено, влизането ми остана нечуто, но движенията ми привлякоха вниманието на възрастния мъж. Той се обърна, погледна ме и писалката се изхлузи от вцепенените му пръсти. После, когато извадих внушителния — и фалшив — пистолет от вътрешния си джоб, вдигна нагоре ръце. Другият, по-млад мъж се хвърли в атака, в резултат на което се строполи в безсъзнание на пода, като мимоходом блъсна и счупи един от столовете.

Всичко това стана съвсем безшумно. Или по-скоро с много шум, който се удави в музиката, вече достигаща до кресчендо. Действах бързо, защото наистина силната част от творбата приближаваше.

Извадих белезници от джоба на палтото си и заключих глезена на възрастния мъж за бюрото му, после му позволих да свали ръце, преди да се е уморил. По същия начин се справих и с другия. Почти навреме. От другия джоб извадих пластичния експлозив — да, в тази дреха имаше много джобове, при това неслучайно — и го залепих върху капака на сейфа. Точно над ключалката. Сигурно се чувстваха в пълна безопасност след всички тези мерки за сигурност. Целият огромен приход от вечерта беше заключен в сейфа в присъствието на въоръжена охрана. За да остане там заключен и в безопасност до сутринта, когато други въоръжени пазачи щяха да присъстват на отварянето му. Мушнах радиодетонатора в експлозива, после отстъпих

в отсрещния край на стаята и застанах до другите двама извън обсега на взривната вълна.

Всички по-леки предмети в стаята подскачаха в такт с музиката, а от тавана се изсипваше пращен дъжд. Моментът все още не бе настъпил. Използвах времето, за да изтръгна кабелите на телефоните. Не че докато траеше концертът, някой изобщо можеше да разговаря.

Още съвсем мъничко! Мислено наблюдавах програмата и в мига, в който галактиките най-после се сблъскаха, натиснах радиоактиватора.

Вратата на сейфа безшумно се отвори. Бях зашеметен от музикалната катастрофа — а не от експлозията — въпреки че се намирах чак тук горе, в офиса, и се чудех колко ли души от публиката са оглушали в името на изкуството. Това, разбира се, не ми попречи да помета всички банкноти от сейфа в куфарчето си. Когато го напълних, нахлупих шапката си, обърнах се към затворниците си, единият от които ме гледаше с разширени очи, а другият все още лежеше в безсъзнание, и излязох. Черната маска потъна обратно в джоба ми и аз напуснах театъра през един неохраняем изход.

Бързо изминах двете пресечки до подземния вход. Бях просто още една фигура, бързаща в дъжда. Спуснах се по стъпалата и тръгнах по коридора, за да завия към спирката. Насочих се към пиацата за такситата. Не чаках дълго.

— Хей, добри ми човече, зъкарай мъ до хотел „Арболаст“ — казах аз, като се опитвах колкото мога по-добре да имитирам тюрингски акцент, тъй като влакът от Тюрингия беше пристигнал по същото време.

— Съобщението неразбираемо — напевно отвърна роботът.

— Хо-тел „Ар-бо-ласт“, железен тъпак такъв! — извиках аз. — Ар-боуб-бо-ласт!

— Ясно — каза той и колата потегли напред.

Направо отлично. В тези такситата всички разговори се запамятаваха в молекулярен записващ апарат с обем на паметта един месец. Ако изобщо си направеха труда да го проверят, щяха да чуят тези думи. А и резервацията ми за хотела беше направена от терминал в Тюрингия. Навярно бях прекалено предпазлив — но девизът ми гласеше, че това е невъзможно. Да си прекалено предпазлив, искам да кажа.

Хотелът бе скъп и във всички коридори и стаи имаше изящна украса от изкуствени арболастови цветя. Раболепно ме отведоха до моята стая, в която вместо лампа имаше арболаст, а роботът портиер мазно се измъкна с петдоларова монета в отвора си за бакшиш.

Оставих куфара в спалнята, съблякох мокрото си палто, извадих от хладилника бутилка бира, когато на вратата се почука.

Толкова бързо! Ако пристигаше Офицера, значи беше отлична опашка, защото не бях забелязал, че ме следят. Но кой друг можеше да е? Поколебах се, после осъзнах, че има само един сигурен начин да разбера. С усмивка на лице в случай, че е Офицера, отворих вратата. Усмивката мигновено се стопи.

— Арестуван си — каза цивилният детектив, като вдигна пред очите ми позлатената си полицейска значка. Спътникът му насочи към мен голям пистолет, просто за да се увери, че съм ги разбрал.

9.

— Какво... какво... — заекнах аз. Арестуващият ме полицаи не се впечатли от духовитостта ми.

— Облечи си палтото. Идваш с нас.

Замаян, аз с препъване пресякох стаята и направих онова, което ми заповяда. Трябваше да оставя палтото тук, знаех това, но нямах воля да се съпротивлявам. Когато го претърсех, щяха да открият маската и ключа, както и всички други уличаващи ме неща. Ами парите? Не бяха споменали за куфарчето.

Веднага щом навлякох ръкава, полицаят щракна белезници на китката ми и закопча другата гривна за ръката си. Вече не можех да отида никъде сам. Нямах и какво да направя — не и с насочения на три крачки зад нас пистолет.

Излязохме и тръгнахме по коридора, после слязохме с асансьора във фойето. Детективът поне проявяваше любезността да стои близо до мен, за да не се виждат белезниците. Насред забранения за паркиране участък бе спрял голям черен зловец земеход. Шофьорът дори не си направи труда да погледне към нас. Веднага щом се качихме и затворихме вратата, той потегли напред.

Не можех да измисля какво да кажа — а и спътниците ми не бяха в настроение за разговори. Мълчаливо пътувахме по дъждовните улици. За моя изненада подминахме централното полицейско управление и спряхме пред битохевънското федерално бюро. Федералните! Сърцето ми секна. Бях прав, като смятах, че разнищването на уликите и залавянето ми е отвъд интелигентността на местната полиция. Но не бях взел предвид планетарното бюро за разследване. Като се върнах назад — което не беше особено задоволително — открих грешката си. След години мълчание Офицера отново нанася удар. Защо? И какво означава онзи шахматен ход? Само дай този проблем на криптолозите и мястото и времето на следващото престъпление вече са разкрити. Отнеси въпроса до федералните органи и го дръж далеч от ръцете на некадърната местна полиция.

Наблюдавай парите с най-модерните електронни средства. Проследи престъпника, за да видиш дали няма съучастници. После го залови.

Депресията ми беше толкова дълбока, че едва ходех. Залитнах, когато малката ни процесия спря пред тежка врата с табелка „ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ“, под която с по-малки златни букви пишеше: „ДИРЕКТОР ФЛИН“. Спътниците ми учтиво почукаха, след което ключалката изжува и вратата се отвори. Влязохме вътре.

— Ето го, сър.

— Чудесно. Заклучете го за стола и оттук аз поемам грижата за него.

Едрият мъж седеше зад масивното си бюро. Имаше лъскава черна коса и изглеждаше още по-едър заради невероятното количество тлъстина, която носеше по тялото си. Брадичката или по-скоро брадичките му висяха върху издутите му гърди. Размерите на корема му го държаха на доста голямо разстояние от бюрото, върху което подобно на купчина едри наденички почиваха пръстите на стиснатите му ръце. Той отвърна на неуверения ми поглед със стоманенотвърдите си очи. Не възразих, когато ме отведоха до стола, натиснаха ме да седна и почувствах заключването на свободната гривна за него. После чух отдалечаващи се стъпки и затръшването на вратата.

— Попаднал си в много голяма беда — произнесе мъжът.

— Не знам за какво говорите — отвърнах аз. Въздействието на невинността ми бе отслабено от пискливостта и треперенето на гласа ми.

— Знаеш много добре какво искам да кажа. Тази вечер си извършил обир, ограбил си обществената хазна, дарена от любителите на абсолютно глухата музика. Но това е най-малката ти грешка, младежо. Мога да ти кажа, че си откраднал и доброто име на друг. На Офицера. Правиш се на нещо, което не си. Ето, дръж.

Откраднал съм доброто име ли? За какво говореше той? Инстинктивно хванах ключовете във въздуха. Зяпнах към тях, после зяпнах още по-широко към него, докато с треперещи пръсти отключвах белезниците.

— Вие не сте... — изгъргорих аз. — Искам да кажа, арестът, този кабинет, полицията... Вие сте...

Той спокойно зачака следващите ми думи с блажена усмивка на лице.

— Вие сте... Офицера!

— Същият. От посланието, скрито зад некадърния ти шифър, разбрах, че искаш да се срещнеш с мен. Защо?

Понечих да се надигна и в ръката му се появи огромен пистолет, насочен между очите ми. Отново се отпуснах на стола. Усмивката му беше изчезнала, както и топлотата в гласа му.

— Не обичам да ме имитират, нито пък да си играят с мен. Недоволен съм. Сега имаш на разположение три минути, за да ми обясниш този въпрос, преди да те убия, а после да отида в хотелската ти стая и да взема парите, които открадна тази вечер. Първо ще ми кажеш местонахождението на останалите пари, откраднати от мое име. Говори!

Подчиних се — или по-скоро се опитах да го направя, но можех само безпомощно да пелтеча. Това имаше отрезвяващ ефект. Той можеше да ме убие — но преди това нямаше да ме превърне в безпомощна пихтия. Изкашлях се, за да прочистя гърлото си, после продължих:

— Струва ми се, че не бързаш толкова много да ме убиеш — пък и не вярвам в твоите три минути време. Ако престанеш с опитите си да ме изплашиш, ще се опитам внимателно и ясно да ти разкажа мотивите си в този случай. Съгласен ли си?

Думите ми бяха пресметнат риск, но Офицера беше хазартен тип, вече знаех това. Изражението на лицето му не се промени, но той леко кимна, като че ли ми отстъпваше ход, знаейки, че все още държи царя ми в шах.

— Благодаря ти. Никога не съм те мислил за жесток. Всъщност, когато разбрах за съществуването ти, те направих образец за кариерата си. Онова, което си постигнал, няма равно в историята на тази планета. Ако съм те оскърбил, като откраднах парите от твое име, съжалявам. Незабавно ще ти предам всичко ограбено. Но ако си направиш труда да помислиш, това беше единственото, което можех да сторя. Нямаше как да те открия. Затова трябваше да разчитам на любопитството ти — ако не на милостта ти — да не разкриеш самоличността ми на полицията, преди лично да се срещнеш с мен.

Ново кимване ми отстъпи още един ход. Нетрепващото дуло на пистолета ми даваше да разбере, че все още ме изпитва.

— Ти си единственият жив човек, който знае моята самоличност — рече той. — Сега ми обясни защо не трябва да те убивам. Защо искаше да се свържеш с мен?

— Вече ти казах — от възхищение. Реших, че престъпният живот е единствената професия, съответстваща на заложите ми. Но съм самоук и уязвим. Искреното ми желание е да стана твой чирак. Да се уча от теб. Да вляза в академията по свършена престъпност в пустинята на живота. Ще ти платя каквато и цена да поискаш за тази привилегия, макар че може би ще ми трябва малко време, защото ти предавам приходите от последните си две операции. Това е. Ето кой съм аз. А ако работя достатъчно усилено, ти си онзи, който искам да стана.

Омекналият поглед и замислено повдигнатите към брадичката пръсти означаваха, че засега проверката е свършила. Но играта все още не беше спечелена — нито пък ми се искаше да е така. Искях просто да завършим реми.

— Защо трябва да вярвам дори и на една дума от всичко това? — най-после попита той.

— А защо трябва да се съмняваш? Каква друга причина бих могъл да имам?

— Мотивите ти не ме притесняват. Имам предвид вероятността някой друг, някой от полицията да те използва като пионка, за да ме открие. Човекът, който арестува Офицера, ще се издигне до върха на професията си.

Кимнах в знак на съгласие, като в същото време бясно размишлявах. После се усмигнах и се отпуснах.

— Абсолютно вярно, и това трябва да е било първото нещо, което ти е дошло наум. Кабинетът ти в тази сграда означава, че заемаш много високо положение в редиците на защитниците на закона, толкова високо, че си в състояние лесно да разбереш дали е така. Или пък — още едно доказателство за гениалността ти — притежаваш начини и средства да проникнеш в полицията на каквото и да е равнище, да ги заблудиш и да ги използваш, за да ме арестуват наистина. Моите поздравления, сър! Знаех, че си гений на престъплението, но да постигнеш това, направо граничи с фантастиката!

Той бавно кимна с глава, приемайки дължимото. Наистина ли ми се стори, че дулото на пистолета се свежда съвсем леко надолу? Може би играта наистина щеше да завърши реми. Побързах да продължа.

— Казвам се Джеймс ди Гриз и съм роден преди малко повече от седемнайсет години в същия този град в родилния дом за безработни гледачки на свинеprasета „Майка Макрий“. Терминалът, който виждам пред теб, трябва да има достъп до държавните архиви на всякакво равнище. Провери досието ми! Убеди се сам дали онова, което ти казах, е вярно.

Облегнах се назад на стола си, докато той набираще командите на клавиатурата. Не правех нищо, за да го разсейвам, нито пък отвлечах вниманието му, докато четеше. Все още бях нервен, но с всички сили се мъчех да изглеждам спокоен.

Той свърши, облегна се назад и спокойно ме погледна. Не бях видял ръцете му да помръдват, но пистолетът бе изчезнал от поглед. Реми! Но пионките все още бяха на дъската и започваше нова игра.

— Вярвам ти, Джим, и ти благодаря за милите думи. Но работя сам и не искам никакви ученици. Бях се приготвил да те убия, за да запазя тайната на моята самоличност. Вече не смятам, че е необходимо. Ще се доверя на думата ти, че няма да ме търсиш отново или да използваш името ми за каквито и да е нови престъпления.

— Незабавно ще ти се подчиня. Станах „Офицера“ единствено за да привлека вниманието ти. Но те моля, обмисли отново молбата ми за постъпване в твоята академия по съвършена престъпност!

— Такава институция не съществува — отвърна той, като се изправи на крака. — Край на приема.

— Тогава ми позволи да изразя молбата си по друг начин — припряно казах аз, защото знаех, че не ми остава много време. — Нека да ти бъда подчинен, ако мога, и ми прости за всички неприятности, които ти причиних. Аз съм млад, още нямам и двацет, а ти си на тази планета вече над осемдесет години. Имам само няколко години опит в професията си. И за това кратко време разбрах, че съм съвсем сам. Трябва да върша всичко лично и за самия себе си. Не съществува престъпно братство, защото всички престъпници, които съм виждал, са некадърници. Ето защо трябва да си върша работата сам. Щом аз съм самотен, само мога да предполагам за самотността на твоя живот?

Той стоеше абсолютно неподвижен, отпуснал едната си ръка върху бюрото, загледан в празната стена към нещо, което не можех да видя. После шумно въздъхна и — сякаш изпускателна сила, която го държеше изправен — се тръшна обратно на стола.

— Ти казваш истината, момчето ми. Не искам да обсъждам този въпрос, но жилото ти попадна точно в целта. Въпреки това обаче всичко ще си остане така, както си е. Прекалено стар съм за промени. Желая ти сбогом и ти благодаря за изключително интересната седмица. Беше донякъде като в старите времена.

— Помисли пак, моля те!

— Не мога.

— Дай ми адреса си — трябва да ти пратя парите.

— Задръж ги, спечелил си ги. Но за в бъдеще си ги печели под друго име. Остави Офицера да се наслаждава на заслужената си почивка. Ще прибавя само още нещо — като съвет. Подложи на преосмисляне професионалните си амбиции. Накарай заложибите си да работят по по-приемлив за обществото начин. Така ще избегнеш страшната самота, която вече сам забеляза.

— Никога! — високо извиках аз. — Никога. По-скоро ще гния в затвора през останалата част от живота си, отколкото да приема онази роля в обществото, която толкова яростно отхвърлих.

— Може да промениш решението си.

— Няма такава възможност — отвърнах аз на празната стая. Вратата се бе затворила зад гърба му и той беше изчезнал.

10.

Е, това беше. Нищо не може да се сравнява с непреодолимата депресия от съкрушаването на нечии надежди. Бях направил точно това, което трябваше. Сложният ми план се реализира до най-малка подробност. Изкарах Офицера от тайното му убежище и му направих предложение, на което не можеше да откаже.

Само че той ми отказа. Дори удоволствието от успешния обир вече не означаваше нищо за мен. Доларите ми се струваха като пепел в шепата ми. Седях в хотелската си стая, гледах в бъдещето си и виждах само огромна пустота. Броях парите отново и отново, докато цифрите загубиха всякакво значение. При разработването на планове си бях предвидил всички възможности, освен една — че Офицера ще ме отблъсне. А това ми беше доста трудно да възприема.

До завръщането ми в Билвил на следния ден бях тънал в мрачно униние и се бях наслаждавал на прилива от самосъжаление. Кое то обикновено не мога да понасям. Този път не правеше изключение. Гледах в огледалото към кухите очи и мрачното лице и му се изплезих.

— Женчо! — казах аз. — Мамино детенце, ревльо, плачлив мухльо. — Прибавих и всички други обиди, които ми дойдоха наум. След като малко прочистих атмосферата, си направих сандвич и каничка кафе — никакъв алкохол, който да затруднява синапсите! — и седнах, за да дъвча и да мисля за бъдещето. Сега какво?

Нищо. Поне нищо конструктивно, за което да се сецах в момента. Всичките ми планове бяха завършили в глуха улица и не виждах как да се измъкна от нея. Отпуснах се назад и щракнах с пръсти, за да включа тривизора. Попаднах на рекламен канал и преди да успея да го сменя, се появи прекрасният триизмерен и цветен образ на говорителката. Не го превключих, защото жената беше по извънредно оскъден бански костюм.

— Елате тук, където вее нежният ветреца — каза тя. — Елате при мен на сребристите пясъци на красивия ватикански бряг, където слънцето и вълните ще освежат душата ви...

Изключих го. Душата ми бе в прекрасна форма, а прекрасната фигура на говорителката само ми създаваше още проблеми, за които да мисля. На първо място бъдещето, хетеросексуалната любов после. Но рекламата поне беше провокирала в ума ми оформянето на една идея.

Ваканция? Да си взема почивка? Защо не? В последно време бях работил по-усилено от който и да е от бизнесмените, на които толкова силно не исках да приличам. Престъпленията ми бяха донесли добри пари, така че защо да не похарча част от заслужената с труд плячка? Навярно нямаше да успея да избягам от проблемите си. От собствен опит бях научил, че преместването в пространството никога не е решение. Неприятностите ми винаги вървяха заедно с мен, постоянни и натрапчиви като зъбобол. Но можех да ги отнеса някъде, където щях да имам достатъчно време, за да ги обмисля.

Къде? Извиках ваканционния справочник от база данни и го прегледах. Като че ли нищо не ми хващаше окото. На плаж? Само ако срещна там момичето от рекламата, което не изглеждаше много вероятно. Изискани хотели, скъпи пътешествия, обиколки на музеи, всичко това ми се струваше също толкова вълнуващо, колкото уикенд във ферма за свинеprasета. Може би бе точно това — нуждаех се от глътка свеж въздух. Като селско момче бях видял достатъчно от огромната пустош, обикновено от върха на купчина свинска тор. С тези спомени в главата бях пристигнал в града с отворени обятия. И оттогава никога не се бях връщал.

Това можеше да е верният отговор. Не да се върна във фермата, а да отида сред пустошта. Да се откъсна от хората и вещите, да си побъбря с майката природа. Колкото повече мислех за тази възможност, толкова по-примамлива ми изглеждаше. Освен това знаех и точно къде искам да отида, копнеж, който изпитвах още от времето, когато стигах едва до коленете на новородените свинеprasенца. На Катедралните планини. На онези покрити със сняг върхове, които се издигаха към небето като гигантски черковни кули и изпълваха детските ми мечти. Е, защо не? Като че ли беше време да реализирам някои от мечтите си.

Пазаруването на раница, спален чувал, термопалатка, съдове за готвене и фенери — всички необходими вещи — бе половината от удоволствието. Щом се екипирах, не можех да си губя времето с влак и затова взех самолет до Рафаел. Когато се спуснахме към пистата, аз

изцъклич очи към планините, а после щраках с пръсти и нетърпеливо се въртях, докато чаках за багажа си. Бях проучил картите и знаех, че пътят за Катедралните планини пресича магистралата и минава през хълмовете на север от летището. Трябваше да се кача на автобуса като останалите, вместо да бия на очи, като взема такси, но прекалено много бързах.

— Доста е опасно, момче, искам да кажа, да се изкачваш по онзи път сам. — Възрастният шофьор млясна с устни и се впусна в обяснения за огромните рискове. — Спокойно можеш да се изгубиш. Да те изядат вълци. Да попаднеш на свлачища и лавини. И...

— Имам среща с приятели. Двайсет души от Детската туристическа група на Долна Подмишница. Добре ще се позабавляваме — бързо импровизирах аз.

— В последно време не съм виждал тук никакви детски групи — със старческа подозрителност измърмори той.

— Няма и да видите — продължих аз, приведен над картата на задната седалка. — Защото са взели влака до Боскон и са слезли точно на гарата, близо до мястото, където пътят пресича релсите. Ще ме чакат там. Бих се страхувал да пътувам сам в планината, сър.

Той отново замърмори, този път още по-високо, тъй като забравих да му дам бакшиш, после потегли, подсмивайки се под сивия си мустак, защото сега пък по детски му бях дал прекалено голям бакшиш. Макар да бях устоял на желанието да му пробутам фалшива петдоларова монета. Шумът на двигателя заглъхна и аз погледнах към добре обозначения път, извиращ се нагоре от долината. И тогава разбрах, че идеята ми наистина се е оказала много добра.

Безсмислено е да проявяваш прекалено голям ентузиазъм по отношение на радостите от пътуването във Великата пустош. Както и при карането на ски — просто го правиш и му се наслаждаваш, но не говориш за него. Случваха ми се всевъзможни необичайни неща. Носът ми изгоря от слънцето, мравки нападаха беконата ми. Нощем звездите бяха невероятно ясни и близки, а чистият въздух направи чудеса с белия ми дроб. Ходех и се изкачвах, миех се в ледените води на планинските потоци и напълно успях да забравя за проблемите си. Струваха ми се съвсем не на място в дивия свят. Освежен, пречистен и уморен, както и доста поотслабнал, но щастлив, десет дни по-късно слязох от планината и влязох през вратата на хижата, в която си бях

запазил стая. Горещата баня беше истинска благодат, студената бира също. Включих тривизора и попаднах на края на новините. Отпуснах се във ваната и се заслушах с половин ухо, прекалено ленив, за да сменя канала.

— ... съобщава за увеличаване на износа на шунка, надхвърлящо четирипроцентния ръст, предвиден в началото на годината. Пазарът на бодли от свинеprasета обаче се плъзга надолу и правителството е изправено пред планина от бодли, която вече поражда критики...

— Компютърният престъпник, който проникна във федералния архив, утре ще се изправи пред съда. Федералните прокурори разглеждат престъплението като изключително сериозно и искат връщане на смъртната присъда. Обаче...

Престанах да чувам гласа на говорителя, когато мазното му лице бе заменено на екрана от самия компютърен престъпник, воден от полицейски взвод. Беше едър и много дебел мъж с буйна бяла коса. Усетих бодване в гърдите точно до мястото, където ми се струваше, че трябва да е сърцето ми. Цветът на косата не бе какъвто трябва, но за тази работа си имаше перуки. Нямах как да го сбъркам.

Това беше Офицера!

Изскочих от ваната, пресякох стаята и започнах да бърникам копчетата за контрол на големината на образа. Цяло чудо бе, че не ме хвана ток. Като треперех от студ и почти не обръщах внимание на това, отново се цопнах във водата и усилих звука, за да чуя подробностите. Когато мъжът погледна за миг през рамо, уголемих още повече образа. Беше той — нямаше никакво съмнение.

Когато се измих от пияната и се облякох, общите очертания на плановете ми вече бяха станали по-ясни. Трябваше да се върна в града, да разбере какво му се е случило и да видя какво мога да направя, за да му помогна. Набрах информация за полетите. След полунощ имаше пощенски самолет. Запазих си място, нахраних се и си починах, платих си сметката и първи се качих на борда.

Когато влязох в офиса си в Билвил, тъкмо се зазоряваше. Докато компютърът отпечатваше всички новини за ареста, аз си направих каничка кафе. Докато отпивах и четях, духът ми потъваше като камък в езеро. Това наистина беше човекът, когото познавах като Офицера, макар че се подвизаваше под името Бил Ватис. И го бяха арестували на излизане от Федералната сграда, след като инсталирал компютърен

извод, осигуряващ достъп до строго секретните архиви. Всичко това се бе случило в деня след заминаването ми.

Изведнъж осъзнах какво означава всичко това. Обзе ме чувство за вина, защото именно аз го бях пратил в затвора. Ако не бях реализирал безумния си план, той никога не би си направил труда да влиза във федералния архив. Бе го направил, за да разбере дали обирите ми не са част от полицейска операция.

— Аз го пратих в затвора и аз ще го измъкна оттам! — извиках и скочих на крака, като разлях кафето по пода. Докато почиствах, малко се поохладих. Да, бих искал да го измъкна от затвора. Но дали щях да мога? Защо не? Вече имах известен опит в това. Щеше да ми е по-лесно да вляза вътре, отколкото да изляза. А след като помислих още малко, разбрах, че навярно изобщо няма да ми се наложи да се приближавам до затвора. Щях да оставя полицията сама да го измъкне вместо мен. Трябваше да го отведат в съда, така че щяха да го прекачват на различни превозни средства.

Скоро открих, че няма да е толкова лесно. Той беше първият голям престъпник, залавян от години насам, и всички вдигаха много шум около това. Вместо да го отведат в градския или държавния затвор, държаха Офицера в килия в самата Федерална сграда. Не бях в състояние изобщо да се приближа до него. А и мерките за сигурност при отвеждането му в съда бяха невероятни. Бронирани коли, охрана, моноцикли, полицейски гравитолети и хеликоптери. Нямаше да мога да стигна до него и по този начин. Което означаваше, че съм объркал момента. Много странно, полицията също — но поради друга причина.

След безкрайно разследване бяха открили, че истинският Бил Ватис е напуснал планетата преди двайсет години. Всички документи за този факт бяха изчезнали от компютърните архиви и само една бележка, написана от действителния Ватис до негов роднина свидетелстваше за изчезването му. А ако затворникът им не беше Ватис? Кой бе той?

Според съобщението за пресата, по време на разпита „той отговаряше на въпросите единствено с мълчание и разсеяна усмивка“. Сега наричаха затворника „г-н Х“. Никой не знаеше истинската му самоличност, а той беше решил да не говори по този въпрос. Бе определена дата за процеса, който щеше да се проведе след по-малко

от осем дни. Това ставаше възможно, тъй като г-н Х отказал да апелира за невинност или да признае вината си и нямало да се защитава. Отказал се и от услугите на служебно назначен адвокат. Жадни за произнасяне на присъда, прокурорите твърдяха, че случаят е решен, и искаха процесът да се проведе по-рано. Съдията, който също беше жаден за слава, удовлетвори молбата им и датата бе определена за следващата седмица.

Не можех да направя нищо! Притиснал гръб до стената, аз се признах за победен — засега. Щях да изчакам края на процеса. Тогава Офицера щеше да е просто още един затворник и най-после щяха да го изведат от Федералната сграда. Когато го вкараха на сигурно място в затвора, щях да организирам бягството му. Много преди пристигането на следващия космически кораб, който щеше да го отведе за пречистване на мозъка. Щяха да използват всички чудеса на съвременната наука, за да го превърнат в почтен гражданин. Тъй като го познавах, бях убеден, че по-скоро ще умре, отколкото да допусне това да се случи. Трябваше да се намеся.

Но те не ме улесняваха. Не успях да открия начин да вляза в съдебната зала, когато започна процесът. Така че наред с всички останали жители на планетата, ако можех да се нарека така, аз го гледах по тривизията.

Всичко свърши с подозрителна бързина. Цялата сутрин премина в добре документирани разкази за онова, което обвиняемият беше извършил. Доста осъдително. Компютърно пиратство, фалшифициране на базата данни, проникване в централния процесор, запояване на класирани документи — беше ужасно. Свидетел след свидетел даваше показанията си, които мигновено се приемаха и се прибавяха към свидетелствата. През цялото време Офицера нито гледаше, нито слушаше. Погледът му бе зареян в далечината, като че ли следеше нещо много по-интересно от обикновеното съдебно заседание. След края на показанията съдията удари с чукчето си и обяви обедна почивка.

Когато заседанието се поднови — след прекъсване, достатъчно за безкраен банкет с танцьорки — съдията беше във весело настроение. Особено след като прокурорът произнесе убийствена реч. През повечето време той кимаше в знак на съгласие и благодари на всички мазни амбулантни търговци за отличната работа, която бяха

свършили. После придоби изключително надутото изражение и заговори с многозначителни прекъсвания, предназначени за публиката.

— Случаят е толкова ясен, че направо е прозрачен. Държавата предяви толкова осъдителни обвинения, че на тях не би могла да устои каквато и да е защита. Фактът, че такава изобщо липсва, е още едно доказателство за истината. А тя е, че обвиняемият доброволно и преднамерено е извършил всички престъпления, в които е обвинен. В това няма никакво съмнение. Случаят е решен. Въпреки това ще посветя остатъка от деня и вечерта на размисъл. Подсъдимият ще получи полагащото му се правосъдие, което отхвърли. Няма да го обявя за виновен до утре сутринта, когато ще се възобнови заседанието. Тогава ще произнесе присъдата. Справедливостта ще възтържествува и това ще стане публично.

— Що за справедливост — измърморих през зъби аз и понечих да изключа тривизора. Но съдията още не бе свършил.

— Съобщиха ми, че Галактическият съюз проявява силен интерес към този случай. Пратен е космически кораб, който ще пристигне след два дни. Тогава затворникът ще бъде отведен оттук и ако ме извините и проявите разбиране към чувствата ми, ние ще се избавим от него.

Челюстта ми увисна и аз тъпо зяпнах екрана. Всичко беше свършило. Само два дни. Какво можех да направя за два дни? Това ли щеше да е краят на Офицера — и краят на едва започналата ми престъпна кариера?

11.

Нямаше да се предам. Трябваше поне да опитам, дори да не успеях и да хванех самия мен. Вината за сегашното му положение беше моя. Дължах му поне да опитам да го избавя. Но какво можех да сторя? Не можех да се приближа до него във Федералната сграда, нито по време на прехвърлянето му. Дори не можех да го видя в съда.

Съдът. Съдът? Съдът. Съдът! Съдът — защо постоянно продължавах да мисля за съда? Какво имаше в него, та гъделичкаше вниманието ми и сякаш се опитваше да ми внуши някаква идея?

Разбира се!

— Уха! — възторжено извиках аз и се затичах в кръг, като размахвах ръце и грухтах, имитирайки по възможно най-добрия начин — едно време на събиранията ни това се харесваше — ровещо се в калта свинепрасе.

— Та какво за съда? — запитах се аз и светкавично бях готов с отговора. — Ще ти кажа. Сградата е стара и е под закрилата на закона за паметниците на културата. Навярно в мазето държат някакви стари архиви и на тавана несъмнено има прилепи. Денем се охранява като съкровищница, но нощем е празна!

Зарових се в шкафа с екипировката ми и започнах да хвърлям на пода различни необходими принадлежности. Куфарче с инструменти, шперцове, фенерче, въжета, електронни уреди за подслушване — всичко, което щеше да ми трябва за работата.

А сега ми бе извънредно нужна кола — или по-скоро микробус — тъй като се надявах, че ще ми трябва транспорт за двама. Погрижих се и за това. Разполагах с известен брой подходящи обекти, които си бях отбелязал в случай на нужда — а сегашният случай беше точно такъв. Макар че все още бе ден, камионите и микробусите на хлебарница „Трохичка“ се бяха върнали на паркинга, за да ги подготвят за следващата сутрин. Няколко микробуса бяха вкарани в гаража за ремонт, но един от тях случайно се намираще малко по-нататък. Точно на пътя, с гръб към града. До свечеряване вече бях напуснал Билвил,

стигнах в Пърли Гейтс малко след залез слънце и не след дълго се вмъкнах в съда през една задна врата.

Алармените инсталации бяха направо антики, предназначени да пазят сградата от деца или идиоти — тъй като очевидно вътре нямаше нищо за крадене. Значи така смятаха! Въоръжен със снимките на съдебната зала, които собственоръчно бях направил по време на процеса, аз отидох направо там. Уличната светлина хвърляше през високите прозорци оранжеви отблясъци. Безшумно влязох вътре, седнах на съдийския стол, после огледах мястото за свидетелите. Накрая открих стола, на който беше седял Офицера по време на светкавичния му процес и на който щеше да седи на другия ден. Тук щеше да седи — и тук щеше да се изправи, когато произнасях присъдата му. Огромните му ръце щяха да се хванат за парапета отпред. Точно тук.

Погледнах надолу към дървения под и мрачно се усмихнах. После коленичих и почуках по него. След това, когато отделните елементи от плана ми започнаха да застават на местата си, извадих свредел.

Уф, колко изтощителна беше онази нощ! Трябваше да разчистя сандъците от мазето под съдебната зала, да режа с трион, да кова пирони и да се измъкна от сградата така, че да имам достатъчно време да откроя магазин за спортни стоки и да проникна в него. И най-важно от всичко — да разработя план за бягство. Самото бягство не трябваше да е припряно, но трябваше да е сигурно. Ако разполагах с време, за да пробия тунел, всичко щеше да е прекрасно. Но не разполагах. Ето защо изобретателността трябваше да компенсира физическия труд. Докато размишлявах удобно полегнал, открих, че задрямвам. В никакъв случай! Отново излязох от сградата, открих денонощен ресторант, обслужван от начумерени роботи, и изпих две големи кафета с допълнително кофеин. Това подежда и предизвика появата на нови идеи едновременно с остра болка в сърцето. Излязох и проникнах в един магазин за облекло. Когато отново стигнах до съда, вече наистина залитах от умора. С преплитащи се пръсти заключих всички врати и премахнах следите от присъствието си. Първите проблясъци на зората започнаха да изсветляват прозорците още преди да съм свършил. Заключих мазето отвътре, седнах върху платнището,

настроих алармата на часовника си и легнах, потъвайки мигновено в сън.

Когато напомнящото на комар пищене на алармата ме събуди, аз се озовах в плътен мрак. За миг изпаднах в паника, докато не си спомних, че мазето няма прозорци. Навън вече трябваше да е ясен ден. Скоро щях да разбера. Запалих фенерчето, направих последни настройки и включих телевизионния монитор. Чудесно! Цветната картина на съдебната зала над мен изпълни екрана, излъчвана от оптичната електроника, която бях монтирал предишната нощ. Някакви възрастни служители почистваха мебелите и метяха пода. Заседанието щеше да започне след час. Оставих монитора включен, докато правех последна проверка на приготовленията си. Всичко работеше, всичко беше в ред... Трябваше само да чакам.

Това и направих. Отпихах от студеното кафе и болезнено дъвчех изсъхналия сандвич от припасите, които бях донесъл през нощта. Неизвестността свърши, когато вратите на съдебната зала се отвориха и ималите късмет зрители влязоха вътре заедно с представителите на пресата. Ясно виждах образите им на екрана, чувах тътренето на краката им над главата си. Гласовете им гъгнеха в микрофона и стихнаха едва когато им наредиха да запазят тишина при влизането на съдията. Всички очи се насочиха към него, всички наостриха слух, когато той прочисти гърлото си и заговори.

Първо съдията отегчи всички, като направи подробен преглед на доказателствата от предишния ден, после изрази и очевидното си съгласие с всички обобщения и наблюдения. Оставих го да си дудне, докато наблюдавах в едър план Офицера.

Той не им обръщаше никакво внимание. Лицето му бе спокойно и изглеждаше едва ли не отегчен. Но в очите му блестеше нещо близко до омраза или по-скоро презрение. Гигант, съборен от мравки. Положението на долната му челюст показваше, че може да са заловили тялото му, но духът му все още е свободен. Но не за дълго, ако съдията постигнеше своето.

В този момент нещо в гласа на съдията привлече вниманието ми. Най-после завършваше предисловието си. Той прочисти гърлото си и посочи към Офицера.

— Обвиняемият да стане, за да изслуша присъдата.

Всички очи се впериха в затворника. Той флегматично седеше неподвижен. Разнесе се надигащ се шум и мърморене. Съдията започна да почервява и удари с чукчето си.

— В този съд заповедите ми се изпълняват — изтъкна той. — Обвиняемият да стане или ще бъде принуден да го направи. Ясно ли е?

Сега вече започнах да се изпотявам. Само да имах възможност да му кажа да не предизвиква никакви трудности. Какво щях да направя, ако го държеше някой огромен и грозен полицаи? По знак на съдията две ченгета вече вървяха напред. В този миг Офицера бавно вдигна очи. Погледът на уморено презрение, който отпрати на съдията, би възпрял всеки не чак толкова глупав, колкото негова светлост — поглед на отвращение, способен да убие някоя по-малка форма на живот.

Но той се изправи! Полицаяте спряха, когато огромните му ръце се протегнаха и се хванаха за здравия парашет. Дървото изскърца, щом Офицера го стисна и облегна гигантската си фигура върху него, за да си помогне. Главата му беше високо вдигната, когато пусна парашета и ръцете му увиснаха отстрани...

Сега! Натиснах бутона. Взривовите не бяха шумни, но ефектът им бе драматичен. Те строшиха двата винта, придържащи краищата на капака в пода. Под огромната тежест на Офицера той широко се разтвори и мъжът полетя надолу като ракета. Докато профучаваше покрай мен, разтворих подвижната стълба, но имах време за последен поглед към съдебната зала на екрана.

Когато той се скри от поглед, настъпи тишина. Пружините затвориха капака и аз го закрепих с тежки стоманени винтове. Това стана толкова бързо, че когато се обърнах да го погледна, заелото хоризонтално положение тяло на Офицера продължаваше да подскача нагоре-надолу върху трамплина. Щом най-после престана, побързах да докарам стълбата отстрани. Той ме погледна с безразличните си очи и каза:

— А, Джим, момчето ми. Какво удоволствие да те видя отново. — Хвана се за протегнатата ми ръка и аз му помогнах да слезе долу. Над нас беше настъпила суматоха. Викове и крясъци ясно се чуваха през пода. Позволих си да погледна към екрана, към изцъклия очи съдия и шуращите се полицаи.

— Много внушително, Джим, много — рече Офицера, възхищавайки се на сцената.

— Надясно! — наредих аз. — Съблечи си горните дрехи. Времето е съвсем малко, ще ти обяснявам после.

Той се поколеба за хилядна от секундата, но после бързо се съблече. Едрата му закръглена фигура се появи облечена в чудесно лилаво бельо и по моя заповед вдигна ръце над главата си. Застанал върху стълбата, нахлузих огромната дреха върху него.

— Ето палтото — казах аз. — Облечи го. Дрехата стига до пода, така че не си сваляй обувките. После голямата шапка и край. Докато свалям винтовете на вратата, се погледни в огледалото и си сложи малко червило.

Той се подчини без да възразява. Офицера бе изчезнал и на негово място се появи дама с наистина юнашки размери. Над главата му се разнасяше чукане, на което доскорошният затворник не обръщаше никакво внимание.

— Да вървим! — извиках аз и той почти по женски заситни през стаята. Задържах вратата затворена, докато не стигна до мен и използвах тези няколко секунди, за да го въведа в обстановката. — Вече са стигнали до стълбището към мазето — но пътят им е блокиран. Ние ще минем по другия път. — Сложих си полицейската каска в тон с униформата, с която бях облечен. — Ти си затворник под мой надзор. Тръгваме — сега!

Хванах го подръка и завихме наляво по прашния коридор. Зад нас откъм препреченото стълбище се разнасяха трясъци и викове. Забързахме напред към котелното, а оттам по късо стълбище, което водеше до тежката външна врата. Пантите и ключалката бяха предварително смазани. Тя светкавично се отвори и двамата излязохме на уличката. На няма и една ръка разстояние зад гърба на един полицай, който пазеше отпред. Беше сам.

Трябваше ми само миг, за да огледам обстановката. Тясната уличка имаше изход само в отсрещния край. Зад нас завършваше с глуха стена. Спасителната тълпа ни очакваше зад полицейския пост. Тогава Офицера се качи след мен и нещо под крака му изскърца. Полицаят обърна глава и погледна към нас.

Видях как очите му се разширяват — нещо нормално от гледна точка на внушителния вид на дамата до мен. Възползвах се от разсейването му, за да скоча напред и да накарам главата му да продължи да се върти в същата посока. Той ме хвана със здравите си

ръце, но те бързо се отпуснаха, тъй като тонгойското извиване на врат води до незабавна загуба на съзнание, щом ъгълът на въртене достигне 46 градуса. Повалих го на земята, после с вдигане на ръка попречих на Офицера да продължи напред.

— Не, натам.

На вратата на сградата от другата страна на уличката пишеше „СЛУЖЕБЕН ВХОД“ и бе заключена, но аз я отворих с предварително подготвения си ключ. Докато махах на едрия си спътник да влезе вътре, свалих каската си и я захвърлих до полицаия. Затворих вратата отвътре и свалих униформеното си сако. Докато влизахме в универсалния магазин, махнах и вратовръзката, за да остана само по панталони и риза. Мушнах мустаците си в джоба и двамата се присъединихме към другите клиенти. От време на време поглеждах към стоките, но естествено, не си губих времето. Спътничката ми привлече няколко смаяни погледи, но никой не прояви грубостта да ни зяпа. Излязох първи през изхода, задържах вратата отворена, после заедно се вляхме в уличната тълпа. Зад нас се чуваха викове, крясъци, алармени камбани и сирени, които заглъхваха колкото повече се отдалечавахме. Позволих си лека усмивка. Когато погледнах назад, видях, че спътничката ми също си го е позволила. Тя дори имаше смелостта да ме остави да ѝ намигна. Бързо се обърнах — не можех да насърчавам подобна волност — и свих по страничната улица, където ни очакваше хлебарският микробус.

— Седни тук и гледай в огледалото си — казах аз, като отключих задната врата. Вмъкнах се вътре, после едва имах време да се отдръпна, когато зад мен се появи и огромната му фигура.

— Никой не гледа насам... — задъхано рече той.

— Чудесно.

Слязох, затворих вратата, отидох отпред, качих се на мястото на шофьора и запалих двигателя. Микробусът потегли. Бавно си пробих път през пешеходците на ъгъла, после изчаках, за да се влея в уличното движение.

Бях решил да се върна назад и да мина покрай сградата на съда, но това щеше да е опасна дързост. Беше най-добре просто да изчезваме.

Когато улицата се освободи, обърнах в обратната посока и внимателно се насочих извън очертанията на града. Знаех всички

обиколни пътища, така че, преди да успеят да ги блокират, вече щяхме да сме се измъкнали.

Все още не бяхме въвн от опасност, но продължавах да изпитвам самодоволно удовлетворение. И защо не! Бях успял! Бях извършил бягството на века, за да спася престъпника на века. Вече нищо не можеше да ни спре!

12.

Карах бавно, но с постоянна скорост през останалата част от сутринта и началото на следобеда. Избягвах всички големи шосета и се движех само по второстепенни пътища. По пътя се налагаше да сменям посоката, но въпреки това продължавах уверено на юг. Правех всичко възможно, за да влагам истинско чувство в Π по ρ на квадрат. Познато ли ви звучи? Така и трябва да бъде, тъй като това навярно е единствената геометрична теорема, която всички помнят. Площта на кръга е равна на радиуса й по стойността на Π — на квадрат. Така че всяко превъртане на колелата на големия микробус прибавяше постоянно увеличаваща се площ, която трябваше да бъде намерена, за да заловят бягащия затворник.

Четири часа пътуване трябваше да ни дадат сериозна преднина пред полицията. Трябваше да се има предвид и фактът, че Офицера стоеше заключен в задната част на микробуса през цялото това време и не знаеше нищичко за плановете ми за бъдещето. Идваше ред на обясненията — както и на малко храна. Започвах да огладнявам, а като се погледнеше коланът му, той сигурно изпитваше същото чувство. Затова спрях при следващия извънградски търговски център. Пътьом хвърлих поглед на ресторантите за бърза храна и насочих колата към отсрещния край на паркинга, близо до празна стена. Когато отворих задната врата и позволих на слънчевите лъчи и свежия въздух да проникнат вътре, Офицера благосклонно премигна.

— Време е за обед — казах аз. — Искаш ли...

Млъкнах, когато той ми направи знак с ръка да замълча.

— Първо ми позволи аз да кажа нещо, Джим. Благодаря ти. От дъното на сърцето си ти благодаря за онова, което направи. Дълга ти живота си. Благодаря ти.

Стоях със сведени очи — кълна се, че се изчервих като момиче! — и си играех с пръстите на краката си. После се изкашлях и гласът ми се върна.

— Направих онова, което трябваше. Но... може ли да разговаряме за това по-късно? — Той усети притеснението ми и кимна. Фигурата му излъчваше царственост въпреки дрехите, които носеше. Посочих към сандъка, върху който седеше. — Вътре има дрехи. Докато се преобличаш, ще донеса малко храна. Нали нямаш нищо против боклуците от „Максуайнис“?

— Да имам нещо против ли? След гадните манджи в затвора един от свинепрасебургерите им ще ми се стори направо райска храна. С много гарнитура, моля.

— Веднага!

С облекчение затворих вратата на микробуса и забързах към примамливите платиниеви арки. Ентусиазмът на Офицера по отношение на бързата храна особено ме окуражаваше по начин, за който той все още не можеше да подозира.

Докато се приближавах до тезгяха, откъм масите от всичките ми страни се разнасяше силно хрупане и шумолене. Съобщих поръчката си на робота с пластмасова глава, пъхнах банкноти във фунията, после взех торбичката с храна и излязох през вратата.

Седнахме върху сандъците в задната част на микробуса и ентусиазирано започнахме да ядем и пием. Бях оставил задната врата мъничко отворена, което ни осигуряваше предостатъчно светлина. По време на отсъствието ми Офицера се бе преоблякъл и сега носеше помъжки дрехи — най-големия размер, който успях да открия. Той погълна половината от сандвича си, натика след него малко гарнитура, за да го задържи на място и ми се усмихна.

— Планът ти за бягството беше направо гениален, момчето ми. Забелязах промяната в пода още щом седнах на стола в съдебната зала и дълго време обмислях какво означава. Надявах се да е онова, което смятах, че може да е, и искрено ти казвам, когато земята под краката ми се отвори, така да се каже, изпитах такова удоволствие, каквото не съм изпитвал никога през живота си. Жалкото лице на съдията, което изчезва от погледа ми завинаги ще остане за мен скъп спомен.

С широка усмивка той довърши остатъка от сандвича си, после изискано изтри устни, преди отново да заговори.

— Тъй като не искам повече да те засрамвам с прекалени похвали, навярно би трябвало да те попитам какъв е планът ти, за да

ме скриеш от ръцете на закона. Защото, доколкото вече те познавам, сигурен съм, че всичко подробно си планирал.

Това вече бе истинска похвала от страна на Офицера и аз ѝ се наслаждавах в продължение на няколко мига, докато изкарвах един свински хрущял измежду зъбите си.

— Имам план, благодаря. Микробусът е нашето невидимо транспортно средство, тъй като неговите събратя ежедневно обикалят пътищата на страната. — Открих, че поради някаква причина думите ми все повече звучат като тези на Офицера. — Ще останем в него до падането на нощта, като през това време ще продължим бавно да напредваме към целта си.

— Разбира се, случайните полицейски патрули няма да ни обезпокояват, тъй като регистрационните номера на колата не са същите като онези, отпреди тя да стане твоя собственост.

— Точно така. Вече сигурно са съобщили на местната полиция за кражбата. Но издирването няма да придобие широки мащаби, защото на сутринта микробусът ще бъде открит недалеч от гаража му в Билвил. Новите номера ще бъдат свалени и унищожени, а километражът ще бъде върнат назад и ще показва съвсем кратко разстояние. Ако такава кола бъде забелязана в някой далечен град на Бит О'Хевън, нищо няма да свързва хлебарския микробус с този. Тази следа ще прекъсне, както и всички други.

Той сдъвка информацията заедно с остатъка от гарнитурата си, после замислено облиза пръстите си.

— Страхотно. Самият аз не бих могъл да се справя по-добре. Тъй като ще е опасно да продължим напред — скоро полицията ще разстеле мрежата си над цялата страна — предполагам, че нашата цел е Билвил, така ли?

— Да. Устроил съм се там. Намерил съм и убежище за теб. Когато попитах за предпочитанията ти за храна, имах точно това предвид. Ще живееш в автоматизирано заведение на „Максуайнис“, докато напрежението на преследването поспадне.

Той вдигна вежди и забелязах, че поглежда към изхвърлените опаковки с известно опасение, но прояви достатъчно любезност, за да запази съмненията за себе си. Побързах да го успокоя.

— Лично съм се погрижил за всичко, не се безпокой. Има само някои малки неудобства...

— Но нито едно от тях не може да се сравнява с тези на Федералния затвор! Извинявай, не исках да те обидя.

— Няма нищо. Всичко стана съвсем случайно една вечер, когато полицията вървеше плътно по петите ми. Отключих служебния вход на местното заведение на „Максуайнис“, точно онова, в което ще бъдеш ти, и преследвачите загубиха дирите ми. Докато изчаках да мине опасността, огледах обстановката. Удивително! С пълна скорост навсякъде около мен работеше решението на единствения проблем, с който се сблъскват всички вериги за бърза храна. Разходите по поддържането даже на изключително нископлатен и неквалифициран персонал. Човешките същества са едновременно интелигентни и алчни. Те проявяват склонност да се квалифицират и да искат все повече пари за работата си. Изходът е напълно да се избавиш от тях.

— Възхитително решение. Ако си свършил с десерта си, бих могъл да ти помогна да го доизядеш, докато слушам увлекателното ти изложение.

Подадох му омазнената торбичка и продължих:

— Всичко е механизировано. Когато клиентът съобщи поръчката си, съответната храна се изхвърля от камерата за дълбоко замразяване в свръхволтова радарна фурна, в която мигновено достига необходимата за консумиране температура. Тези фурни са толкова мощни, че даже едно цяло свинепрасе би могло да се взриви на пара и мазни парченца само за дванайсет микросекунди.

— Удивително!

— Напитките се доставят със същата светкавична скорост. Когато клиентът престане да говори, цялата му поръчка вече е готова и го очаква. Зад една стоманена вратичка, разбира се, поне докато не плати. Системата е изцяло автоматична, сигурна и рядко има нужда от човешка намеса. Контролира се ежеседмично. На същия период се зарежда и със замразени храни. Но не едновременно, така че камионите да не си пречат помежду си.

— Кристално ясно! — високо извика той. — Човек може да си устрои дом в машинното отделение. Запасите от замразени храни се попълват отвън и в жилището ти няма да влиза никой. В деня за контрол на машините спокойно си почиваш в хладилната камера, докато техниците не си тръгнат. Предполагам, че двете помещения са свързани с врата, която лесно може да се открие. А, да, камерата —

това обяснява огромните и топли дрехи, които намерих опаковани заедно с моите собствени. Но в случай на повреда в системата...?

— Алармата сигнализира в централния сервиз и оттам пращат техник. Направил съм така, че тя да се чува и в стаята ти, за да имаш достатъчно време да се измъкнеш. Предвидил съм също и неочаквани инспекции от страна на поддържащия персонал. В стаята ще прозвучи сигнал в случай, че някой вкара ключ в ключалката на външната врата, която после блокира точно за шейсет секунди. Някакви въпроси?

Той се изсмя и ме потупа по рамото.

— Как е възможно това? Та ти си помислил за всичко! Мога ли да попитам за проблема с четенето и — как да се изразя деликатно — със санитарния възел?

— Портативен книгоскоп и библиотека, наред със сгъваемото ти легло. Санитарен възел е бил инсталиран предварително за техниците.

— Не бих могъл да искам нещо повече.

— Затова пък... Аз мога. — Сведох поглед, после отново го вдигнах и се усилих да продължа: — Преди ми каза, че не искаш чираци. Може ли да те попитам дали все още смяташ така? Или ще си позволиш да загубиш няколко часа с уроци по престъпнознание? Просто за да минава времето, така да се каже.

Сега беше негов ред да сведе очи. Той въздъхна, после ми отговори:

— Имах основателна причина да отхвърля молбата ти. Основателна за тогава, или поне така смятах. Вече не мисля така. От благодарност за избавлението ми ще те приема в моето училище по Алтернативни начини на живот за десет или повече години. Но ми се струва, че само благодарността няма да ти е достатъчна. Няма да ти подхожда, освен ако не съм сбъркал в преценката си за характера ти. Не вярвам, че си ме спасил единствено за да получиш моята признателност. Ето защо съвсем честно ти казвам, че горя от нетърпение да ти предам няколкото неща, които съм научил през годините. Искане ми се също да заздравим приятелството си.

Бях поразен. Едновременно скочихме на крака и със смях стиснахме ръцете си. Хватката му бе като стомана, но нямах абсолютно нищо против. Аз бях онзи, който първи се извърна, за да погледна часовника си.

— Вече стоим тук прекалено много, а не трябва да привличаме вниманието. Сега ще продължим напред и следващото спиране ще е последното, защото ще сме пристигнали. Моля те, излез бързо, веднага влез през служебния вход и затвори вратата зад себе си. Ще се върна при теб веднага щом се избавя от микробуса, така че следващият, който отвори вратата, ще съм аз.

— На твоите заповеди, Джим. Само кажи и аз ще се подчиня.

Шофирането беше отегчително, но необходимо. Не мога обаче да кажа, че ми бе досадно, тъй като бях изпълнен с планове и мисли за бъдещето. Карах напред, като спрях само веднъж, за да заредя акумулаторите на един автоматизиран сервизен пункт. После отново продължих, обречен завинаги да заобикалям по черните пътища на Бит О'Хевън, загледан в пълзящото към хоризонта слънце. Най-после спрях на служебния път в билвилския търговски център, вече опустял до следващата сутрин.

Не се виждаше жива душа. Офицера ми подсвирна и вратата се затвори. Операцията се развиваше добре и аз бързах да я завърша, но знаех, че не трябва да действам припряно. Незабелязано внесох сандъците и екипировката в сградата и ги оставих в офиса си. Беше рисковано, но трябваше се направи. Нямаше почти никаква вероятност някой да забележи и запомни микробуса. Преди да го откарам, напръсках вътрешността му с препарат за заличаване на отпечатъците, който се използваше от всички престъпници. Даже от крадците на хлебарски микробуси.

Това бе всичко. Не можех да направя нищо повече. Паркирах колата в края на една тиха крайградска улица и се върнах обратно в града. Нощта беше топла и разходката ми достави удоволствие. Когато минавах покрай езерцето в билвилския парк, чух сънливото обаждане на водна птица. Седнах на пейката и се загледах в неподвижната повърхност на водата. И се замислих за бъдещето и съдбата си.

Действително ли бях успял да скъсам със стария си начин на живот? Щях ли да успея в престъпната кариера, към която толкова силно се стремях? Офицера бе обещал да ми помогне — а той беше единственият човек на планетата, който можеше да го стори.

Подсвирквах си с уста, докато вървах обратно към търговския център. В очакване на блестящо и вълнуващо бъдеще. Бях потънал

толкова дълбоко в мислите си, че не обърнах внимание на случайния земеход, който ме подмина, и почти не забелязах, че спира зад мен.

— Хей, ти, хлапе, почакай малко.

Обърнах се, без да се замислям, разсеян до такава степен, че твърде късно забелязах, че стоя под светлината на улична лампа. Полицаят седеше в колата и ме гледаше. Изобщо не успях да разбера защо ме спря и за какво искаше да разговаря с мен, защото тази мисъл мигновено изчезна от ума му. Очите му се разшириха и видях, че ме е познал.

В грижите си около Офицера съвсем бях забравил, че все още съм издирван престъпник и беглец от затвора, че всички полицаи разполагат със снимката и описанието ми. А ето че се разхождах по улиците без никаква маскировка или каквито и да е други мерки за сигурност. Всички тези мисли ми минаха през ума и излетяха през ушите ми в мига, в който ченгето ме разпозна. Дори нямах време мислено да се ритна по задника.

— Ти си Джими ди Гриз!

Изглеждаше толкова изненадан, колкото и самия мен. Но не чак толкова, че това да забави рефлексите му. В момента, в който моите се задействаха, неговите вече бяха готови. Трябва да упражняваше изваждането на пистолета пред огледалото всеки ден, защото наистина беше бърз. Прекалено бърз.

Докато се обръщах да побегна, през отворения прозорец се появи неподвижното дуло на 75-калибровия му пистолет.

— Пипнах те! — рече той. С гадна, широка и зла усмивка.

13.

— Не съм аз... някой друг... сбъркали сте! — задъхано изрекох, но в същото време вдигнах ръце. — Наистина ли ще застреляте едно безпомощно дете само по подозрение?

Пистолетът изобщо не потрепна, за разлика от мен. Опитах се незабелязано да се придвижа към предната част на колата.

— Недей да правиш това и ела тук — извика той, но аз продължих. Съмнявах се или по-скоро се надявах, че няма хладнокръвно да ме застреля. Доколкото си спомнях, това беше противозаконно. Искях да излезе след мен, защото, за да направи това, трябваше да свали пистолета от прозореца. Нямаше начин да продължи да се цели в мен и в същото време да отвори вратата.

Оръжието изчезна — аз също! В мига, в който полицаят го свали, аз се обърнах и с всички сили се затичах. Той извика след мен — и стреля!

Пистолетът гръмна като топ и куршумът изсвири покрай ухото ми, след което се заби в някакво дърво. Обърнах се и замръзнах на място. Това ченге беше лудо.

— Така е по-добре — извика той, облегнал оръжието върху отворената врата. Държеше го с две ръце насочено към мен. — Първия път не исках да те улуча. Следващия път няма да е така. Ще получа златен медал за това, че съм те застрелял. Така че не ме карай да ти показвам колко съм точен.

— Вие сте луд, знаете ли това? — казах аз, като отлично съзнавах, че гласът ми трепери. — Можете да убиете човек само по подозрение.

— Да, мога — отвърна той и се приближи към мен, като продължаваше да ме държи на мушка. — Това не е подозрение. Познах те. Знам точно кой си. Търсен престъпник. Знаеш ли какво ще кажа? Ще кажа, че този престъпник се е опитал да отмъкне пистолета ми, който е гръмнал и го е убил. Как ти звучи това? Искаш ли да ми вземеш пистолета?

Беше гадняр, при това гадняр — ченге. Разбирах, че наистина иска да ме изкара извън нерви, за да може да стреля с желязото си. Никога няма да разбера как бе издържал всички тестове, които се предполагаше, че не трябва да допускат хора като него сред редиците на пазителите на закона. Но така или иначе беше успял. Имаше право да носи оръжие и си търсеше повод да го използва. Аз пък нямаше да му го дам. Бавно протегнах напред ръце с доближени една до друга китки.

— Не оказвам съпротива, полицай, нали виждате. Допускате грешка, но аз няма да ви преча. Сложете ми белезниците и ме арестувайте.

Той погледна на това с искрено разочарование и се намръщи. Но аз стоях неподвижно и накрая ченгето извади белезниците от колана си, след което ми ги подхвърли. Дулото на пистолета продължаваше да сочи към мен.

— Сложи си ги.

Закопчах едната гривна съвсем хлабаво, така че да мога да измъкна ръката си, после и другата. През цялото време гледах надолу и не го бях виждал да се приближава. До момента, в който той хвана и двете ми китки и стисна гривните така, че се врязаха дълбоко в кожата ми. После ми се усмихна, като забиваше метала в плътта ми със садистично удоволствие.

— Сега вече те пипнах, ди Гриз. Арестуван си.

Вдигнах очи към него. Бе една глава над мен и може би два пъти по-тежък. Тогава избухнах в смях. Беше прибрал пистолета обратно в кобура си, за да ме хване — ето какво бе направил. Огромният мъжага беше хванал малкото хлапе. Не можеше да разбере защо се смея и аз не му дадох такъв шанс. Направих най-лесното, най-доброто и най-бързото възможно нещо при тези обстоятелства. А и най-мръсното.

Коляното ми силно се заби в слабините му и той пусна китките ми, после се преви надве. Направих му услуга — бедният човек сигурно изпитваше известна болка — като го стиснах с двете си ръце отстрани за врата, докато падаше. Изгуби съзнание още преди да се стовари на земята. Коленичих и започнах да претърсвам джобовете му, за да открия ключовете за белезниците.

Над вратата на най-близката къща светна лампа и някакъв глас извика:

— Какво става тук? — Звукът на онзи изстрел скоро щеше да събере цялата улица. По-късно щях да се занимавам с белезниците. Сега трябваше да си плюя на петите.

— Има ранен човек! — извиках в отговор аз. — Отивам за помощ. — Последните думи изрекох през рамо, докато препусках надолу по улицата и свивах зад ъгъла. На вратата се появи някаква жена и извика след мен, но не останах да я изслушам. Трябваше да изчезна от това място, преди да извикат полиция. Всичко се разпадаше. Освен това ме боляха и китките. Когато минавах под следващата улична лампа погледнах надолу към тях и видях, че дланите ми са побелели и започват да се вцепеняват. Белезниците бяха толкова стегнати, че напълно прекъсваха кръвообращението. Всякакви слабо чувство на вина, което може би изпитвах заради подлия удар, мигновено изчезна. Трябваше да се освободя от тези неща — и то бързо. В офиса ми, единственото възможно място.

Добрах се дотам, като избягвах централните улици и хората. Но когато стигнах до задната врата на сградата, пръстите ми вече бяха вцепенени и неподвижни. Не усещах нищо.

Трябваше ми непоносимо много време, за да извадя ключовете от джоба си. В момента, в който най-после успях, ги изпуснах на земята. После вече не бях в състояние да ги вдигна. Пръстите ми не се свиваха. Можех само да ги прокарам върху ключовете.

В живота има мигове на спад — а струва ми се, това беше най-дълбокият, който изобщо бях изживявал. Просто не бях в състояние да направя онова, което трябваше. Бях свършен, край. Не можех да вляза в сградата. Не можех да си помогна. Не трябваше да съм учил медицина, за да разбера, че ако скоро не сваля гривните, щях да прекарам остатъка от живота си с ръце от пластмаса. Свършено беше.

— Не е свършено! — чух се да изръмжавам аз. — Отвори вратата с ритник, направи нещо, отключи я с пръстите на краката си.

Не, не с тях! Започнах да побутвам с безжизнените си пръсти ключовете на земята, докато не отделих онзи, който ми трябваше. Наведох се над него, докоснах го с език и почувствах как е застанал, без да обръщам внимание на мръсотията и пръстта, които облизах наред с него. После го стиснах със зъби. Дотук добре!

Ако някога ви се наложи да отключвате врата с ключ в зъбите си, докато на ръцете ви са поставени белезници, мога да ви посъветвам

само едно. Недейте. Разбирате ли, трябва да завъртите главата си настрана, за да вкарате ключа. После да я извиете така, че да го превъртите, да натиснете вратата с чело, за да се отвори...

Най-после се получи и усетих, че лицето ми се докосва до пода вътре. Знаех, че ще трябва да повтора цялата операция и горе. Така и направих. Накрая се вмъкнах в офиса си по-скоро благодарение на настоятелността, упоритостта и грубата сила, отколкото на интелигентността си. Бях прекалено изтощен, за да разсъждавам. Можех единствено да реагирам.

Затворих вратата с лакът и със залитане се добрах до работната си маса, хвърлих куфарчето с инструментите върху пода и разритах с крак съдържанието му, докато открих вибротриона. Вдигнах го със зъби, успях да го закрепя в отвореното чекмедже на бюрото, после го затворих с лакът. В резултат на което прискрипах устната си и от нея рухна кръв. Не й обърнах внимание. Китките ми горяха — но не усещах побелелите си и безжизнени длани. Трябваше да побързам. Включих триона с лакът, после приближих белезниците към него и силно раздалечих ръцете си, за да опъна веригата. Машината остро забръмча, веригата се разполови и ръцете ми се разпериха широко встрани.

Сега предстоеше по-трудната част от работата — да разрежа гривните, без да се нараня. Прекалено сложно.

Преди да успея, всичко наоколо беше потънало в кръв. Но белезниците бяха свалени и кръвообращението ми се възстановяваше — плътта започна да порозовява пред очите ми.

След това единственото, което можех да направя, бе да се стоваря на стола и да гледам стичащите се капки кръв. Останах така около минута, докато дланите ми възвърнаха чувствителността си. Тогава се появи и болката. С усилие се изправих на крака и се повлякох към аптеката. Изцапах всичко наоколо с кръв, преди да успея да изсипя болкоуспокояващите таблетки навън и да глътна две от тях. След като вече и бездруго бях тук, намерих антисептик и бинтове и почистих раните си. Бяха по-скоро окървавени, отколкото опасни. Бинтовах ги, после се погледнах в огледалото. Гледката ме накара да потръпна. Трябваше да се погрижа и за устната си.

По улицата навън зави полицейска сирена. Осъзнах, че е крайно време да се заема с бясно обмисляне и планиране.

Бях изпаднал в беда. Билвил не беше много голям град и всичките му изходи вече щяха да са завардени. Ако търсех беглец, щях да постъпя точно така. И даже най-тъпите полицаи щяха да се досетят за това. Бариири на всички улици, хеликоптери с прибори за нощно виждане за наблюдение на откритите пространства, полиция по железопътните гари. Всички дупки бяха запушени. Бях хванат в капан като плъх. Какво друго? По улиците щеше да има патрулни земеходи. А и колкото по-късно ставаше, толкова по-малко хора щеше да има навън и толкова по-опасно щеше да е да се скитам по улиците.

Ами на сутринта? Знаех какво щеше да се случи. Щяха да претърсват всяко помещение във всяка сграда, докато ме открият. Усетих, че при тази мисъл по челото ми избиват капки пот. Наистина ли бях попаднал в капан?

— Недей да се предаваш! — гласно извиках аз, скочих на крака и започнах да се разхождам напред-назад. — Джими ди Гриз е прекалено хлъзгав, за да попадне в тлъстите ръце на местните пазители на закона. Виж само как се изплъзна от онова ченге убиец. Хлъзгавият Джим ди Гриз, ето кой съм аз. И пак ще им се изплъзна. Но как?

Как наистина? Отворих си бутилка бира, отпих голяма глътка и отново се отпуснах на стола. После погледнах часовника си. Вече ставаше прекалено късно, за да рискувам да изляза на улицата. Ресторантите опустяваха, зрителите се изнизваха от смрадливите кина, към домовете си бързаха двойки. Всеки самотен минувач мигновено щеше да привлече вниманието на закона.

Значи трябваше да действам на сутринта. Щях да изляза навън под дневната светлина — или под дъжда! Извиках компютърната метеорологична прогноза колкото можех по-бързо, после пак се отпуснах на стола. 99% вероятност за слънчево време. Със същия успех можеше да ми се иска земетресение или ураган.

Офисът бе истинска бъркотия — приличаше на последствията от експлозия в кланица. Трябваше да почистя...

— Не, Джим, не трябва да чистиш. Защото полицията ще открие всичко рано или късно, по-вероятно рано. Отпечатъците ти ще са навсякъде и ще разберат кръвната ти група. Ще им се наложи доста да си поблъскат главите, за да разберат какво ти се е случило.

Това поне щеше да им даде проблем, върху който да се замислят. И може би щеше да затрудни някое садистично ченге. Доближих стола

до терминала и набрах съобщението. Принтерът подсвирна и от отвора му излезе лист хартия. Прекрасно!

ДО ПОЛИЦИЯТА. БЯХ ЗАСТРЕЛЯН ОТ ПОЛИЦАЯ
УБИЕЦ, КОГОТО СТЕ НАМЕРИЛИ В БЕЗСЪЗНАНИЕ.
УЛУЧИ МЕ. ИМАМ ВЪТРЕШЕН КРЪВОИЗЛИВ И
СКОРО ЩЕ УМРА. СБОГОМ ЖЕСТОК СВЯТ. ОТИВАМ
ДА СЕ ХВЪРЛЯ В РЕКАТА.

Много се съмнявах, че уловката ми ще има някакъв ефект, но поне можеше да затрудни някое лудо по оръжията ченге. И да забави останалите, като ги принуди да претърсят реката. По хартията имаше кръв и аз я размазах още повече с бинтовете си. После внимателно я оставих върху масата.

Тази детинщина малко ме поободри. Седнах на стола и докато допивах бирата, се замислих върху плана си. Оставях ли след себе си нещо важно? Не, тук не държах никакви документи, които щяха да ми трябват в бъдеще. Извадих специален ключ и отключих унищожителя, после натиснах копчето. Щракването откъм банките памет беше единственото свидетелство, че цялата компютърна памет току-що се е превърнала в случайни електрони. Всичко друго — инструменти, екипировка, машини — можеше отново да се набави в случаи на нужда. Но нямаше да оставя парите.

Всичко това бе много уморително, но не можех да си позволя почивка, докато не приключа с подготовката. Сложих чифт тънки пластмасови ръкавици върху покритите си с кръв и бинтове ръце и се захванах за работа. Парите бяха в сейфа, тъй като ограбвах банки и нямах намерение да ги подкрепям, като си открива сметка. Натиках всичко в пътнически сак. Беше пълен само наполовина, затова взех всички дребни инструменти, които щяха да ми потрябват. В останалото място наблъсках колкото можех повече дрехи.

А сега — нови дрехи и маскировка. Черен делови костюм от плат, украсен с миниатюрни бели банкноти. Оранжева яка, също като онези, които носеха всички млади банкови служители, наред с най-модерни обувки от кожа на свинепрасе на високи токове. Щеше да ми е от полза да изглеждам малко по-висок. Когато излезех, щях да съм с

мустаци и очила със златни рамки. Сега можех да боядисам косата си по-тъмна и да подсиля изсветления си загар. След като приключих с приготовленията, замаян от бирата, умората и болкоуспокоителните таблетки, разгънах картотечния шкаф, който се превръщаше в легло, настроих алармата на часовника и потънах в забрава.

Около главата ми кръжаха гигантски комари, все повече и повече, надушили кръвта ми комари...

Отворих очи и запремигнах, за да отпъдя съня. След като не го бях изключил, будилникът ми беше започнал да усилва бръмченето си дотолкова, че звучеше като цяла готвеща се за атака ескадрила от гадни насекоми. Натиснах бутона, облизах залепналите си една за друга устни и станах, за да си наляя чаша вода. Навън грееше слънце и тъкмо започвах да излизат първите минувачи.

След като приключих с приготовленията, грижливо се измих и облякох. Чудесни оранжеви ръкавици в тон с ризата ми скриваха превързаните ми ръце. Настъпи часът, когато улиците се изпълваха с народ. Взех сака, после внимателно проверих дали коридорът навън е пуст. Излязох и затворих вратата, без да поглеждам назад. Тази част от живота ми беше завършила. Днес щеше да е първият ден от новия ми живот.

Така се надявах. Тръгнах към стълбището, както ми се струваше с походка на истински бизнесмен, разминах се с първите пристигащи на работа служители и излязох на улицата.

За да забележа на ъгъла полицаи, който старателно оглеждаше всички минувачи.

Не му обърнах внимание. Вместо това интереса ми привлече привлекателно момиче с наистина много стройни крака. Вперих очи в тях и се опитах да забравя за присъствието на пазителя на закона. Тръгнах към него, подминах го и се отдалечих. Очаквах да чуя вика, който щеше да покаже, че ме е разпознал...

Такъв не последва. Може би и той гледаше към момичето. С един се бях справил — но още колко ли ми оставаха?

Това беше най-дългата разходка, която изобщо бях правил през живота си. Или поне така ми се струваше.

Не прекалено бързо, но не и прекалено бавно. Мъчех се да се слея с тълпата, просто още един служител, който отива на работа, замислен единствено за приходите, разходите и облигациите. Каквото

и да представляваха последните. Още една улица — засега всичко бе наред. Ето ъгъла. Служебният път зад търговския център. Това не е място за бизнесмен като теб. Затова се опитай да изглеждаш забързан и не се мотай много време. Зад ъгъла към безопасността.

Безопасност ли? Залитнах, като че ли ме бяха ударили.

Пред вратата стоеше служебният микробус на „Максуайнис“ и някакъв едър техник тъкмо влизаше вътре.

14.

Погледнах си часовника, щракнах с пръсти, после се махнах от служебния път в случай, че някой ме е забелязал. И енергично продължих напред, докато не стигнах до първата изпречила ми се закусвалня. Само за да открия, че в най-близкото сепаре седят двама полицаи. Вперили погледи в мен, разбира се. Минах покрай ченгетата, без да им обръщам внимание, и седнах на най-отдалеченото от тях място. Сърбеше ме между лопатките, но не смеех дори да се почеша. Не можех да ги видя, но знаех какво правят. Гледаха към мен и после обсъждаха помежду си, че не съм съвсем такъв, какъвто изглеждам. Най-добре да проверят. Изправят се, тръгват към мен, навеждат се над парапета на сепарето ми...

С периферното си зрение видях обутите в сини панталони крака и сърцето ми мигновено започна да бие толкова силно, че сигурно се чуваше из целия ресторант. Закаках обвинителните думи. Чаках... после позволих на очите си да се вдигнат нагоре по краката...

За да видя униформен железничар, седнал от другата страна на парапета.

— Кафе — поръча той по микрофона, разгърна вестника си и се зачете.

Сърцето ми почти възстанови нормалния си ритъм и мислено се изругах за подозрителността и страхливостта си. После с възможно най-дебелия глас, който успях да докарам, казах по микрофона:

— Черно кафе и кнедли.

— Пуснете шест долара, моля.

Поставих монетите в отвора. Откъм лакътя ми последва механично бучене и закуската ми се появи на масата. Бавно се нахраних, после погледнах часовника си и се заех с кафето. Както отлично знаех от предишния случай, когато се бях крил в хладилната камера, максималното време за работа на техника от „Максуайнис“ беше трийсет минути. Останах на мястото си четирийсет минути, сетне излязох от сепарето. Помъчих се да не мисля за онова, което щях

да открия, щом най-после се вмъкнех в задното помещение на автоматичното заведение. Добре помнех прощалните си думи: трябваше да съм следващият, който ще влезе през вратата. Ха-ха. Следващият човек се бе оказал техникът. Дали беше хванал Офицера? Тази мисъл ме накара да се изпотя. Съвсем скоро щях да разбера. Подминах мястото, където бяха седали полицаите. Вече ги нямаше. Надявах се, че са тръгнали да ме търсят в друга част на града. Насочих се обратно към търговския център. За да бъде посрещнат от прекрасната гледка на микробуса на „Максуайнис“, който се отдалечаваше по пътя.

Когато се приближих до вратата, ключът вече бе в дланта ми. По пътя напред не се виждаше никой — тогава чух стъпките, които се приближаваха зад гърба ми. Полицаите? Сърцето ми отново започна бързо да бие. Започваше да ми омръзва. Щом стигнах до вратата, забавих крачка, после спрях, наведох се и стиснах ключа в ръка, сякаш току-що съм го намерил. Започнах да го разглеждам отблизо, докато някой се приближаваше към мен и след това ме отмина. Младеж, който не прояви ни най-малък интерес към моето присъствие. Той продължи нататък и влезе през задния вход на магазина.

Хвърлих поглед през рамо и се метнах към вратата, преди да се случи нещо друго. Превъртях ключа, натиснах — и тя, разбира се, не се отвори.

Монтираният от самия мен забавящ механизъм работеше отлично. Щеше да се отключи след минута. След шейсет кратки секунди.

Шейсет невероятно бавно пълзящи секунди. Стоях отпред в хубавия си делови костюм, толкова не на място на тази уличка, колкото цицки под мъжко свинепрасе, както казвахме някога във фермата. Стоях, потях се и чаках да се появят полицаи или минувачи. Чаках и страдах.

После ключът се превъртя, вратата се отвори и аз влязох вътре.

Никой! Автоматичните машини на отсрещната стена тракаха и бръмчаха. Конвейерът за напитки къркореше. Някакъв пълен догоре съд профуча по пътя си и изчезна. За да бъде последван от димящата грамада на бургер. Всичко това продължаваше денонощно. Но сред цялото напълно автоматизирано движение не се мяркаше човешка

фигура. Бяха го хванали — полицията беше отвела Офицера. А сега щяха да заловят и мен...

— А, момчето ми, помислих си, че този път може да си ти.

Офицера се появи от хладилната камера, огромен в подплатената си дреха, с походното си легло и сак под мишница. Той затвори вратата зад себе си и тогава силите ми ме напуснаха с въздишка. Подпрях се с гръб на стената.

— Добре ли си? — загрижено попита Офицера. Махнах му с отпадналата си ръка.

— Чудесно, чудесно, само ме остави да си поема дъх. Уплаших се, че са те хванали.

— Не трябваше да се тревожиш. Когато не се появи след приемлив период от време, реших, че нещо е попречило на плана ти. Така че репетирах евакуирането си в случай, че законните собственици се появят днес. Както и стана. Там наистина е ужасно студено. Не знаех колко време ще се забавят, но бях сигурен, че си монтирал нещо, което да ми покаже, че са си тръгнали...

— Възнамерявах да ти кажа!

— Няма нужда. Намерих скрития микрофон и ключа и слушах как някой мърмори ругатни, докато работи. След известно време затръшването на вратата и тишината бяха достатъчни като информация. А сега за теб. Проблеми ли имаше?

— Проблеми ли? — с облекчение избухнах в смях аз. После, когато чух в смеха ми да се промъква истерична нотка, млъкнах. Разказах му, като пропуснах някои от по-неприятните подробности. Той издаде съответните звуци на съответните места и внимателно изслуша тъжния край.

— Прекалено суров си към себе си, Джим. Една-единствена грешка след цялото напрежение през вчерашния ден не е нещо неочаквано.

— Но изобщо не трябваше да я допускам! Заради моята глупост едва не хванаха и двама ни. Това няма да се повтори.

— Ето че грешиш — рече той, като наставнически разклати към мен показалец. — Може да се случи във всеки един момент — докато не станеш достатъчно опитен в тази работа. Но ти ще тренираш, и то резултатно...

— Разбира се!

— ... докато подобни грешки станат невъзможни. Справил си се невероятно добре за човек с твоя опит. Сега вече можеш единствено да се усъвършенстваш.

— И ти ще ме научиш как... как да стана толкова добър мошеник, колкото теб!

При тези думи той сбърчи чело и лицето му помръкна. Какво лошо бях казал? Тревожно хапех болната си устна, докато той мълчаливо разгъваше походното си легло и сядаше по турски върху него. Когато най-после заговори, аз се превърнах целият в слух.

— Това ще е първият ти урок, Джим. Аз не съм мошеник. Ти не си мошеник. Ние не искаме да сме престъпници, защото това са глупави и некадърни хора. Важно е да проумееш, че ние сме извън обществото и следваме свои собствени строги закони, някои от които са даже по-строги от онези на обществото, което сме отхвърлили. Животът ни може да е самотен, но трябва да го избереш, знаейки всичко за него. И щом веднъж направиш този избор, му се подчиняваш. Трябва да си по-морален от тях, защото ще живееш по по-строг морален кодекс. И в него думата „мошеник“ не съществува. Това е тяхната дума за онова, което представляваш, и ти не трябва да я приемаш.

— Но аз искам да съм престъпник...

— Остави тази мисъл, както и това име. Извинявай, че ти го казвам, но това е детинска амбиция. Това е емоционалната ти реакция срещу света, който не харесваш, и не може да се смята за обосновано решение. Ти си ги отхвърлил, но в същото време приемаш тяхната характеристика за онова, което си. Мошеник. Ти не си мошеник, аз също не съм такъв.

— Какво сме тогава? — преливащ от нетърпение попитах аз.

Офицера спокойно ми отговори, посочил с показалец към мен.

— Ние сме граждани на Външния свят. Отхвърлили сме опростенческите, досадни, организирани и бюрократични морални и етични писания, по които живеят те. На тяхно място сме си създали свои собствени и те са далеч по-добри. Може физически да сме сред тях, но не сме като тях. В онова, в което те проявяват мързел, ние проявяваме усърдие. В онова, в което са неморални, ние проявяваме морал. В онова, за което те лъжат, ние сме Истината. Навярно ние сме най-великата добра сила за обществото, което сме отхвърлили.

Бързо запремигнах, но търпеливо изчаках, защото знаех, че скоро ще ми обясни смисъла на думите си. Не се излъгах.

— В що за галактика живеем? Огледай се. Гражданите на тази планета, а и на всяка друга в хлабавата организация, наречена Галактически съюз, са граждани на затлъстяло и богато обединение на светове, почти забравили истинския смисъл на думата „престъпление“. Бил си в затвора и си видял жалките отрепки, които смятат за престъпници. И това се нарича „граничен свят“! На другите стабилни планети има малцина недоволници и още по-малко социално неприспособими хора. Шепата изключения, които въпреки вековете на генетичен контрол продължават да се раждат там, се откриват рано и отклоненията им бързо се премахват. През живота си съм напуснал Бит О'Хевън само веднъж, за да отида на най-близката до нас планета. Беше ужасно! Животът там притежава цялата пъстрота и прелест на парче мокър картон. Побързах да се върна тук, защото колкото и да ми е омразен, в сравнение с другите нашият свят все пак е райски кът^[1].

— Искан ми се някой ден да видя тези други светове.

— Ще ги видиш, скъпо момче, струва си. Но първо опознай собствения си. И се благодари, че тук все още не са усъвършенствали генетичния контрол — или машините за мозъчно регулиране на онези, които се съпротивляват на обществото. На другите планети всички деца са еднакви. Хрисими, кротки и социално приспособими. Разбира се, някои не проявяват генетичните си дефекти — или преимущества, както ги наричаме ние — докато не пораснат. Това са клетите отхвърлени от обществото, които се опитват да извършат някое и друго дребно престъпление — обири на частни домове, магазини и тем подобни. Могат да останат на свобода в продължение на една-две седмици или на месец-два, в зависимост от равнището на местната полиция. Но е абсолютно сигурно — колкото разпадането на атомите или падането на листата през есента — че в крайна сметка ще ги открият и заловят.

Сдъвках тази информация и зададох очевидния въпрос.

— Но ако престъпността или бунтът срещу системата се изразява само в това, къде сме двамата с теб?

— Мислех си, че изобщо няма да ме попиташ. Онези прокудени, които описах и които ти свързвах със затвора, съставляват деветдесет и девет и девет десети процента от престъпността в нашето

организирано и префърцунено общество. Ние представляваме именно последната, жизненоважна една десета от процента и тя е от огромно значение за тъканта на същото това общество. Без нас животът на всички други овчедушни граждани би бил толкова празен, че единственият изход за бягство от него ще е масовото самоубийство. Вместо да ни преследват и да ни наричат престъпници, би трябвало да ни тачат като първи сред тях!

Докато говореше, в очите му проблясваха искри, а гласът му гърмеше. Не исках да прекъсвам огнената му реч, но трябваше да задам няколко въпроса.

— Извини ме, моля те, но ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш защо нещата стоят така?

— Защото ние осигуряваме работа на полицията. Така имат кого да преследват, имат причина да фучат насам-натам в скъпите си коли. Ами обществото — как само гледат новините и слушат последните съобщения за нашите подвизи, как разговарят помежду си за тях и се радват на всяка една подробност! А каква е цената на цялото това забавление и социално благо? Никаква. Обслужването е безплатно, въпреки че рискуваме живота и свободата си, за да им го осигурим. Какво взимаме от тях? Нищо. Само пари, хартия и метални знаци. Всички от които застраховани. Ако оберем някоя банка, парите ѝ се връщат от застрахователната компания, която в края на годината може да намали годишните дивиденди съвсем мъничко. Всеки акционер ще получи една милионна част от долара по-малко. Това не е абсолютно никаква жертва. Благодетели, момчето ми, ние не сме нищо друго, освен благодетели. Но за да извършим всички тези блага за тях, ние трябва да действаме извън техните ограничения и закони. Трябва да сме потайни като плъхове в стените на тяхното общество. Едно време беше по-лесно, разбира се, пък и когато законите не бяха толкова строги, плъховете бяха повече, също както в старите дървени сгради живеят повече плъхове, отколкото в бетонните. Но и сега има плъхове. Сега, когато цялото общество е от железобетон и стомана, в стените има по-малко цепнатини. За да ги открие, плъхът трябва да е наистина адски хитър. В тези условия единствено стоманеният плъх може да се чувства като у дома си.

Избухнах в спонтанни аплодисменти и пляска с ръце, докато не ме заболяха. Той прие дължимото си с грациозно кимване с глава.

— Ние сме точно това — възкликнах аз. — Стоманени плъхове! Да си стоманен плъх, означава да живееш в гордост и самота!

Офицера сведе глава в знак на съгласие, после продължи да говори:

— Така е. А сега, гърлото ми пресъхна от всички тези приказки и се чудя дали би ми помогнал. Има ли някакъв начин да измъкнеш от тях малко шери?

Обърнах се към лабиринта от дрънчаща и бръмчаща машинария, който покриваше вътрешната стена.

— Всъщност има и ще ми бъде много приятно да ти го покажа. Всяка една от тези машини има пробен ключ. Ако погледнеш отблизо, ще видиш, че това е един от конвейерите за напитки. Първо трябва да го включиш, после можеш да задействаш конвейера и той ще донесе напитката тук, вместо на клиента от другата страна. Навсякъде има надписи — ето, този е за шери. Само едно натискане и... готово!

Чашата тупна на мястото си и Офицера я взе. Докато пиеше, той замръзна на място, после прошепна с ъгълчето на устата си:

— Едва сега разбирам, че тук има прозорец и една млада дама гледа към мен.

— Не се бой — успокоих го аз. — Стъклото е едностранно и се вижда само откъм нашата страна. Тя просто се възхищава на лицето си. Прозорецът е направен за наблюдение на клиентите.

— Наистина ли? А, да, сега разбирам. Действително са ненаситни. Трябва да призная, че цялото това дъвчене предизвиква вълнение в собствения ми стомах.

— Няма абсолютно никакъв проблем. Това е пултът за управление на храната. Най-близкото копче е за бургери със заешко месо, ако случайно си падаш по тях.

— Ужасно.

— Ето тогава.

Той грабна димящия пакет, традиционно украсен с мънистени очички и пухеста опашка, и започна да дъвче. Истинско удоволствие бе да го наблюдаваш как се храни, но аз се откъснах от гледката, преди да съм забравил, и пуснах монети в процепа върху задната страна на бронирания монетен автомат.

Очите на Офицера се разшириха от удивление. Веднага щом преглътна хапката си, той възкликна:

— Ти плащаш! Мислех си, че сме в сигурното убежище на някакъв рай от вкуснотии с безплатна храна и пиячка, които са на наше разположение денонощно?

— Така е — тъй като всички тези пари са откраднати, аз просто ги връщам в оборот, за да поддържам икономическото здраве. Но в „Максуайнис“ няма хлабаво. Отчита се всяка мръвка от свинепрасе, всяко парченце лед. Когато техникът проверява машините, той отговаря за заплащането на всеки продукт. Компютърът на заведението следи всяка продажба, така че количеството на замразените стоки винаги да се попълва точно. Събраните пари се откарват всеки ден от сейфа върху външната стена, който също е автоматичен. Пристига брониран микробус, набират кода и прибират парите. Така че, ако просто взимаме, без да плащаме, кражбата бързо ще бъде открита и незабавно ще последва разследване. Трябва да плащаме за всичко, което консумираме, и то точно. Но тъй като няма да се връщаме тук, когато заминаваме, ще откраднем целия дневен приход.

— Чудесно, момчето ми, чудесно. За малко да ме накараш да се разтревожа с изблика си на принудена честност. И бездруго си до пулта, моля те, поръчай ми още една превъзходна мръвка от *Lepus Ciniculus*^[2], докато аз плащам.

[1] Bit O'Heaven (англ.диал.) — райски кът. — Б.пр. ↑

[2] Латинското наименование на питомен заек. — Б.пр. ↑

15.

Предполагам, че има и по-необичайни места, където човек да ходи на училище, но не мога да се сетя за такова. В определени моменти от деня беше трудно да се чуеш от тракането, съскането и рева на конвейерите. Обедът и вечерята бяха най-натоварените часове, но бе много оживено и когато учениците излизаха от училище. Тогава се хранехме и ние, тъй като почти не можехме да разговаряме помежду си. Изгълтахме безброй бургери със заешко. Офицера имаше изключително универсални вкусове и харесваше цялото меню. След като тълпите си тръгваха и изтривахме от устните си последните остатъци от сос, ние се настанявахме удобно и учебните ни занимания продължаваха. Когато започнахме с компютърните престъпления, разбрах какво се е готвил да направи Офицера през последните двайсет години.

— Дай ми терминал и аз мога да управлявам света — каза той, при това с толкова властен глас, че наистина му повярвах. — Когато бях млад, ми доставяше удоволствие по най-различни начини да радвам гражданите на тази планета. Наистина беше вълнуващо да пресрещам коли, пренасящи пари, и на мястото на купчините банкноти да оставям визитната си картичка. Никога не успявах да разберат как го правя...

— А как го правеше?

— Приказвахме за компютрите.

— Отклони се поне този път, моля те. Обещавам ти да използвам добре този метод. И с твое позволение, навярно даже да оставя визитката ти.

— Струва ми се отлична идея. Да объркаш днешните ченгета така, както правех и аз с техните предшественици. Ще ти разкажа какво се случваше — и ти навярно сам ще разбереш как става. В Главния монетен двор, добре охранявана стара сграда с дебели два метра каменни стени, се намират гигантски сейфове, пълни с милиарди долари. Когато се товарят пари, охраната и служителите

пълният сандък с долари, после го заключват и запечатват пред очите на всички присъстващи. Пред сградата чака конвой от ченгета, които охраняват една-единствена бронирана кола. По даден знак тя се връща назад до бронираната врата. Вътре в сградата се отваря вътрешна стоманена врата и сандъкът се пренася в бронираното отделение. Тази врата се заключва, преди да отворят външната. После сандъчето се откарва до влака и се поставя в брониран вагон с една-единствена врата, заключена, запечатана и свързана с безброй алармени инсталации. В специални помещения пътуват пазачи през целия път до града, който се нуждае от парите. Там чака друга бронирана кола, все още запечатаният сандък се пренася в нея и го откарват в банката. Където го отварят и откриват единствено моята визитка.

— Прекрасно!

— Какво ще кажеш да обясниш как става?

— Бил си един от пазачите във влака...

— Не.

— Или си карал бронираната кола...

— Не.

Напъвах ума си по този начин около час, преди той да омекне и да ми разкаже.

— Всичките ти предположения си имат достойнствата, но до едно са опасни. Ти си далеч по-насочен към физическата страна на нещата, отколкото някога съм бил аз. В операциите си винаги предпочитам мозъка пред мускулите. Причината, поради която изобщо не ми се налагаше да отварям сандъка и да взимам парите, е, че той напускаше сградата празен. Или по-скоро пълен с тухли и с моята визитна картичка. Можеш ли да се сетиш как ставаше това?

— Значи изобщо не са напускали сградата — измърморих аз, като се опитвах да размърдам мозъка си. — Но са били поставени в сандъка. Сандъкът е бил поставен в колата...

— Забравяш нещо.

Щракнах с пръсти и скочих на крака.

— Стената, разбира се, че трябва да е било стената. Ти ми изложи всички обстоятелства, просто аз съм тъп. Стара, каменна, два метра дебела!

— Точно така. Трябвах ми четири месеца, за да проникна в нея, за което изхабих три робота, но накрая успях. Първо купих сградата

срещу монетния двор и изкопахме тунел под пътя. С кирки и лопати. Съвсем бавно и безшумно. Пробихме основите и вътрешността на стената. Оказа се, че както е според строителната традиция, стената се състои от две каменни лица, запълнени помежду им с чакъл. Изобщо не чува диамантените ни триони, когато срязавме стената на бронирания коридор, свързващ вътрешната и външната врата на монетния двор. Механизмът, който инсталирах, можеше да разменя сандъците за едно цяло и пет десети секунди. Когато затворех вътрешната врата, трябваше да я заключат, преди да отворят външната. Това беше достатъчно време за размяната, почти три секунди. Изобщо не успяха да разберат как го правех. Механизмът си е все още там. Но главното в операцията бе заблудата, както и адската изкопна работа. Компютърното престъпление е нещо съвсем друго. Като цяло то е умствен труд.

— Но компютърните кражби не са ли почти невъзможни в последно време, с всички тези кодове и взаимосвързани механизми?

— Онова, което човек е в състояние да кодира или заключи, може да се декодира и отключи от друг. Без да оставя каквито и да е следи. Ще ти дам няколко примера. Нека започнем с кражбата на закръглянията, наречена „салам“. Ето как става. Да речем, че имаш в банката 8000 долара, които ти носят осем процента годишна лихва. Влогът ти се олихвява ежеседмично, което означава, че в края на първата седмица парите ти нарастват с 0.0015384% и сметката ти става с 12.30 долара по-голяма. Така ли е? Провери го на своя калкулатор.

Изчислих сумата и получих същия резултат.

— Точно дванайсет долара и трийсет сантима — гордо казах аз.

— Грешиш — опроверга ме той. — Лихвата е 12.3072 долара, нали?

— Ами, да, но към сметката ти не могат да се прибавят седемдесет и две стотни от сантима, нали?

— Не е лесно, тъй като финансовите сметки се водят до два десетични знака. И все пак именно в този момент от изчисленията банката взема решение. Тя може да закръгли всички десетични знаци над 0.005 на 1 сантим, а всички под 0.0049 на нула. В края на деня като цяло закръглянията почти ще се равняват на нула, така че банката няма да загуби нищо. Или пък — и това е възприетата практика — банката може да остави настрана всички десетични знаци след първите два и

така да си осигури малка, но постоянна печалба. Малка от гледна точка на банката, но много голяма, що се отнася до отделните хора. Ако компютърът е програмиран така, че всички закръгляния да отиват в една-единствена сметка, защо в края на деня да не показва верния баланс на сметката на банката и на клиентите. Всички ще са напълно доволни.

Пресмятах като бесен на калкулатора си, после весело се засмях на резултата.

— Точно така. Всички са доволни, включително притежателят на онази сметка, в която се прехвърлят закръглянията. Защото ако от десет хиляди влога се вземе само по половин сантим, печалбата е точно петдесет долара!

— Правилно. Но една голяма банка има сто пъти повече влогове. Кое то се равнява — знам го от собствения си приятен опит — на седмичен доход от пет хиляди долара за онзи, който организира тази измама.

— И това е най-малкото и най-простото от компютърните ти забавления? — тихо попитах аз.

— Да. Когато човек успее да проникне в компютрите на големите корпорации, сумите стават невероятни. Огромно удоволствие е да оперираш на такова равнище. Защото, ако внимаваш и не оставяш следи, корпорациите си нямат и представа, че са измамани! Те не искат да знаят за това, дори не вярват, когато получат доказателства. Много трудно е да се убедиш в компютърно престъпление. Това е прекрасно хоби за човек на моята напреднала възраст. Това ми помага да си намирам работа и да съм червив с пари. Никога не са ме залавяли. А, да, освен веднъж...

Той тежко въздъхна и аз изпитах срам.

— Вината е моя! — извиках аз. — Ако не се бях опитал да се свържа с теб, никога нямаше да се забъркаш с федералните.

— Не се чувствай виновен за това, Джим. Просто подцених мерките им за сигурност, далеч по-строги от онези, с които съм си имал работа. Грешката беше моя — и естествено си платих за нея. И продължавам да си плащам. Не че се оплаквам от сигурността на сегашното ни убежище, но тази боклучава храна малко започва да ми омръзва. Може би вече си забелязал?

— Това е храната на моето поколение.

— Разбира се. Не съм мислил за това. На коня не му омръзва сеното, нито пък свинеprasето ще се откаже от помията си.

— А ти навярно би се тъпкал с омари и шампанско чак до следващия век.

— Прав си, момчето ми. Колко време смяташ, че ще останем тук? — попита той, като побутна настрани наполовина недоизядената си порция.

— Най-малко още две седмици.

Той потръпна.

— За мен това ще е добра възможност да огранича храната.

— Дотогава издирването ще се е поуталожило. Но все пак ще трябва да избягваме обществения транспорт доста време след това. Организирай съм обаче план за бягство, който съвсем скоро трябва да стане безопасен за нас.

— Може ли да попитам какъв?

— Лодка или по-скоро туристическо корабче на р. Стикс. Купих го преди известно време от името на една корпорация и сега е на дока точно извън Билвил.

— Прекрасно! — радостно потри ръце той. — Краят на лятото, разходка на юг, пържена риба вечер, бутилки вино, изстудени в потока, пържоли в крайречни ресторанти.

— И промяна на пола от моя страна.

Последните думи го накараха бързо да премигне, после с облекчение въздъхна, когато му обясних.

— Ще нося женски дрехи, когато съм на борда и могат да ме видят от брега. Поне докато не се отдалечим на голямо разстояние оттук.

— Страхотно. Аз ще сваля няколко килограма — тук няма да ми е трудно да пазя диета. Ще си пусна мустаци, после и брада, пак ще си боядисам косата черна. Така има какво да очаквам. Но защо не кажем месец вместо две седмици? Ще издържа толкова време затворен в това хранително гето, стига да не ям. Допълнителните седмици ще се отразят добре на фигурата ми, а косата и мустаците ми ще имат време да пораснат.

— Мога да го уредя, щом искаш.

— Тогава е решено. И ще използваме повечето време за твоето обучение, нали?

Бях прекалено зает с уроците си, за да ме безпокои вездесъщият аромат на бургери. Освен това все още можех да ги ям. Колкото повече научавах за различните възможности за незаконни действия в нашето общество, толкова повече отслабваше фигурата на съквартиранта ми. Исках да тръгнем по-рано, но веднъж взел решение, Офицера не се съгласи.

— Щом веднъж разработиш даден план, трябва винаги да го спазваш до най-малки подробности. Можеш да го променяш единствено при промяната на външните условия. Човекът е разумно животно, но се нуждае от подготовка, за да стане рационален. Винаги могат да се намерят причини за промяната на една операция. — Той потръпна, когато машините с рев увеличиха скоростта си — учениците бяха приключили с уроците за днес — после задраска още един ден в календара си. — Добре планираната операция трябва да сработи. Опиташ ли се да си поиграеш с подробностите, само ще я провалиш. Нашият план е добър. Ще се придържаме към него.

Когато най-после настъпи денят на заминаването ни, той беше станал много по-слаб и издръжлив. Бе попаднал сред толкова много храна и това го беше калило. Аз, от своя страна, бях наддал на тегло. Плановете ни бяха готови, малкото ни вещи бяха опаковани, всички долари от сейфа бяха обрани и всички следи от пребиваването ни бяха заличени. Накрая оставаше само мълчаливо да седим, като час по час поглеждахме часовниците си.

Когато прозвуча аларменият сигнал, двамата радостно усмихнати скочихме на крака.

Изключих алармата, а Офицера отвори вратата на хладилната камера. Докато ключът се превърташе в ключалката на външната врата, ние затворихме камерата зад себе си. Стояхме, треперехме в този мавзолей и слушахме как техникът влиза в стаята, която току-що бяхме напуснали.

— Чуваш ли? — попитах аз. — Настройва уреда за лед на конвейера за шери. Бях забелязал, че звукът му е странен.

— Предпочитам да не обсъждаме съдържанието на тази наслада за любители. Време ли е вече?

— Време е. — Отворих външната врата и премигнах на слънчевите лъчи, които не бях виждал от толкова време. — Тръгваме.

Излязохме и затворихме вратата зад себе си. Въздухът беше сладък, свеж и прелестно мръсен. Даже след като се бях преситил от миризми на храна. Докато Офицера бързаше към микробуса, аз пъхнах двата клина във външната врата, водеща към камерата на нашите кулинарни ужаси. Ако техникът се опиташе да излезе преди определеното му от нас време, това щеше да го забави. Трябваша ни само петнайсетина минути.

Офицера беше опитен с шперцове и когато стигнах при него, вратата на колата вече бе широко отворена. Той се намести в задното отделение сред машинните части и аз запалих двигателя.

Всичко стана съвсем лесно. Оставих го близо до дока и Офицера седна на някаква пейка, греейки се на слънцето и наблюдавайки вещите ни. След това нямаше никакъв проблем да оставя откраднатия микробус на паркинга на най-близкия магазин за алкохол. После спокойно се върнах до реката при него.

— Бялата лодка, онази хей там — посочих аз и в същото време докоснах с другата ръка мустаците си, за да се уверя, че са здраво залепени. — Целият док е напълно автоматизиран. Ще взема лодката и ще я докарам тук.

— Пътешествието ни вече започва — рече той и в очите му долових радостен блясък.

Оставих го да се грее на слънцето и отидох на дока, за да дам на обслужващия робот регистрационната карта на лодката.

— Добро утро — с тенекиен глас каза той. — Искате да вземете туристическото корабче „Щастливите долари“. Акумулаторите са презаредени, което струва дванайсет долара. Таксата за дока...

Той продължи да изрежда всички такси, които ясно се виждаха на екрана — навярно за клиенти, които не можеха да четат — и аз не можех да направя нищо, за да го спра. Стоях на единия си крак, а после и на другия, докато всичко това не свърши, после пуснах монетите в автомата. Машината изгъркори и изплю квитанцията. Отидох при лодката, пъхнах квитанцията и изчаках приветственото изщракване на отключилата се верига. Секунди по-късно вече пътувах по реката и се приближавах към самотната фигура на брега.

Която вече не беше самотна, до него седеше момиче.

Направих няколко обиколки, но тя продължаваше да стои там. Офицера седеше отпуснат и не ми даваше знак какво да правя.

Направих още една обиколка, после видът на патрулната полицейска кола ме накара рязко да свия към брега. Момичето се изправи и замахна с ръце, после извика:

— Хей, това е малкият Джими ди Гриз, самият той от плът и кръв. Каква прелестна изненада.

16.

В последно време животът ми поднасяше прекалено много такива моменти. Когато спрях на брега, погледнах момичето по-отблизо. Тя ме познаваше, значи аз също би трябвало да я познавам. Беше ужасно красива и блузката ѝ се изпъваше до съвършенство. Тези напомнящи на лалета устни — обект на най-невероятните ми мечти.

— Ти ли си, Бет? Бет Наратин?

— Колко мило, че си спомняш за мен!

Готвех се да скоча на брега, за да завържа въжето, но тя го пое от ръцете ми и го направи вместо мен. През рамото ѝ видях как полицейският патрул ни подмина и продължи нататък. После погледнах към Офицера, който само повдигна очи към небето, докато тя говореше.

— Казах си: Бет, това не може да е Джими ди Гриз, дето излиза от онзи стар микробус на „Максуайнис“ и има готини малки мустачки. Не и Джими, когото съвсем наскоро показваха по новините. Ако е той, защо просто не тръгна след него заради старите времена? После те видях, че приказваш с този мил господин, преди да отидеш на дока, така че просто реших да те почакам да се върнеш. Отиваш на пътешествие, а?

— Не на пътешествие, а на малка едневна екскурзия нагоре по реката и обратно. Беше ми приятно да те срещна отново, Бет.

Това бе единственото приятно нещо. Че я виждах, искам да кажа. Обектът на детското ми обожание. Беше напуснала училище скоро след като аз постъпих, но човек трудно можеше да я забрави. Четири години по-голяма от мен, истинска зряла жена. Сега трябваше да е на двайсет и една. Бе председателка на класа си, победителка в конкурса за красавица на годината. При това основателно. А сега, колкото и да бе стара, тя беше станала още по-поразителна. Гласът ѝ прекъсна спомените ми.

— Струва ми се, че не си съвсем искрен, Джими. С всички тези сакове и багажи се обзалагам, че отиваш на продължително

пътешествие. Ако бях на твое място, щях да смятам продължителното пътешествие за наистина добра идея.

Наистина ли долових в последните й думи различни нотки? Какво изобщо искаше тя? Не можехме повече да висим тук. Когато скочи на борда, разлюлявайки завързаната лодка, тя изясни желанията си.

— Винаги има място за още един човек! — весело извика Бет и отиде да седне на кърмата. Слязох на брега и взех саковете. После прошепнах на Офицера:

— Тя ме познава. Какво ще правим?

Той въздъхна в отговор.

— Не можем да направим нищо. Засега ще си имаме спътник. Предлагам да обмислим този проблем, когато потеглим. В края на краищата нямаме друг избор.

Съвсем вярно. Подадох му багажа, после с труд развързах черния възел, който беше завързала тя. Отблъснах „Щастливите долари“ с крак от брега, скочих на борда и хванах руля. Офицера отнесе нещата ни долу, докато аз включвах двигателя и насочвах лодката по течението. Надалеч от Билвил, „Максуайнис“ и закона.

Но не и от Бет. Тя се бе изтегнала върху палубата пред мен с повдигната пола, така че можех да се възхищавам на великолепните й дълги крака. Кое то и направих. После тя се обърна и се усмихна, явно успяла да разбере мислите ми. В този момент забравих за маскирането си като жена — представях си подигравките, които щяха да посрещнат промяната на пола ми. Започвах да се ядосвам.

— Добре, Бет, защо просто не изплюеш камъчето — казах аз, като забих поглед в ясните речни води.

— Какво искаш да кажеш?

— Край на играчките. Следила си новините, нали така каза? Значи знаеш за мен.

— Разбира се. Знам, че обираш банки и бягаш от затвора. Това обаче не ме притеснява. Самата аз имам малко неприятности. Така че, щом видях теб, а после и лодката, разбрах, че трябва да имаш пари. Може би даже много. Затова просто реших да направя това пътуване заедно с теб. Не е ли ужасно приятно?

— Не. — Продължавах да мисля за закона, а не за краката. Тя носеше неприятности. — Имам малко заделени пари. Ако ти дам част

от тях и те оставя на брега...

— За парите съм съгласна. За брега не. Видях какво представлява той и Билвил. Сега ще видя света. И ти ще ми платиш пътя.

Тя се сви върху палубата, подложила ръце под главата си, и се усмихна от удоволствие под слънчевите лъчи. Продължих да гледам навъсено и се замислих за онези три-четири удара, които можеха да прекършат изящната ѝ шия...

И то не на шега. Този проблем можеше да се реши — и без убийства. Движихме се напред, водата се разделяше на бяла пяна пред кърмата ни. Билвил остана зад нас, а на завоя на реката пред очите ни се ширнаха зелени поля. Офицера се появи на палубата и седна до мен. В нейно присъствие не можехме да си кажем много неща.

Мълчахме така почти час, докато пред нас не се появи док в съседство до универсален магазин. Бет се размърда и седна, като прокара пръсти през великолепните си руси коси.

— Знаете ли какво — гладна съм. Обзалагам се, че вие също. Защо не спрем там и не скочим на брега да си купим нещо за ядене и малко бира? Не ви ли харесва тази идея?

— Страхотно! — съгласих се аз. Тя влиза в магазина, а ние изчезваме с пълна скорост.

— Нямам пари — усмихна се тя. — Ако ми дадете малко, ще купя обяд. Струва ми се, че хиляда стигат.

Сладкото ѝ изражение на малко момиченце изобщо не се промени, докато говореше, и аз се зачудих в каква ли беда е изпаднала. Навярно изнудване и шантаж, сигурно беше достатъчно квалифицирана за това. Бръкнах дълбоко в портфейла си.

— Това е чудесно — рече тя, докато с блеснал поглед броеше пачката. — Няма да се бавя. И знам, че ще ме чакаш, Джими, заедно с твоя приятел. Като че ли видях и него по новините, а?

Намръщено проследих прелестните ѝ движения, докато тя притичваше към магазина.

— Направо ни притисна в тъгъла — мрачно рече Офицера.

— Абсолютно. Какво ще правим?

— Засега онова, което казва тя. Нямаме друг избор, освен да я убием. Но аз не обичам убийствата.

— Нито пък аз. Макар че сега за първи път се изкушавам да го направя.

— Какво знаеш за нея?

— Нищо. За последно я видях в училище. Казва, че има неприятности, но нямам представа какво означава това.

Той замислено кимна.

— Ще проверя на терминала. Ако фигурира в регистрите на полицията, ще я открия.

— И каква полза от това?

— Нямам представа, скъпо момче. Можем просто да опитаме. Междувременно трябва да извлечем възможно най-доброто от положението. Вече сме достатъчно далеч от ужасите на онзи дворец на свинското, както и от преследвачите ни. Докато това създание получава пари от нас, ние сме в безопасност. За момента. А и трябва да признаеш, че е красива.

Нямаше какво да му отговоря. Можех само мрачно да седя, докато неканената ни спътничка се завърнесе.

След обяда продължихме пътуването по течението на реката. Уморена от сутрешните слънчеви бани, Бет слезе долу, за да си подремне. Офицера поиска да ме смени на руля и аз му обясних простото управление, после му посочих навигационните знаци. Почти нямаше какво да си кажем. За сметка на това имахме за какво да мислим. Към средата на следобеда обектът на умствените ни напъни се появи отдолу.

— Такова сладко малко корабче — започна да се занася тя. — Най-сладката малка стаичка, малка кухничка и всичко останало. Но има само две малки легълца. Как, за Бога, ще се съберем всички?

— На смени — изръмжах аз. Гласът ѝ вече започваше да ми оказва въздействие.

— Винаги си бил любезен, Джими. Смятам, че ще е най-добре аз да спя долу. Двамата с твой приятел можете да се редувате.

— Да се редуваме ли, млада госпожице? Как според вас човек на моята възраст ще спи на палубата, когато се спусне ледената нощна мъгла? — Офицера едва овладяваше гнева си, но тя весело се усмихваше и като че ли не го забелязваше.

— Сигурна съм, че ще намерите начин — отвърна Бет. — А сега, бих искала да спрем при следващия град, покрай който минем, хей онзи там. Тръгнах толкова спешно, че забравих всичките си вещи. Дрехи и грим, нали знаете.

— Няма ли да ти трябват малко пари, за да си ги купиш? — иронично попитах аз. Тя не обърна внимание на тона ми и кимна.

— Още хиляда долара ще са достатъчни.

— Слизам долу — рече Офицера и не се появи отново, докато не завързах въжето за брега и Бет не изчезна. После той донесе две бири. Взех едната и отпих голяма глътка.

— Убийството е изключено — твърдо каза той.

— Убийството е изключено — съгласих се аз. — Но това не означава, че не трябва да си доставяме удоволствието да мислим за него. Какво ще правим?

— Не можем просто да вдигнем котва и да потеглим. Тя ще прати полицията по следите ни само след няколко минути и ще прибере наградата. Трябва да го имаме предвид и да мислим по-бързо от нея. Идването ѝ с нас очевидно е било импулсивно. Алчна е за пари и трябва постоянно да ѝ даваме. Но рано или късно ще реши, че е измъкнала достатъчно от нас и ще ни предаде заради наградата. Случайно на борда да има карта?

Могъщият му мозък беше впрегнат в работа, ясно виждах това. Не задавах повече въпроси, а колкото можех по-бързо изрових картата. Той я проследи с показалец.

— Струва ми се, че сме тук, да, точно тук. Нататък по течението, ето тук, е оживеният град Валс Хала. Кога ще стигнем там?

Хвърлих поглед към мащаба и с палец отбелязах разстоянието.

— Ако тръгнем рано, можем да стигнем утре следобед.

Устните му се разтеглиха в толкова широка усмивка, че очите му чак се притвориха.

— Прекрасно, наистина прекрасно. Това напълно съответства.

— На какво съответства?

— На моите планове. Които засега ще запазя за себе си, тъй като трябва да доразработя някои подробности. Когато тя се върне, трябва да се съгласяваш с мен, каквото и да кажа. Това е единственото, което трябва да правиш. А сега, следващият проблем. Къде ще спим довечера?

— На речния бряг — отвърнах аз и тръгнах надолу към каютата. — Нашата приятелка взе всички пари, които носех, така че трябва да намеря още. После ще купя палатка, спални чували и всичко друго, необходимо за удобно лагеруване навън.

— Великолепно. Докато се върнеш, ще пазя крепостта и ще обмислям плана си.

Купих и малко пържоли, както и няколко бутилки превъзходно вино. След кухнята на „Максуайнис“ се нуждаехме от основна промяна. Когато слънцето се спусна към хоризонта, завързах корабчето за дърветата на брега до зелена морава, където можехме да разпънем палатката си. Офицера заяви, че той ще приготви вечерята. Докато се занимаваше с това, а Бет лакираше ноктите си, аз набих колчета и оправих леглата ни. Когато най-после седнахме да се храним, слънцето се бе превърнало в оранжева топка на хоризонта. Беше страотно. Никой не обели и дума, докато вечеряхме. Когато изчезна и последната мръвка, Офицера въздъхна, отпи от чашата си, после отново изпусна сита въздишка.

— Макар да съм я приготвил самият аз, трябва да отбележа, че храната беше отлична.

— Тя наистина премахва вкуса на свинеprasета от устата ни — съгласих се аз.

— Виното не ми хареса. Отвратително. — В мрака се виждаше само силуетът ѝ. Прелестните, съблазнителни нотки в гласа ѝ липсваха. И все пак, когато отново заговори, в плътния бас на Офицера нямаше злоба.

— Бет — мога да те наричам Бет, нали? Благодаря. Бет, утре ще пристигнем във Валс Хала, където трябва да слеза на брега и да мина през банката. Парите ни са на свършване. Ти не искаш парите ни да свършат, нали?

— Не, не искам.

— Така си и мислех. А не искаш ли да отида до банката и да ти донеса сто хиляди долара в дребни банкноти?

Чух възклицанието ѝ. После тя потърси ключа и подвижните лампи над каютата светнаха. Бет намръщено гледаше Офицера и за първи път беше загубила самообладанието си.

— Да не би да се опитваш да ми играеш номера, старче?

— В никакъв случай, млада госпожице. Просто си плащам за нашата безопасност. На теб са ти известни някои факти, които е най-добре да запазиш за себе си. Струва ми се, че тази сума е достатъчна за мълчанието ти. Нали?

Тя се поколеба, после избухна в смях.

— Естествено. Само да видя цвета на тези мангизи и може дори да реша да ви оставя да продължите пътуването си без мен.

— Както кажеш, скъпа, както кажеш.

Той не промълви и дума повече по въпроса. Скоро след това си легнахме, тъй като денят бе изтощителен за всички ни. Бет се настани в лодката, а за нас оставаше палатката. Включих алармената инсталация, за да съм сигурен, че на сутринта корабчето ще е все още тук, и се върнах при Офицера, който вече хъркаше. Преди да заспя, разбрах, че каквото и да замисля той, разполагаме поне с още един ден, преди Бет да реши да ни предаде на полицията. Парите щяха да гарантират мълчанието ѝ. Докато потъвах в сън, проумях, че Офицера несъмнено планира нещата точно така.

Един час след разсъмване, въпреки възраженията на Бет, вече се носехме по течението на реката. Тя се появи по-късно, но ядът ѝ скоро се стопи под топлите финансови грижи на Офицера. Той ѝ разказа за лихвата, която щеше да ѝ носи вложеният капитал, ако тя не харчи от него, спомена за нещата, които скоро ще може да си купи, и съвсем я хипнотизира. Нямах представа за плана му, но се наслаждавах на всеки момент от него.

Към средата на следобед вече бях привързал корабчето за дока на канала, който прорязваше Валс Хала. Центърът на града се намираше близо. Сресал брадата си и засукал мустаци, Офицера изглеждаше спретнат и делови.

— Няма да се бавя много — рече той и тръгна. Бет се загледа след него, изпълнена с нетърпение.

— Той действително е онзи, когото наричат Офицера — каза тя, когато наставникът ми се скри от поглед.

— Не знам нищичко за това.

— Я не ми излизай с този номер. Гледах филмите по тривизията за това, че някой го е открил. Младо момче с мустаци. Трябва да си бил ти.

— На този свят има много с мустаци.

— В училище изобщо не съм си и помисляла, че ще станеш такъв.

— Аз също не мислех така за теб. Възхищавах ти се отдалече.

— Както и всички останали пубери в училището. Не си мисли, че не зная. Двамата с него често ви се смеехме. Той беше учител и...

Тя замълча и се намръщи, а аз весело се усмигнах и слязох долу да измия чиниите от вечерята и закуската, които тя бе пренебрегнала. Тъкмо свършвах, когато откъм брега се чу вик.

— Хей, вие, на лодката! Може ли да се кача?

На дока стоеше Офицера, сияещ и блестящ. Новият му костюм трябва да струваше малко състояние. Куфарчето в ръката му, изглежда, беше направено от истинска кожа и украсено със златни метални части. Очите на Бет се разшириха. Офицера се качи на палубата и заговорнически ни намигна.

— Най-добре да слезем долу, за да ви покажа какво има в това куфарче. Не е за пред чужди очи.

Бет тръгна първа, а той притискаше куфарчето към гърдите си, докато не затворих и заключих вратата. После с един замах разчисти масата, постави куфарчето по средата и с мъчителна за нас прецизност отключи и отвори капака.

Даже аз останах впечатлен. Вътре имаше много повече от сто хиляди. Бет ги гледаше — после протегна ръка и извади пачка от хилядадоларови банкноти.

— Истински ли са? — попита тя.

— Направо от монетния двор. Лично се убедих в това. — Докато вниманието ѝ бе насочено към парите, той се обърна към мен. — А сега, Джим, би ли ми направил една услуга? Намери някакво въже или връв. Сигурен съм, че ще разбереш какво точно ти трябва. Освен това искам и абсолютна тишина, докато връзваш това момиче така, че да не може да помръдне.

Тя тъкмо отваряше уста да извика, когато стиснах скъпоценната ѝ шия и силно натиснах мястото точно под ушите.

17.

С дивашко удоволствие нарязях един от чаршафите на ивици и завързах изящните китки и стройните и глезени. Точно слагах лепенка на устата ѝ, когато тя дойде в съзнание и се опита да извика. Разнесе се сподавено скимтене.

— Може ли нормално да диша? — попита Офицера.

— Съвсем спокойно. Виждаш ли блясъка в очите ѝ и гневното надигане на тези великолепни гърди? Диша през носа си. А сега ще ми обясниш ли за какво е всичко това?

— На палубата, моля те.

Той изчака, докато затворих вратата зад нас, и с доволно потриване на ръце ми разказа плана си.

— Неприятностите ни свършиха, моето момче. Разбрах това веднага щом погледнах картата. В този прекрасен град има две неща, които ме правят сигурен. Първото е банката, клон на Галактическият тръст, в който имам открита сметка — както виждаш, доста голяма. Вторият интересуващ ни факт е, че тук има космодрум.

В продължение на няколко секунди размишлявах над думите му. После долната ми челюст увисна толкова силно, че едва успях да попитам:

— Искаш да кажеш, че... че ще напуснем планетата?

Той кимна и се ухили.

— Точно така. Този малък свят стана, нека се изразя така, прекалено горещ за нас. А ще стане и още по-горещ, когато приятелката ни се освободи. Дотогава вече ще сме отърсили битохевънския прах от обувките си и ще сме на светлинни години разстояние. Нали сам ми каза, че искаш да пътуваш?

— Така е, разбира се, но това не означава ли проверки, полиция и прочее?

— Означава. Но митницата и имиграционните власти могат да бъдат заобиколени, ако знаеш как. А аз зная. И преди да предприема тази драстична стъпка, проверих какви кораби има. Съжалявам, че

нямах възможност да те предупредя, но бях сигурен, че прекрасните ти рефлексии спокойно ще се справят с проблема. Когато тръгнах оттук, не знаех, че планът ми ще влезе в действие още днес. Имах намерение просто да взема парите, за да хвана момичето на въдицата. Докато чакаме подходящ космически кораб. Но съдбата е на наша страна. В момента товарят един транспортен кораб от Вения, който тръгва в ранните часове на следващата сутрин. Не е ли прекрасно?

— Сигурен съм, че е така. Но ще съм много по-уверен, ако знаех защо.

— Джим, ние съвсем занемарихме образованието ти. Струваше ми се, че всеки ученик знае колко продажни са венианците. Полиметристите от Съюза съвсем са се отчаяли от тях. Направо са непоправими. Мотото на Вения е „La regloj ĉiam sansligas“. Кое то свободно може да се преведе като „Няма неизменни правила“. Това означава, че има закони за всичко, но подкупът може да промени който и да е от тях. Това не е свят на престъпници, а по-скоро на мошеници.

— Звучи чудесно — съгласих се аз. — И какво успя да уредиш?

— Още нищо. Но съм уверен, че на космодрума ще имаме своя шанс.

— Да, естествено. — Съвсем не бях ентусиазиран. Планът носеше всички белези на импровизация и стискане на палци. Но нямах друг избор. — Ами момичето?

— Ще пратим съобщение до полицията по електронната поща, което да бъде предадено след заминаването ни. Ще им кажем къде да я намерят.

— Тук обаче е прекалено оживено. Надолу по течението има автоматизиран док. Мога да вържа корабчето за някой от крайните колове.

— Отлично решение. Ако ми кажеш как да намеря мястото, ще отида до космодрума да уредя нещо. Какво ще кажеш да се срещнем там в 23.00 часа?

— Няма проблем.

Погледах внушителната му фигура, която се отдалечаваше в спускащия се мрак, после включих двигателя и бавно завих по канала. Когато стигнах до дока, вече беше нощ, но той бе ярко осветен, а каналът — добре обозначен. Повечето лодки бяха завързани близо до брега, което отлично ме устройваше. Заех последния кол, който се

намираше на доста разстояние от другите. После слязох в каютата, включих лампите и срещнах отровния поглед на прелестните ѝ очи. Заклучих вратата зад себе си, после седнах върху койката срещу Бет.

— Искам да поговоря с теб. Обещавах ли да не викаш, ако ти сваля лепенката? Доста далеч сме от града и тук така или иначе няма кой да те чуе. Става ли?

Тя продължи да ме гледа с омраза, но неохотно кимна. Освободих устата ѝ, после рязко дръпнах ръката си, точно навреме, за да не бъда захапан от свършените ѝ зъби.

— Мога да те убия, да те унищожа, да те заколя, да те изкормя...

— Достатъчно — прекъснах я аз. — Аз съм онзи, който може да извърши всичко това, не ти. Затова млъквай.

Тя замълча. Навярно осъзна какво е в действителност положението ѝ. Сега в очите ѝ се четеше по-скоро страх, отколкото ярост. Не исках да измъчвам безпомощно момиче, но приказките за убийство бяха нейна идея. Вече беше готова да ме слуша.

— Сигурен съм, че не ти е удобно така, затова недей да мърдаш, докато те развързвам.

Тя изчака да освободя китките ѝ, после стрелна нокти към лицето ми, докато развързвах глезените ѝ. Очаквах това и в следващия миг тя се строполи по гръб върху койката.

— Дръж се разумно — казах ѝ аз. — И моля те, не забравяй, че сама си навлече това.

— Ти си престъпник, крадец. Само почакай да те пипне полицията...

— А ти си изнудвачка. Хайде да спрем да се обиждаме и да си въртим номера, а? Ето какво ще стане. Ще те оставим на това корабче и когато се отдалечим достатъчно, полицията ще получи съобщение къде да те открие. Сигурен съм, че ще им разкажеш интересна история. Оттук тръгват експресни влакове, има и магистрали. Никога повече няма да ни видиш, нито пък те ще ни видят. — Малко объркване никога не бе излишно.

— Жадна съм.

— Ще ти донеса нещо.

Разбира се, щом се обърнах с гръб, тя понечи да се хвърли към вратата, после, когато я хванах, отново се опита да издере очите ми. Разбрах чувствата ѝ, но все пак ми се искаше да не прави това.

Сетне времето започна да тече съвсем бавно. Нямаше за какво да разговаряме. По едно време усетих, че корабчето се разклати — някой се качваше на борда. Метнах се към койката, но тя все пак нададе силен писък, преди да успея да я накарам да млъкне. Дръжката на вратата изтрака и се завъртя.

— Кой е там? — извиках аз и приклекнах, готов за бой.

— Не е някой непознат, уверявам те — отвърна познатият глас.

С огромно облекчение отворих вратата.

— Може ли да ме чуе? — попита той, като гледаше към неподвижната фигура върху койката.

— Навярно. Почакай да я завържа отново и ще се качим на палубата.

Офицера тръгна пред мен и докато затварях вратата зад себе си, внезапен проблясък разцепи нощното небе, а после се превърна в пламтяща дъга, извисяваща се към зенита.

— Добро предзнаменование — рече той. — Космически кораб за далечно пътуване. Всичко е уредено. Времето ни е ограничено, така че предлагам да си събираме нещата и веднага да тръгваме.

— Как ще стигнем дотам?

— Наех земеход.

— Могат ли да ни проследят?

— Надявам се. Собствениците трябва да си приберат колата от жп гарата. Купил съм билети за двама ни, както би се зарадвал да разбереш.

— Споменах за влак на нашата приятелка вътре.

— Два големи мозъка, които работят като един. Струва ми се, че ще успея да оставя билетите така, че да може да ги види, докато събираме багажа си.

Влязохме вътре и много бързо излязохме. Начинът, по който сините билети за влака паднаха за миг върху койката, ми достави огромно удоволствие. Изпаднаха от джоба му, докато и двете му ръце бяха заети. Майсторско изпълнение! Докато затварях вратата, не успях да устоя на изкушението да пратя целувка на Бет. В отговор получих намръщване и приглушено ръмжене, което естествено заслужавах. Все още й оставаха няколко хиляди от нашите кредити, така че нямаше основание да се оплаква.

Пристигнахме със земехода на гарата и изчакахме да останем сами, за да продължим незабелязани към космодрума. До този момент постоянно бързахме и крояхме планове. Реалността на онова, което правех, ме разтърси едва когато видях извисяващия се пред мен, осветен от прожектор кораб за далечни полети.

Щях да напусна планетата! Едно беше да гледам космически опери, съвсем друго лично да пътувам в космоса. Полазиха ме тръпки и косата на тила ми настръхна. Новият живот щеше да е чудесен!

— В бара — нареди Офицера. — Нашият човек вече е тук!

Строен мъж в изцапано със смазка космическо снаряжение тъкмо излизаше, но щом видя Офицера, се върна в сепарето.

— *Vi estat malfrua!* — ядосано каза той.

— *Vere — sed me havas la monon* — отвърна Офицера и извади дебела пачка банкноти, която накара другия да омекне напълно. Парите смениха притежателя си и след още няколко реплики още една пачка последва първата. След като задоволи алчността си, космонавтът ни поведе към сервизен микробус и ние се качихме отзад. Вратата се затръшна и потънахме в мрак.

Какво приключение! Подминаваха ни невидими коли, после се чу странно чукане, последвано от силно съскане като от гигантска змия. Малко по-късно спряхме и водачът ни отвори задната врата. Слязох първи и се оказах в основата на рампа, изкачваща се към нещо, което можеше да е единствено очуканият корпус на кораб за далечни пътувания.

До рампата стоеше въоръжен пазач, който гледаше към мен.

Всичко бе свършило, приключението стигна своя край още преди да е започнало. Какво можех да направя? Да избягам? Не, не можех да изоставя Офицера. Докато мислите ми продължаваха да се щурат, той ме побутна и излезе пред мен, после небрежно се приближи до пазача.

И му подаде пачка банкноти.

Човекът все още ги броеше, когато ние побързахме да се качим по рампата след нашия водач, като се опитвахме да не се разделим с багажа си.

— *Eniru, rapide!* — заповяда той, след като отвори някаква врата. Влязохме в мрака и вратата се заключи зад нас.

— Сигурно убежище! — с облекчение въздъхна Офицера и започна да опипва стената, докато намери ключа и помещението се

освети. Намирахме се в малка каюта. Вътре имаше две тесни койки и съвсем малка баня. Доста мрачно.

— Дом, роден дом — добродушно усмихнат рече Офицера, като се огледа. — Ще трябва да останем тук поне два дни. Хайде да скрием нещата си. Иначе капитанът ще заплаши да ни върне и ще се наложи да му дам още по-голям подкуп. Сигурен съм, че ще можем да издържим.

— Аз пък не съм сигурен, че разбирам всичко това. Не ги ли подкупи вече?

— Това беше само първата вноска. Подкупът никога не се дели, това е първият ти урок по изящно изкуство. Платих на космонавта да ни качи на борда и уредих пазачът на рампата да е приятелски настроен. Всичко това си е за тогава. Присъствието ни на борда на този кораб не е известно на офицерите — и особено на капитана, на когото наистина ще трябва да платя много пари. Ще разбереш.

— Определено имам такова намерение. Подкупът действително е точна наука.

— Така е.

— Добре, че знаеш езика им, за да можеш да се договаряш с тях. При тези думи той рязко повдигна вежди и се наведе към мен.

— Не ни ли разбра? — попита Офицера.

— В училище не съм учил чужди езици?

— Чужди ли? — шокира се той. — Трябва да идваш от някоя наистина затънтена част на тази свинска планета. Та това не беше чужд език, момчето ми. Това бе есперанто, галактическият език, простият втори език, който всички научават съвсем отрано и говорят като матерен. Образованието ти е занемарено, но лесно ще поправим това. Преди да пристигнем на Вения, вече ще знаеш есперанто. Като начало — всички глаголи в сегашно време във всички лица завършват на „as“. Самата простота...

Той замълча, когато някой се опита да отвори вратата на каютата. Вдигна показалец пред устните си и посочи към съседната баня. Хвърлих се натам и включих лампата точно в мига, в който той угаси светлината в каютата. Офицера припряно влезе и се настани при мен. Отново угасих светлината. Той затвори вратата на банята в секундата, в която се отваряше тази откъм коридора.

В каютата прозвучаха стъпки и се разнесе остро подсвирване. Обичайната инспекция, нямаше какво да се види и след малко човекът щеше да си отиде...

Тогава вратата на банята се отвори и вътре нахлу светлина. Офицерът погледна към двама ни с изключително мръсна усмивка.

— Стори ми се, че на пистата има прекалено много движение. Гратисчии. — В ръката му се появи малък пистолет. — Излизайте. Двамата ще слезете от кораба и ще извикам местната полиция.

18.

Наведох се напред, преместих тежестта върху краката си и напрегнах мускули. Готов да нападна в момента, в който Офицера отвлече вниманието на космонавта. Всъщност не ми се искаше да се изправям пред този пистолет с голи ръце, но още по-малко ми се искаше да се върна в затвора. Офицера сигурно знаеше това. Той протегна ръка, за да ме спре.

— Да не прибързваме, Джеймс. Почакай да поговоря с този любезен офицер.

Ръката му бавно се насочи към джоба — пистолетът следеше всяко негово движение — пръстите му потънаха дълбоко и отново се появиха навън с тънка пачка банкноти.

— Това е аванс за една малка услуга — рече той, като подаде парите на офицера, който ги пое с две ръце. Сега за нас бе съвсем лесно да действаме, тъй като пистолетът изчезна толкова бързо, колкото се появи. Човекът броеше парите, докато Офицера говореше.

— Услугата, за която така смирено ви молим, е да не ни намерите в продължение на два дни. Утре ще ви платя същата сума, както и вдругиден, когато ще ни откриете и ще ни отведете при капитана.

Парите изчезнаха и оръжието отново се появи — а изобщо не забелязах ръцете му да помръдват. Беше толкова добър, че трябваше да се снима в киното.

— Не мисля така — отвърна космонавтът. — Мисля, че ще взема всички пари, които сте скрили в себе си и в багажа си. Ще ги взема и ще ви отведа при капитана веднага.

— Не е много благоразумно — строго рече Офицера. — Ще кажа на капитана точно колко пари сте взели и той ще ви ги отнеме, след което няма да имате нищо. Освен това ще му кажа кои членове на екипажа съм подкупил и те също ще останат без парите си, което няма да ви направи особено популярен на този кораб. Нали така?

— В думите ви има известна истина — замислено се съгласи той и потърка брадичка. Пистолетът отново беше изчезнал. — Ако

увеличите сумите, навярно...

— Десет процента, не повече — прекъсна го Офицера и веднага му даде банкнотите. — До утре. Моля, заключете вратата след себе си.

— Разбира се. Приятно пътуване.

После си тръгна и аз стиснах ръката на наставника си.

— Поздравления, сър. Майсторска демонстрация на наука, за чието съществуване не знаех почти нищо.

— Благодаря ти, момчето ми. Но е полезно да знаеш основните правила. Той изобщо нямаше намерение да ни сваля от този кораб. Просто блъфираше. Аз го разкрих, той вдигна мизата, аз се съгласих и това е. Той знаеше, че не може да получи повече, защото трябва да си запазя голяма сума за самия капитан. Като не издам нищо за това, че съм го подкупил, разбира се. Всичко по правилата...

Думите му бяха прекъснати от силния вой на сирена откъм коридора и над вратата бързо замига червена лампичка.

— Какво става? — извиках аз.

— Всичко е наред. Готови сме за излитане. Предлагам да си легнем на койките, защото някои от тези стари кораби излитат със страхотно ускорение. Още няколко минути и ще отърсим битохевънския прах от обувките си. За предпочитане завинаги. Онзи затвор, храната, просто ужасно...

Усилващ се рев заглуши думите му и койката започна да се тресе. После ускорението при излитането скочи върху гърдите ми. Точно като по филмите, но действителността бе далеч по-възбуждаваща. Това беше! Напускахме планетата! Само какви удоволствия ни очакваха!

Но все още бяха далеч. Дюшекът изтъня и гърбът ме заболя от налягането. После на няколко пъти влизахме и излизахме от нулева гравитация, преди изкуственото притегляне да стане нормално. Или почти нормално. От време на време то лекичко се променяше и стомахът ми се преобръщаше. Това се случваше достатъчно често, така че през следващите дни храната, която иначе щях да изям, не ми липсваше. Поне разполагахме с цялата ръждива, безвкусна вода, от която се нуждаехме. През повечето време останах на койката си и се концентрирах върху усвояването на есперанто, за да забравя проблемите си. Два дни по-късно гравитацията най-после се стабилизира и възвърнах апетита си. С нетърпение очаквах освобождението ни, още подкупи — и храна.

— Гратисчии! — каза космонавтът, когато отключи вратата и смаяно вдигна ръка към сърцето си. Заради момичето, което го придружаваше. — Ужасно, нечувано! Хей, вие двамата, станете и елате с мен. Капитан Гарт ще реши какво да прави с вас.

Изпълнението му беше изключително убедително. Проваляше го единствено протегнатата му за парите ръка, когато момичето се обърна с гръб. Всичко това, изглежда, я отегчаваше, а навярно и самата тя участваше в сделката. Тръгнахме по коридора и изкачихме трите етажа по металното стълбище, водещо до мостика. Поне капитанът се изненада при вида ни. Навярно единствен той на борда не знаеше за съществуването ни.

— По дяволите, откъде се взеха тия?

— Открех ги в една от празните каюти на палуба „С“.

— Нали трябваше да ги провериш.

— Проверих ги, капитане. Един час преди отлитане. После бях на мостика заедно с вас. Трябва да са се качили на борда след това.

— Кого сте подкупили? — обърна се към нас капитан Гарт — сивокос стар космически вълк със злобен блясък в очите.

— Никого, капитане — с искрен глас отвърна Офицера. — Отлично познавам тези стари товарни кораби клас „Влечуго“. Просто преди отлитането пазачът на рампата влезе в кораба, ние незабелязано се качихме след него и се скрихме в каютата. Това е всичко.

— Изобщо не ви вярвам. Кажете ми кого сте подкупили или ще попаднете в карцера и в голяма беда.

— Скъпи капитане, вашите доблестни офицери никога не биха приели подкуп! — Той не обърна внимание на недоверчивото изсумтяване. — Мога да го докажа. Цялото ми огромно състояние е непокътнато и лежи в джоба ми.

— Вън — незабавно заповяда капитанът на всички на мостика. — Всички без изключение. Аз ще поема вахтата. Искам да разпитам тези двамата по-сериозно.

Офицерът и другите членове на екипажа се изнизаха, докато капитанът не изпускаше от поглед безизразните им лица. Когато излязоха, той затвори вратата и се обърна.

— Давайте — нареди той. Офицера му подаде извънредно дебела пачка и капитанът я преброи, после поклати глава. — Не е достатъчно.

— Разбира се — съгласи се наставникът ми. — Това е само аванс. Останалото — след като се приземим на някоя приемлива планета с по-небрежни митничари.

— Искате прекалено много. Нямам желание да си навличам неприятности с планетарните власти, като превозвам нелегални имигранти. Далеч по-лесно ще е веднага да ви взема парите и да правя с вас каквото си поискам.

Думите му изобщо не впечатлиха Офицера. Той потупа джоба си и поклати глава.

— Невъзможно. Второто заплащане ще направя с този регистриран чек за двеста хиляди кредита, а той не е валиден до момента, в който не сложа и втория си подпис върху него. Можете да ме подложите на мъчения, но никога няма да го подпиша! Докато не стъпим на здрава земя.

Капитанът многозначително сви рамене, обърна се към пулта за управление и побутна нещо, преди отново да погледне към нас.

— Стои и въпросът за заплащането на храната ви — спокойно рече той. — Да не мислите, че някое благотворително дружество плаща сметките за горивото ми?

— Няма проблем. Хайде да определим цената.

Като че ли това беше всичко, но докато се връщахме обратно по коридора, Офицера ми прошепна:

— Каютата несъмнено се подслушва. Багажът ни е претърсен. Всичките ни пари са в мен. Така че стой наблизо, за да няма никакви инциденти. От онзи офицер например става чудесен джебчия. А сега, какво ще кажеш за малко храна? След като си плащаме, можем да отпразнуваме края на принудителния си пост с прекрасен пир.

Стомахът ми високо изкурка в знак на съгласие и двамата се насочихме към столовата. Тъй като на борда нямаше пътници, дебелият и брадясал готвач сервираше само венианска селска храна, която беше вкусна за венианците, но на нас ни трябваше известно време, за да привикнем. Опитвали ли сте се някога да стискате нос си и в същото време да се храните? Не попитах готвача какво ядем — страхувах се, че ще ми каже. Офицера дълбоко въздъхна и заби вилица в порцията си.

— Единственото, което забравих за Вения — мрачно каза той, — е храната. На това му казват изборна памет, сигурен съм. Кой би искал

да си спомня момент като този?

Не му отговорих, тъй като отпиха големи глътки от чашата си с топла вода, за да премахна вкуса от устата си.

— Какво от това — казах аз. — Поне водата тук не е толкова гадна, колкото онази от чешмата в каютата ни.

Офицера отново въздъхна.

— Това, което пиеш, е кафе.

Пътуването не беше весело. И двамата отслабнахме, тъй като често бе по-добре да останем гладни, отколкото да ядем храната им. Продължавах учебните си занимания и усвоявах тънкостите на незаконното присвояване, подкупването в особено големи размери, двойното и тройното счетоводство — всичко на есперанто, докато накрая спокойно можех да разговарям на този прекрасен език.

По време на първото ни приземяване останахме на кораба, защото беше заобиколен от войници и митничари, многобройни като пясъчни бълхи.

— Не тук — каза капитанът, който заедно с нас наблюдаваше на екрана движението около кораба. — Много богата планета, но не обичат чужденци. Следващият свят в тази система ще ви хареса — земеделска планета, малобройно население, имат нужда от имигранти, затова там дори няма митница.

— Как се казва? — попита Офицера.

— Амфисбиония.

— Никога не съм чувал за нея.

— Че защо да чуете? Просто една от трийсетте хиляди обитаеми планети.

— Наистина. Но все пак...

Офицера изглеждаше неспокоен и аз не разбирах защо. Ако тази планета не ни харесаше, разполагахме с достатъчно средства, за да отидем другаде. Но някакво предчувствие го караше да се колебае. Накрая подкупи домакин-касиера да му позволи да използва корабния компютър. Когато седнахме на вечеря, той ми обясни положението.

— Нещо тук не ми изглежда както трябва — смърди даже по-гадно от тази храна. — Ужасих се само при мисълта, че това е възможно. — Не можах да открия в галактическия справочник нищо за планета на име Амфисбиония. А той се актуализира автоматично всеки път, когато се приземим и се включим в някоя планетарна

комуникационна мрежа. Освен това компютърният достъп до следващата ни цел е блокиран. С кода разполага единствено капитанът.

— Какво можем да направим?

— Нищо, докато не се приземим. Тогава ще разберем какво е замислил.

— Не можеш ли да подкупиш някой от офицерите?

— Вече го сторих и така научих, че само капитанът знае накъде сме се насочили. Разбира се, не ми каза нищо, докато не му платих. Мръсен номер. Самият аз щях да постъпя по същия начин.

Опитах се да го поободря, но усилията ми останаха напразни. Струва ми се, че храната бе понижила духа му. Нямахме да е зле да пристигнем по-бързо на тази планета, каквато и да беше тя. Добрият крадец несъмнено би могъл да си изкарва прехраната в каквото и да е общество. Храната там трябваше да е по-добра от гадостта, която с отвращение поглъщахме в момента.

Останахме на койките си, докато корабът не се приземи и не се включи зелената лампичка. Оскъдните ни вещи вече бяха събрани и ние ги отнесохме при херметичния шлюз. Капитанът лично работеше на пулта. Той мърмореше нещо, докато автоматичният анализатор на въздуха извършваше тестовете си — вътрешният шлюз нямаше да се отвори, докато анализаторът не останеше доволен от резултатите. Сигналът най-после прозвуча и на екранчето пред капитана проблесна кратко съобщение. Той прекрати автоматичната операция. Огромният капак бавно започна да се отваря и пропусна вътре топъл въздух с остър мирис. Вдъхнахме го с наслада.

— Ето писалка — каза капитан Гарт. Офицера само се усмихна.

Капитанът тръгна първи и ние го последвахме с багажа си. Беше нощ и звездите грееха ярко, а откъм мрака на недалечните дървета се разнасяха звуците на невидими животни. Светеше единствено херметичният шлюз.

— Тук ще се разплатим — застанал накрая на рампата рече капитанът.

Офицера поклати глава и посочи към металната повърхност.

— Все още сме на кораба. На земята, ако обичате.

Разбраха се за неутрален терен близо до рампата, но все пак на достатъчно разстояние от кораба, за да бъде осуетен всеки опит да ни измамят. Офицера извади чека, най-после взе писалката и внимателно

го подписа. Капитанът — постоянно изпълнен с подозрителност! — сравни двата подписа, кимна и енергично се заизкачва по рампата, докато ние вземахме багажа си. После се обърна и извика:

— Вече са ваши!

Когато рампата се вдигна и корабът беше извън обсега ни, от мрака срещу нас светнаха мощни прожектори и видяхме приближаващите се въоръжени мъже. Огледахме се наоколо. Бяхме попаднали в капан.

— Знаех си, че нещо не е наред — каза Офицера. Пусна чантите си и мрачно посрещна бързащите към нас мъже.

19.

От мрака се появи бляскава фигура в червена униформа и застана пред нас, като засукваше големите си и изящни мустаци. Както някогашните ченгета, той носеше сабя, която придържаше за ефеса.

— Взимам всичко, което имате вие двамата. Всичко. Бързо!

Двама униформени мъже изтичаха да изпълнят заповедта му. Носеха странни на вид оръжия с дълги цеви и дървени приклади. Зад нас чух скърцането от спускащата се рампа. На края ѝ бе застанал капитан Гарт. Наведох се, за да вдигна чантите си.

И продължих да се обръщам — хвърляйки се към капитана, за да го хвана.

Разнесе се силен трясък и нещо избръмча покрай главата ми, след което се разби в корпуса. Капитанът изруга и замахна с юмрук към мен. Не можеше да е по-добре. Пристъпих напред, сграбчих ръката му и я извих зад гърба му. Той извика от болка — прекрасен звук.

— Пусни го — каза някакъв глас и аз погледнах през разтърсващото се рамо на капитана, за да видя, че наставникът ми лежи на земята, а офицерът е стъпил върху гърдите му. Очевидно сабята му не служеше само за украса, защото сега върхът ѝ беше притиснат в гърлото на Офицера.

Щеше да е един от лошите ми дни. Със свободната си ръка леко стиснах врата на капитана, преди да го пусна. Той се строполи в безсъзнание и главата му приятно изкънтя в повърхността на рампата. После отстъпих настрани и Офицера неуверено се изправи на крака. Като се изтупа от праха, той се обърна към другия мъж.

— Простете, любезни ми сър, но мога ли смирено да попитам за името на планетата, върху чиято почва стоим?

— Спиовенте — изсумтя той.

— Благодаря ви. Ако позволите, ще помогна на моя приятел капитан Гарт да се изправи, защото искам да му се извиня за лошото поведение на този младеж.

Никой не го спря и той се приближи до капитана, който тъкмо започваше да се връща в съзнание.

За да го загуби мигновено, когато Офицера го ритна в слепоочието.

— Обикновено не съм отмъстителен — каза той, като извади портфейла му и го подаде на другия с думите: — Но точно сега исках да изразя чувствата си, преди да възвърна иначе миролюбивия си нрав. Вие естествено разбирате защо направих това?

— Самият аз щях да постъпя по същия начин — отвърна офицерът, докато броеше парите. — Но играта свърши. Не казвайте нито дума повече или сте мъртъв.

Той се обърна и от мрака се появи друг мъж с две черни метални вериги в ръце. Офицера стоеше неподвижен и неспокоен, докато човекът закопчаваше едната на глезените му. Не знаех какво е това, но така или иначе не ми харесваше. И нямаше да ми го поставят толкова лесно.

Грешах. Дулото на пистолета опря в гърба ми и аз не протестирах, докато закопчавах веригата на краката ми. Мъжът се изправи и ме погледна право в лицето, застанал толкова близо, че отвратителният му дъх се носеше на талази към мен. Беше ужасно грозен, а на лицето му имаше белег от шев, който го правеше по-ужасен. Когато заговори, човекът заби показалец в гърдите ми.

— Аз съм Тарс Тюкас, слуга на нашия господар, могъщия капо Докия. Но ти никога не ме наричай по име. Винаги се обръщай към мен с „господарю“.

Понечих да му кажа нещо, нещо, което бе доста различно от „господар“, когато той натисна някакво копче върху една метална, висяща на колана му кутия.

После се озовах на земята, опитвайки се да проясня очите си от болката. Първото нещо, което видях, беше проснатият до мен и стенещ в агония Офицер. Помогнах му да се изправи на крака. Тарс Тюкас не трябваше да прави това, не и с толкова възрастен човек. Когато се обърнах към него, на лицето му се бе изписала изкривена от белега усмивка.

— Кой съм аз? — попита той.

Устоях на изкушението само заради Офицера.

— Господарят.

— Не го забравяй и не се опитвай да избягаш. Из цялата страна има неврални предаватели. Ако оставя моя достатъчно време включен, всичките ти нерви ще бъдат унищожени. Завинаги. Ясно?

— Ясно, господарю.

— Дай ми всичко, което имаш.

Подчиних се. Пари, документи, монети, ключове, часовник, всичко. Той грубо ме претърси и за момента остана доволен.

— Да тръгваме.

Тропическата зора изгряваше бързо и вече започваха да изключват осветлението. Не се обръцахме назад, докато следвахме новия си господар. Офицера имаше проблеми с придвижването и трябваше да му помагам. Тарс Тюкас ни отведе до оставена наблизко очукана дървена каруца и ни посочи да се качим отзад. Седнахме на дъсчената седалка, откъдето можехме да гледаме как от кораба разтоварват някакви сандъци.

— Страхотно ритна капитана — казах аз. — Очевидно ти е известно нещо за тази планета, което аз не знам. Как се казваше?

— Спиовенте — изплю името той, сякаш ругаеше. — Мелничният камък на шията на Съюза. Онзи капитан просто ни е продал. Освен това е контрабандист. Върху контактите с този смрадлив свят е наложено пълно ембарго. Особено върху доставките на оръжие. А съм сигурен, че онези сандъци са пълни точно с това. Спиовенте! Изцяло поемам вината, че те забърках във всичко това. Но капитан Гарт ще си плати. Дори да не направим нищо друго, Джим, ще успеем да го изправим пред съда. Някак си ще съобщим на Съюза.

Това „някак си“ го потисна още повече и той уморено отпусна глава върху дланите си. Седях мълчаливо и го чаках отново да заговори. Най-накрая той продължи. Седна изправен и на отразената светлина видях, че блясъкът в очите му се е възвърнал.

— Nil carborundum, Джим. Не оставяй копелетата да те победят. Съюзът установи контакт със Спиовенте преди повече от десет години. Последва Разрива и оттогава планетата е изолирана. Предстоят й хиляди години мрак. Именно такива места създават лошото име на престъпността, тъй като тук управляват престъпници. Лудницата се управлява от побъркан. Властва анархия — не, не е вярно — пред Спиовенте анархията изглежда детска игра. Специално съм проучвал системата на управление на този свят, докато разработвах най-важните

моменти от личната си философия. Тук имаме нещо, което принадлежи на изчезналите тъмни векове от развитието на човечеството. Планетата е ужасна във всяко едно отношение и Съюзът не може да направи нищо, освен да я нападне. Кое то ще е в пълно противоречие с принципите му. Силата на Съюза е в същото време и негова слабост. Някоя планета или планети не могат да нападнат със сила други планети. Това мигновено би довело до унищожение от страна на всички останали, защото днес войната е обявена извън закона. Съюзът е в състояние само да помага на новооткрити планети, да предлага съвет и подкрепа. Говори се, че в него съществуват тайни организации, които действат за подриването на потиснически общества като спиовентското — но това, разбира се, никога не е било обявявано гласно. Така че сме изпаднали в беда, в голяма беда. Спиовенте е изкривен огледален образ на цивилизованите светове. Тук няма правила и закони, действа единствено силата. Престъпните банди се ръководят от капо, като мъжа в красивата униформа, капо Докия. Всеки капо контролира колкото може по-голяма територия. Подчинените му получават част от пляката, изтръгната от селяните или от заграбеното по време на война. В самата основа на тази престъпна пирамида са робите. Ние.

Той посочи към невропрангите на глезена си и изпадна в униние. Аз също.

— Е, все пак можем да погледнем нещата откъм светлата им страна — отчаяно казах аз.

— Каква светла страна?

Самият аз се зачудих и започнах бясно да разсъждавам на глас.

— Светлата страна, да, винаги има светла страна. Например, че сме адски далеч от Бит О'Хевън и проблемите ни там. Сега сме напълно готови за ново начало.

— На дъното на тази пирамида? Като роби?

— Точно така! Оттук единствената посока, по която можем да се движим, е нагоре!

Устните му помръднаха в съвсем бледа усмивка при тази отчаяна забележка и аз побързах да продължа:

— Например — те ни претърсват и ни взимат всичко. Освен едно. Все още имам един мънищък сувенир в обувката си, който ми остана от екскурзията ми до затвора. Ето това. — Показах му шперца и

усмивката му се разшири. — И той става, виж. — Отключих веригите си и му показах, после отново ги заключих. — Така че, щом се приготвим за тръгване, може да тръгнем!

Сега вече на лицето му грееше истинска усмивка. Той протегна ръка и сграбчи рамото ми в знак на истинско приятелство.

— Колко само си прав — ликуващо рече Офицера. — Ще бъдем добри роби — известно време. Точно толкова, колкото да научим взаимовръзките в това общество, командната верига и начините за проникване в нея, източниците на богатство и начините за придобиването му. Веднага щом разбере къде са пукнатините в обществената структура, ние отново ще се превърнем в плъхове. Не стоманени, страхувам се, а по-скоро от онези — косматите и зъбатите.

— Няма значение. Ще победим!

После трябваше да се дръпнем настрана, защото започнаха да товарят сандъци в задната част на каруцата, която скърцаше и стенеше. Когато и последните сандъци бяха на място, се качиха и самите работници. Радвах се, че светлината е толкова слаба — наистина не исках да ги гледам прекалено отблизо. Трима одърпани, мръсни мъже, небръснати и облечени в дрипи. И немити, както скоро показва сърбежът в носа ми. После се качи и четвърти, по-едър и по-неприятен от другите, макар че дрехите му бяха в малко по-добро състояние. Той хвърли поглед към нас и веднага ми замириса на неприятности.

— Знаеш ли кой съм аз? Аз съм Тикача. Това са моите хора и вие ще правите каквото ви кажа. Първото нещо, което ти казвам, е ти, старче, да съблечеш самото си. На мен ще ми стои по-добре.

— Благодаря ви за предложението, сър — любезно отвърна Офицера. — Но мисля, че ще си го задържа.

Знаех какво прави и се надявах, че съм готов за това. Тук нямаше много пространство за движение, а този главорез беше два пъти по-едър от мен. Имах време само за един удар, не повече и той трябваше да е достатъчен.

Онзи яростно изрева и започна да се катери по сандъците. Ужасените роби се дръпнаха от пътя му. Аз също и той ме подмина, без да ми обръща внимание. Чудесно. Тъкмо протягаше ръка към Офицера, когато го ударих по тила с вплетени една в друга ръце. В следващия миг той се стовари върху сандъка.

Обърнах се към робите, които мълчаливо наблюдаваха сцената с разширени очи.

— Току-що получихте нов тикач — казах им аз и те бързо закимаха в знак на съгласие. Посочих към най-близкия от тях. — Как е името ми?

— Тикача — мигновено отвърна той. — Само не се обръщай с гръб към онзи, когато дойде в съзнание.

— Ще ми помогнеш ли?

Усмивката му оголи почернелите му изпочупени зъби.

— Няма да ти помагам в побоищата. Но ще те предупреждавам, ако не ни биеш като него.

— Никакъв бой. Всички ли ще ми помагате?

Всички кимнаха.

— Добре. В такъв случай първата ви задача е да изхвърлите стария тикач от каруцата. Не искам да съм прекалено близо до него, когато се свести.

Те ентусиазирано изпълниха заповедта и по своя инициатива добавиха по някой и друг ритник.

— Благодаря ти, Джеймс. Оценявам помощта ти — рече Офицера. — Според мен рано или късно ще трябва да се биеш с него, а пък аз ще отвличам вниманието му. Ето, че издигането ни в това общество вече започна. Ти премина най-ниската робска категория. Какво е това?

Погледнах в посоката, в която сочеше, и очите ми изхвъркнаха от орбитите си точно като неговите. Някаква машина, поне това беше очевидно. Тя бавно напредваше към нас, като тракаше, дрънчеше и изпускаше пара. Шофьорът направи обратен завой пред каруцата, а помощникът му скочи на земята и я закачи за машината. Последва разтърсване и ние бавно потеглихме напред.

— Гледай внимателно, Джим, и запомни — рече той. — Виждаш нещо от зората на техниката, вече отдавна забравено и изчезнало. Този земеход се движи с пара. Това си е жив парен двигател. Знаеш ли, започвам да мисля, че тук ми харесва.

Не бях очарован от древната машинария, за разлика от него. Мислите ми се въртяха главно около изхвърления главорез и онова, което щеше да се случи, щом дойдеше да ме потърси. Трябваше да науча повече неща за основните правила — при това бързо. Върнах се

при другите роби, но преди да успея да започна разговор, пресякохме някакъв мост и влязохме през отворената порта във висока стена. Шофьорът на парната ни колесница спря и извика.

— Разтоварете всичко тук.

В новата си самоличност на Тикач аз надзиравах другите, но почти не им помагах. Последният сандък тъкмо бе оставен на земята, когато един от робите ми ме извика.

— Идва! Минава през портата зад теб!

Бързо се обърнах. Човекът беше прав. Бившият Тикач бе там, целият в драскотини и кръв. Лицето му беше почервенияло от ярост.

Той изрева и ме нападна.

20.

Първото нещо, което направих, беше да побягна от нападателя си, който изрева след мен и се втурна да ме преследва. Моите действия обаче не бяха продиктувани от страх, макар наистина да изпитвах известни опасения, а от необходимостта да застана на по-свободно пространство. Веднага щом се отдалечих от каруцата, аз се обърнах и го спънах така, че той се просна в цял ръст в калта.

Това предизвика бурен смях сред зрителите. Докато той се изправяше на крака, бързо се огледах. На представлението присъстваха въоръжени стражи, другите роби, а също и облеченият в червено капо Докия, който беше взел нещата ни. В ума ми започна да се ражда идея, но преди да успее да добие форма, трябваше да се размърдам, за да спася живота си.

Главорезът започваше да схваща. Вече не се хвърли в безумна атака, а бавно се приближи към мен с протегнати ръце и разперени пръсти. Ако го оставех да ме стисне в дружеската си прегръдка, нямаше да изляза от нея жив. Бавно заотстъпвах назад, обърнат с лице към капо Докия, плъзнах се настрани, после бързо скочих напред. С две ръце хванах една от протегнатите длани на противника си и го дръпнах, като в същото време паднах по гръб. Тежестта ми бе горе-долу достатъчно, за да го накарам да прелети над мен и отново да го просна в цял ръст.

Мигновено скочих на крака, вече с ясен план в главата си. Демонстрация.

— Това беше дясната ръка — високо извиках аз.

Когато се обърнах, той вече бе успял да се изправи. Използвах възможността и отново извиках.

— Сега дясно коляно.

Приложих удар с крак, за да го ритна по капачката на коляното. Това бе доста болезнено и той извика, докато падаше. Този път се изправи по-бавно, като в очите му продължаваше да блести омраза.

Нямаше да престане, докато не загубеше съзнание. Добре. Толкова по-добре за моята демонстрация на бойно изкуство.

— Лява ръка.

Хванах я, извих я зад гърба му и го задържах така, като силно натисках. Беше як и продължаваше да се бори, опитвайки се да ме сграбчи с дясната си ръка и да ме спъне. Изпреварих го.

— Ляв крак — извиках аз и силно го ритнах по прасеца, след което той падна за пореден път. Отстъпих назад и погледнах към Капо Докия. Цялото му внимание все още бе насочено към мен.

— Можеш ли и да убиваш, освен да си играеш? — попита той.

— Мога. Но не искам. — Съзнавах, че противникът ми се е изправил и се опитва да се задържи на краката си. Леко се обърнах, така че да мога да го виждам с ъгълчето на окото си. — Всъщност предпочитам да го сваля в безсъзнание. Така хем ще спечеля битката, хем вие няма да загубите един роб.

Ръцете на главореза се склучиха около врата ми и той зловещо изгъркори. Преигравах и го знаех. Но трябваше да осигуря на публиката си добро представление. Затова, без изобщо да го поглеждам, нанесох удар назад със свитата си ръка. Лакътят ми потъна дълбоко в стомаха му — в центъра, точно под гръдния кош. Право в нервния възел, известен като слънчев сплит. Ръцете му се отпуснаха и аз пристъпих напред. Последва строполяването му на земята. В несвяст.

Капо Докия ми махна да отида при него и когато се приближих, отбеляза:

— Това е нов вид бой, чужденецо. Тук обичаме да правим облози за главорезите, които се бият с юмруци и се удрят един друг, докато не се облеят в кръв и един от двамата не е в състояние да продължи.

— Този бой е груб и си е чисто губене на време. Истинското изкуство е да знаеш къде и как да удариш.

— Но твоето изкуство не струва срещу остра стомана — отвърна той, наполовина издърпал сабята си.

Сега трябваше да стъпвам внимателно, иначе щеше да ме накълца само за да види какво мога да направя.

— Голите ръце не могат да се изправят срещу майстор на сабята като вас. — Доколкото можех да преценя, той използваше оръжието

само за да си реже печеното, но ласкателството винаги е от полза. — Обаче срещу неопитен саблъор изкуството струва много.

Той сдъвка думите ми, после извика най-близкия от стражите.

— Хей, ти, покажи на този какво можеш с ножа си.

Положението започваше да се изплъзва от контрола ми, но не виждах начин да избегна битката. Стражът се усмихна, изтегли блестящата кама от ножницата си и тръгна към мен. Усмихнах се в отговор. Той вдигна оръжието над главата си, за да нанесе удар, но без да държи острието насочено право напред като опитните бойци с ножове. Оставих го да продължи, без да помръдвам чак до момента на удара.

Стандартна защита. Пристъпих в обсега му и поех замаха на китката му с подлакътницата си. Хванах китката на ръката, с която държеше камата, обърнах я и я извих. Всичко стана светкавично.

Ножът падна на една страна, нападателят на другата. Трябваше бързо да свършвам с демонстрацията, преди да започнат да вадят тояги, пистолети и каквото и да било друго. Приближих се до капо Докия и тихо заговорих:

— Това са техники на самоотбрана — и убийствено нападение — от друга планета, неизвестни тук на Спиовенте. Не ми се иска да ги разкривам повече. Сигурен съм, че не желаете робите ви да усвоят опасни удари като тези. Нека ви покажа какво мога да правя без тази груба публика. Мога да обуча на тези умения телохранителите ви. Има хора, които искат да ви убият. Помислете първо за безопасността си.

Прозвуча ми като лекция по безопасност на уличното движение, но, изглежда, му се стори разумно. Въпреки това все още не беше напълно убеден.

— Не обичам нови неща, нови методи. Обичам нещата такива, каквито са.

Точно така, когато той е най-отгоре, а останалите се нареждат под него. Бързо продължих да говоря.

— Това, което правя, не е ново, а старо като човечеството. Тайни, които са предавани още от зората на историята. Сега те могат да станат ваши. Промяната е в ход, вие го знаете, а знанието е сила. Когато другите се опитват да отнемат онова, което е ваше, всяко оръжие е полезно за разгрома им.

Всичко това ми звучеше съвсем глупаво, но се надявах за него да не е така. От онова, което Офицера ми бе разказал за този долнопробен свят, знаех, че единствената сигурност дава силата — параноята се отплащаше. Поне го бях накарал да се замисли, което, съдейки по тясното му чело, навярно му създаваше затруднение. Той се завъртя на пети и се отдалечи.

Подобно на сапуна, учтивостта не бе позната на тази планета. Никакво „доскоро“ или „ще си помисля“. Трябваша ми няколко мига, за да осъзная, че аудиенцията ми е свършила. Разоръженият страж ме гледаше и разтриваше китката си. Но беше прибрал камата. След като бях разговарял с капо Докия, вече бях постигнал някакъв статус и той нямаше да ме прободне без причина. Така че оставаше първият ми противник, бившият Тикач. Когато се приближих, главорезът седеше замаян на земята. Вдигна поглед към мен, като премигваше глупаво. Опитах се да изглеждам колкото мога по-сериозен, докато говоря.

— Ти ме нападна два пъти. Трети път няма да го направиш. Третият път ще означава за теб край. Ще умреш, ако се опиташ да ми направиш каквото и да е.

На лицето му все още бе изписана омраза, но също и страх. Пристъпих напред и той се сви. Добре. Ако не се обръщам с гръб към него прекалено често. Сега обаче се обърнах и се отдалечих.

Той се потътри след мен и се присъедини към очакващата ни група роби. Изглежда, беше приел понижението си, както и другите. Неколцина отправяха към него мрачни погледи, но нямаше повече демонстрация на сила. Кое то отлично ме устройваше. Едно е да тренираш в гимнастическия салон, а съвсем друго да се сблъскаш с тези главорези, които наистина се опитват да те убият. Офицера възторжено изрази поздравленията си.

— Добра работа, Джим, добра работа.

— И много уморителна. А сега какво?

— От онова, което разбрах, тази малка група е свободна, така да се каже, тъй като е работила през нощта.

— Значи идва ред на почивка и храна. Води.

Предполагам, че това можеше да се нарече храна. Като че ли единственото добро нещо, което мога да кажа за нея, е, че не беше толкова отвратителна, колкото венианската на борда на кораба. В задната част на сградата гореше огън, над който висеше голямо и

изключително мръсно гърне. Готвачът — ако тази дума можеше да се отнася за въпросния отблъскващ индивид, мръсен колкото самото гърне — бъркаше съдържанието му с дълга дървена лъжица. Всички роби си взеха дървени паници от мократа купчина върху недалечната маса и готвачът ги напълни. Никой не се тревожеше за загубени или счупени прибори, тъй като такива просто нямаше. Хората бъркаха и загребваха с пръсти, така направих и аз. Яденето бе някаква съвсем безвкусна зеленчукова каша, която все пак засищаше апетита. Облегнал гръб на стената, Офицера седеше до мен на земята и бавно се хранеше. Свърших първи и нямах проблеми с потискането на желанието си за допълнително.

— Колко време ще останем роби? — попитах аз.

— Докато научим повече за начина, по който функционират нещата тук. Прекарал си целия си живот на една-единствена планета, така че едновременно съзнателно и подсъзнателно приемаш познатото ти общество като единствено. Далеч не е така. Културата е откритие на човечеството, точно както компютърът или вилицата. Но има известна разлика. Докато ние се стремим да променим компютрите или приборите за хранене, представителите на дадена култура не допускат абсолютно никакви промени. Те смятат своя начин на живот за единствен и уникален, а всичко останало — за отклонение.

— Звучи ми глупаво.

— Така е. Но тъй като ти го знаеш, а те не, можеш да нарушаваш правилата или да ги използваш както ти е изгодно. В момента усвоявам правилата тук.

— Опитай се да не се забавиш много.

— Обещавам ти, тъй като самият аз не се чувствам много удобно. Трябва да проверя дали съществува вертикална мобилност и как може да се организира тя. Ако такава отсъства, просто ще трябва да си я създадем сами.

— Объркваш ме. Вертикална какво?

— Мобилност. От гледна точка на класа и култура. Вземи например тези роби и стражите навън. Възможно ли е един роб да се стреми да стане страж? Ако е възможно, значи вертикална мобилност съществува. Ако не, това е стратифицирано общество и единственото, което може да се постигне, е хоризонталната мобилност.

— Като например да станем главни роби и да бъхтим всички останали, така ли?

Той кимна.

— Улучи, Джим. Ще престанем да бъдем роби веднага щом проучванията ми покажат какви са възможностите. Но първо трябва да си починем. Забелязах, че другите вече спят на сламата в задната част на тази отвратителна сграда. Предлагам ти да направим като тях.

— Съгласен...

— Хей, ти, ела тук.

Беше Тарс Тюкас. И разбира се, сочеше към мен. Имах усещането, че този ден наистина щеше да е много дълъг.

Поне видях повече неща. Пресякохме двора, мястото на моите триумфи, и се изкачихме по каменно стълбище. В основата му пазеше въоръжен страж, вътре имаше още двама, излегнали се на дървена пейка. Обстановката тук бе малко по-люксовна. Тъкани килимчета на пода, столове и маси, бездарни портрети по стената, някои от които грубо напомняха капо Докия. Оказах се в голяма стая с прозорци, които гледаха над външната стена. Виждаха се поля, дървета и почти нищо друго. Тук беше капо Докия заедно с малката си банда. Всички пиеха от метални чаши. Бяха добре облечени, ако представата ви за хубаво облекло се състои в пъстроцветни кожени панталони, широки ризи и дълги саби. Капо Докия ми махна да се приближа.

— Хей ти, ела насам и дай да те погледнем.

Другите любопитно насочиха погледи към мен, сякаш бях животно за продан.

— И наистина е повалил другия, без да използва юмруците си? — попита един от мъжете. — Толкова е слаб и немощен, да не кажа, че е и грозен.

В живота има моменти, когато човек трябва да си отваря устата само за да слага в нея храна. Този навярно бе един от тях. Но аз бях уморен, отегчен и изобщо в отвратително настроение. Нещо щракна.

— Не толкова слаб, немощен и грозен, колкото теб, свинско лайно такова.

Това наистина привлече вниманието му. Той мигновено изкрещя от ярост, лицето му стана яркочервено, после изтегли дългата си стоманена сабя и се втурна към мен.

Нямах време за мислене, още по-малко за действие. Един от другите мъже стоеше наблизко и металната чаша хлабаво висеше в ръката му. Грабнах я, обърнах се и плиснах съдържанието ѝ в лицето на нападателя.

По-голямата част от течността не стигна до него, но върху дрехите му се изсипа достатъчно количество, че да го вбеси още повече. Той замахна със сабята и аз поех удара с чашата, като го отклоних. Оставих я да се плъзне по острието към пръстите му и в същото време хванах и извих ръката, с която стискаше дръжката.

Той нададе прелестен вой и сабята издрънча на пода. След това мъжът се обърна странично към мен, чудесно открит за довършващ ритник в гърба.

Само че в този момент някой ме спъна отзад и аз се проснах на земята.

21.

Стори им се много забавно, защото избухнаха в смях, който заглуши всички други звуци. Когато се опитах да се добера до падналата сабя, един от тях я подритна настрани. Положението не изглеждаше много добро. Не можех да се бия с всички едновременно. Трябваше да се измъкна.

Вече беше прекалено късно. Двама от тях ме повалиха на земята изотзад, трети ме ритна отстрани. Преди да успея да се изправя, първият ми противник бе коленичил върху гърдите ми и вадеше изключително застрашителна кама, чийто връх потреперваше.

— Какво е това същество, капо Докия — извика той, стиснал брадичката ми със свободната си ръка и доближил камата до гърлото ми.

— Инопланетянин — отвърна капо Докия. — Изхвърлиха го от кораба.

— Ценен ли е, струва ли нещо?

— Не зная — рече капо Докия и объркано погледна към мен. — Навярно. Но ловките му инопланетянски трикове не ми харесват. Не са за тук. О, я го убивай и да свършваме.

По време на тази любопитна размяна на реплики не бях помръднал, защото имах известен интерес от завършека ѝ. Сега обаче се размърдах.

Противникът ми изкрещя, когато извих ръката му — надявах се да съм я счупил — и щом пръстите му се разтвориха, сграбчих камата. Скочих на крака и протегнах оръжието към него, после го бутнах към приятелите му. Те също бяха и зад мен, но отстъпиха, когато размахах камата в кръг. След това се затичах, преди да успеят да извадят собствените си оръжия. Тичах, за да спася живота си.

В единствената известна ми посока — обратно надолу по стълбите. Мимоходом се блъснах в Тарс Тюкас, като го оставих в безсъзнание.

Зад мен се разнасяха гневни викове и крясъци, но не си губих времето да гледам натам. Надолу по стълбите, като прескачах по три стъпала наведнъж, към стражите на входа. Още не бяха успели да се изправят на крака, когато връхлетях и тримата заедно се стоварихме на земята. Докато падахме, успях да забия коляно под брадичката на единия и в същото време грабнах пушката му за цевта. Другият се опитваше да насочи собственото си оръжие към мен, но аз го изпреварих, улучвайки го в слепоочието.

Шумът от тичащи крака беше съвсем близо зад мен, когато се метнах през вратата пред изненадания страж. Той извади сабята си, но преди да успее да я използва, вече бе в безсъзнание. Пуснах камата и взех по-смъртоносната му сабя, след което отново се затичах. Пред мен беше портата, през която бяхме пристигнали. Широко отворена.

И добре охранявана от въоръжени мъже, които вече вдигаха оръжията си. Когато стреляха, свърнах към сградата на робите. Не знам къде са попаднали изстрелите им, но когато свивах зад ъгъла, бях все още жив.

Една сабя, една пушка и един много уморен Джим ди Гриз. Който не смееше да спре и дори само да забави крачка. Външната стена беше пред мен и там, където я ремонтираха неколцина зидари, имаше скеле и подвижна стълба. Закресях, размахах оръжията си и работниците се разбягаха във всички посоки. Заизкачвах се по стълбата колкото можех по-бързо. В същото време забелязах, че навсякъде по стената около мен се забиват куршуми.

Задъхан, стигнах догоре и за първи път се огледах наоколо.

Хвърлих се по лице в мига, в който струпалите се долу мъже изстреляха залп от куршуми, разкъсали въздуха точно над главата ми. Капо Докия и хората му бяха оставили преследването на стражите и сега стояха зад тях, ругаеха и размахваха оръжие. Много внушително. Следващият залп отново ме накара да наведе глава.

Други стражи се катереха нагоре по стената и се приближаваха към мен. Това наистина ограничаваше възможностите ми за избор. Хвърлих поглед навън към кафявата водна повърхност в основата на зида. И това бе изход!

— Джим, трябва да научиш нещо за голямата си уста — казах си аз, после дълбоко си поех дъх и скочих.

Цопнах и се ударих в дъното. Водата стигаше едва до шията ми и аз затънах в меката тиня, която беше смекчила падането ми. С мъка успях да се освободя, като първо изтеглих единия си крак, а после и другия. Насочих се към отсрещния бряг, борейки се с лепкавата прегръдка на калта. Преследвачите ми още не се виждаха, но със сигурност бяха по петите ми. Единственото, което можех да направя, бе да продължавам напред. Изпълзях на обраслия с трева бряг, все още стиснал в ръце откраднатите оръжия, после със залитане се затичах към убежището на дърветата пред мен. От въоръжените стражи все още нямаше и следа. Сигурно бяха решили да минат по моста. Не можех да повярвам на страхотния си късмет.

Докато не се строполих по очи и не закрепях от адска болка. Невероятна болка, която помътняваше зрението, слуха, всичките ми сетива.

После тя изчезна и аз изтрих изсочилите от очите ми сълзи на агония. Невропрангите — съвсем бях забравил за тях. Тарс Тюкас бе дошъл в съзнание и натискаше копчето на излъчвателя. Какво беше казал той? Само го остави достатъчно време включен и той блокира всички нерви, докато те убие. Посегнах към обувката си и шперцът изчезна в мига, в който отново потънах в болка.

Когато престана, вече бях прекалено слаб, за да мърдам пръстите си. Докато се мъчех с шперца, осъзнах, че онези там са садисти и трябва да съм благодарен за този факт. Ако натиснеха бутона по-продължително, щях да съм мъртъв. Но някой, несъмнено капо Докия, искаше едновременно да страдам и да разбера, че няма начин да се измъкна. Шперцът бе в ключалката, когато ме погълна поредният пристъп.

После лежах настрани с ключ, изпаднал от пръстите ми. Не бях в състояние да се движа.

Но трябваше. Още една вълна от агония и с мен щеше да е свършено. Щях да остана сред тези дървета, докато не загинех. Пръстите ми помръднаха едва-едва. Щперцът запълзя към мъничкия отвор на ключалката, вмъкна се вътре, бавно се завъртя...

Изтече много време, преди зрението ми да се проясни от червената мъгла и агонията да се отече от тялото ми. Вече не можех да помръдна и ми се струваше, че ще остана така завинаги. Трябваше да

премигна с очи, за да отроня сълзите от очите си. И да видя най-прекрасната гледка на света.

Отворените невропранги лежаха върху загнилите листа.

Единствено фактът, че мъчителят ми знаеше за сигурната смърт, до която водеше тази машина за болка, ми бе спасил живота. Преследвачите ми не бързаха. Можех да чуя разговора им, докато вървяха през гората към мен.

— ... някъде тук. Защо просто не го оставят?

— Да оставят една добра сабя и пушка? Няма начин. А и капо Докия иска да обеси тялото в двора, докато не изгние. Никога не съм го виждал толкова бесен.

Животът бавно се завръщаше в парализираното ми тяло. Проследих животинската пътека, по която бях тръгнал отначало, и се напъхах сред ниския шубрак, като протегнах ръка, за да залича дирите си по тревата.

— Вижте — тук е излязъл от водата. Хванал е онази пътека.

Тежките стъпки приближиха към мен и отминаха. Стиснах оръжията си и направих единственото възможно нещо. Останах безшумно да лежа и да чакам силите ми да се върнат.

Трябва да призная, че това беше лош момент от живота ми. Бях останал сам, тялото ми пулсираше от болка и умора, преследваха ме въоръжени мъже, които искаха да ме убият, умирах от жажда... Списъкът бе доста дълъг. Като че ли единственото, което не се беше случило досега, бе да завали дъжд.

Започна да вали.

Когато няма място за крайности, чувствата имат своите пикове и спадове. Да обичаш някого адски силно, би означавало да не е възможно да обичаш повече. Така смятам. В това отношение никога не бях имал опит. Но затова пък имах достатъчно опит със спадовете. Като този сега. Не можех да затъна повече, нито да изпадна в дълбоко униние. Но именно дъждът ми помогна. Подсмихнах се, после стиснах уста, за да не се разсмея на глас. След това смехът ми престана и започнах да се изпълвам с гняв. Това не беше начин да се отнасят с един гаден стоманен плъх! В момента изложен на опасността да ръждяса.

Размърдах крака и едва потиснах стона си. Болката все още не бе изчезнала, но засега гневът я заглушаваше. Стиснах пушката и забих

сабята в земята, после се изправих на крака, като със свободната си ръка се хващах за клоните на дървото. Отново взех сабята и олюлявайки се, застанах на място. Но не паднах. Докато най-сетне бях в състояние да продължа напред, стъпка по стъпка, надалеч от преследвачите и престъпния дом на капо Докия.

Гората беше доста обширна и не знам колко време вървах по животинските пътеки. Бях оставил преследвачите си далеч назад, бях сигурен в това. Така че, когато дърветата оредяха и най-после свършиха, аз се облегнах на един дънер, за да си поема дъх и да огледам ширналата се напред нива. Беше време да намеря пътя към човешко селище. Там, където имаше плугове, имаше и орачи. Сигурно нямаше да е много трудно да ги открия. Щом възвърнах донякъде силите си, поех по края на нивата, готов да се хвърля обратно в гората при вида на въоръжен човек. Зарадвах се, когато първо видях къщата. Бе ниска, нямаше прозорци и покривът ѝ беше покрит със слама. От комина ѝ се издигаше тъничка струйка дим. Мекият климат правеше отоплението излишно, така че димът трябваше да е от готварско огнище. Храна.

При тази мисъл занемареният ми стомах започна да се оплаква. Собствените ми чувства не бяха по-различни. Идваше ред за храна и вода. А какво по-подходящо място да ги намеря от тази откъсната ферма? Пресякох браздите и излязох зад къщата, после заобиколих отпред. Никой. Но през отворената врата долитаха гласове, смях... и аромат на готвено. Вкусно! Приблжих се до вратата и влязох вътре.

— Здравейте, приятели. Вижте кой ви е дошъл на гости.

Пет-шест души се бяха събрали около изтъркана дървена маса. Млади и стари, дебели и слаби. Всички с едно и също изражение на лицата, зяпнали от удивление. Дори бебето бе престанало да плаче и последва примера на останалите. Някакъв сивокос мъж наруши мълчанието и се изправи на крака толкова припряно, че трикракото му столче се прекатури.

— Добре дошъл, твоя милост, добре дошъл — поклони се дълбоко той, за да изрази признателността си към моето присъствие. — С какво можем да ти помогнем, почтени сър?

— Ако можете да ми отделите малко храна...

— Елате! Седнете! Нахранете се! Храната ни е скромна, но с радост ще я споделим с вас. Ето!

Той изправи столчето си и ми посочи да седна на него. Другите се отдалечиха от масата, за да не ме притесняват. Или бяха способни да различават човешката природа и разбираха, че съм по-високопоставен от тях, или просто бяха видели сабята и пушката. От висящото над огъня гърне напълниха дървена паница и я поставиха пред мен. Животът тук беше на малко по-високо равнище от този на робите, защото ми дадоха и дървена лъжица. С огромно удоволствие загребах в паницата. Някаква зеленчукова яхния с отделни парченца месо. Всичко бе съвсем прясно, разбира се, и имаше превъзходен вкус. Бяха ми наляли и вода в глинена чаша. Не можех да искам нещо повече. Докато се хранех, дочувах ниския шепот на фермерите, скупчили се в отсрещния край на стаята. Съмнявах се, че замислят нещо лошо, но все пак ги държах под око и ръката ми не се отдалечаваше от дръжката на поставената върху масата сабя.

Когато свърших и шумно се оригнах — те радостно забръмчаха при това кулинарно одобрение — старецът се отдели от групата и излезе напред. Пред себе си буташе слисан младеж, който изглеждаше приблизително на моята възраст.

— Почтени сър, може ли да разговарям с теб? — Дадох му знак да продължи и пак се оригнах. Той се усмихна и кимна. — О, много любезно от твоя страна да похвалиш готвача. Тъй като очевидно си мъдър човек, умен и красив, както и изтъкнат воин, позволи ми да ти изложа един малък проблем.

Отново кимнах — ласкателството отваря всички врати.

— Това е третият ми син, Дренг. Той е силен и усърден, добър работник. Но имотът ни е малък и трябва да храним много гърла, както и да даваме половината от продукцията си на толкова прекрасния капо Докия, за да ни закриля.

Докато изричаше последните думи, той бе свел глава, но в гласа му се долавяше едновременно покорство и омраза. Знаех, че единственият, от когото ги закриля капо Докия, е самият той. Мъжът побутна Дренг напред и го стисна за бицепса.

— Като скала, сър, много е силен. Винаги е искал да стане наемен войник, като твоята почтена особа. Мъж на войната, въоръжен и уверен, продаващ услугите си на знатните. Благородно призвание. Призвание, което ще му даде възможност да носи добри пари на семейството си.

— Аз не се занимавам с набор на войници.

— Очевидно, почтени сър! Ако отиде копиеносец при капо Докия, няма да спечели нито пари, нито почести, само преждевременна смърт.

— Вярно, вярно — съгласих се аз, макар че чувах този факт за първи път. Всичко това ми беше само от полза, тъй като започвах да опознавам живота на Спиевенте. Изобщо не ми харесваше. Пийнах още малко вода и се опитах отново да се оригна, за да доставя удоволствие на готвача, но не успях. Старчето продължаваше да говори.

— Всеки войн, като самия теб, би трябвало да има ординарец. Смея ли да попитам — хвърлихме поглед навън и видяхме, че си сам — какво се е случило с ординареца ти?

— Убиха го в битка — импровизирах аз. Той онемя от удивление и разбрах, че ординарците не се предполага да се бият. — Когато врагът завладя лагера ни. — Така бе по-добре и старецът кимна в знак на съгласие. — Разбира се, аз убих негодника, който намушка клетия Смели. Но на война е така. Суров занаят.

Всички присъстващи замърмориха с разбиране, значи засега стъпвах на здрава земя. Дадох знак на младежа.

— Излез напред, Дренг, и сам ми кажи. На каква възраст си?

Той погледна изпод дългата си коса и отговори със запъване:

— На следващия Празник на червея ще стана на четири.

Не полюбопитствах за подробностите около този отвратителен празник. Момчето сигурно бе едро за годините си. Или годината на тази планета беше изключително дълга. Кимнах и му казах:

— Подходяща възраст за ординарец. Я ми кажи, знаеш ли задълженията на помощника? — По-добре да ги знаеше, защото аз си нямах и представа. Той ентусиазирано кимна на въпроса ми.

— Разбира се, сър, разбира се. Старият Кветчи някога бил войник и много пъти ми е разказвал. Да лъска сабята и пушката, да носи храна, да пълни бутилката с вода, да пука въшките с камъни...

— Чудесно, страхотно, виждам, че знаеш всичко. Чак до най-гадната подробност. И в замяна на услугите си очакваш да ти предам военния занаят. — Той бързо кимна. Стаята бе притихнала, докато обмислях решението си.

— Добре тогава, съгласен съм.

Радостен вик отекна от сламения покрив и старецът донесе глинен съд с нещо, което можеше да е единствено домашна бира. Положението ми започваше да придобива цвят — макар и съвсем мъничко, но определено придобиваше цвят.

22.

Изглежда, с обявяването на новата работа на Дренг това беше всичко за днес. Домашната бира бе доста ужасно нещо, но очевидно съдържаше сравнително висок процент алкохол. Кое тогава ми се стори много добра идея. Изпих достатъчно количество, за да убия болката, после престанах, преди да завърша вечерта на пода като останалите. Изчаках стареца да унищожи солидно количество бира и започнах да го разпитвам.

— Идвам отдалече и не познавам тукашните земи — казах му аз. — Но чувам, че този местен бандит, капо Докия, е доста груб.

— Груб ли! — изръмжа той, после сръбна още една глътка от болкоуспокоителната течност. — И отровните змии бягат от страх, когато той приближава. Известен факт е, че погледът му убива пеленачета.

Последва поток от подобни излияния, но аз престанах да го слушам. Бях чакал прекалено дълго, за да извлека от него необходимата ми информация. Огледах се за Дренг и го открих потопил глава в огромна делва с бира. Взех му я и започнах да го разтърсвам, докато привлякох вниманието му.

— Да вървим. Тръгваме веднага.

— Тръгваме...? — Той бързо премигна и се опита да фокусира погледа си върху мен. Почти безуспешно.

— Ние. Тръгваме. Навън.

— А, навън. Ще си взема завивката. — Той се изправи със залитане, после отново премигна към мен. — Къде ти са завивките, да ги взема?

— Отмъкна ги врагът заедно с всичките ми останали вещи, освен сабята и пушката, които не бих оставил до последния си дъх.

— До последния си дъх... Добре. Ще взема завивки. Ще ти взема завивки.

Младежът затършува в задната част на стаята и се появи с две пухкави одеяла въпреки силните кръсъци на жените за студената зима.

Нямаше да е лесно да измъкна пари от тези селяни. В крайна сметка щях да взема няколко гроша за Дренг.

Той отново се появи, праметнал одеялата през рамо, този път с кожена торба, здрава тояга в ръка и с опасен на вид нож, пъхнат в дървена ножница на пояса му. Изчаках навън, за да избегна традиционното сълзливо изпращане. Най-после Дренг излезе и с олюляване застана до мен. Сега изглеждаше малко по-трезвен.

— Води, господарю.

— Ти ще ми показваш пътя. Искам да посетя замъка на капо Докия.

— Не! Възможно ли е да се биеш за него?

— Това е последното, което някога ще направя. Всъщност бих се сражавал срещу него и без да ми плащат. Истината е, че той държи заключен един мой приятел. Искам да му предам съобщение.

— Много е опасно даже само да се доближаваш до замъка му.

— Сигурен съм, че е така, но не се страхувам. А и трябва да се свържа с приятеля си. Ти ще ме водиш — и ако не възразяваш, през гората. Не искам да ме забележи нито капо Докия, нито хората му.

Очевидно Дренг също не искаше. Докато ме водеше по тайни пътеки до другия край на гората, момчето съвсем изтрезня. Внимателно огледах пътя, водещ към подвижния мост и входа на крепостта.

— Ако се доближим повече, ще ни видят — прошепна той.

Вдигнах очи към късното следобедно слънце и кимнах в знак на съгласие.

— Прекарахме доста изтощителен ден. Сега ще полегнем тук в гората и ще продължим на сутринта.

— Няма да продължим. Това е сигурна смърт! — Зъбите му тракаха въпреки следобедната жегата. Той избърза пред мен в гората, докато достигна до тревиста полянка, през която течеше поток. Извади от торбата си глинена чаша, напълни я с вода и ми я донесе. Изпих я и тогава разбрах, че в края на краищата съвсем не е лошо да имам ординарец. Щом изпълни задълженията си, той разпъна одеялата върху тревата и бързо заспа на своето. Седнах, облегнах гръб на едно дърво. За първи път имах възможност да разгледам обстойно пушката, която бях задигнал.

Беше лъскава, нова и изобщо не подходдаше на тази утрепана планета. Разбира се, трябваше да е от венианския кораб. Офицера ми бе казал, че навярно въртят контрабанда с оръжия. И аз държах в ръце едно от тях. Разгледах го по-отблизо.

Никаква идентификация, нито сериен номер, или каквото и да е друго обозначение за мястото му на производство. Беше съвсем очевидно защо. Ако агентите на Съюза успеяха да се докопат до някое от оръжията, нямаше да са в състояние да проследят произхода му. Пушката бе малка, нещо средно между пистолет и истинска пушка. Мога да твърдя, че добре познавам малките оръжия — аз съм почетен член на Оръжейния клуб в Пърли Гейтс, защото съм доста добър стрелец и им помагах при организиране на състезания — но никога преди не бях виждал нещо подобно. Погледнах в дулото. Беше около 30-ти калибър и нямаше нарези, което бе необикновено. Имаше железни мерници, спусък с предпазителен бутон и още едно лостче на дръжката. Натиснах го. Оръжието се раздели на две части и на земята се изсипаха шепа малки патрони. Разгледах отблизо един от тях и започнах да разбирам как действа това оръжие.

Чудесно. В дулото няма никакви ръбове или канали, така че не е нужно да се поддържа чисто. Вместо да се върти, куршумът има стабилизаторни перки, които осигуряват правата линия на полета му. А и пробива по-гадна дупка в тялото, ако улучи. И няма гилза, което решава проблемите с изхвърлянето ѝ. Погледнах затвора. Ефикасен и безопасен. Вкарва патроните пълнителя, а когато се напълни — и един в цевта. Затваряш и заключваш. Малък слънчев екран за зареждане на акумулатора. Натискаш спусъка, една точка в затвора се нагрява и възпламенява заряда. Отделените газове изхвърлят куршума, а част от тях се отклоняват, за да вкара в затвора следващия. Стабилен, почти безотказен, евтин за производство. И смъртоносен.

Потиснат и уморен, аз оставих пушката до мен, наместих дръжката на сабята до ръката си, отпуснах се по гръб върху одеялото и последвах добрия пример на Дренг.

На зазоряване двамата се събудихме с лек махмурлук. Дренг ми донесе вода и ми подаде ивица от нещо, което приличаше на пушена кожа. После сам взе една и усърдно я задъвка. Закуска в леглото. Страхотно! Захапах моя дял и едва не си счупих зъб. Не само че напомняше на пушена кожа, но и имаше вкус точно на такава.

Когато спуснаха моста за новия ден, ние вече лежахме в шубрака на хълма над замъка. Това беше най-близкото скривалище, което успяхме да открием поради очевидни причини — всички дървета и храсти около подстъпите на портата бяха изсечени. Не бе толкова близо, колкото ми се искаше, но трябваше да свърши работа. За Дренг обаче мястото беше прекалено близо и усещах треперещото му тяло до себе си. От портата първо се появила група въоръжени мъже, следвани от четирима роби, теглещи каруца.

— Какво става? — попитах аз.

— Събиране на данъци. Взимат своя дял от реколтата.

— Сега видяхме кой излиза, но някой от фермерите влизал ли е изобщо вътре?

— Безумие и смърт! В никакъв случай!

— Ами не им ли продавате храна?

— Те сами си взимат от нас каквото поискат.

— Не им ли продавате дърва за огрев?

— Те крадат всичко, от което се нуждаят.

Прекрасна едностранна икономика, мрачно си помислих. Но трябваше да измисля нещо — просто не можех да оставя Офицера като роб на това безрадостно място. Размислите ми бяха прекъснати от някаква суматоха от вътрешната страна на портата. После, сякаш мислите ми се бяха слели с действителността, от входа изскочи някаква фигура, блъсна стража и се втурна напред.

Офицера!

Тичаше бързо. Но стражите бяха по петите му.

— Вземи това и ме следвай! — извиках аз и тикнах ефеса на сабята в ръката на Дренг. Спуснах се по склона колкото можех побързо, като надавах крясъци, за да привлека вниманието на преследвачите. Те не ми обърнаха внимание, докато не пуснах един изстрел над главите им.

След това играта стана изключително напрегната. Стражите забавиха ход, един от тях даже се хвърли на земята и закри главата си с ръце. Офицера пердашеше напред, но един от преследвачите му беше точно зад него и размахваше дълго копие. Той уцели наставника ми в гърба и го повали на земята. Отново стрелях, без да спирам да тичам, прескочих Офицера и съборих войника с приклада на пушката си.

— Нагоре по хълма! — извиках аз, когато видях, че приятелят ми се изправя на крака с гръб облян в кръв. Стрелях още два пъти, после се обърнах да му помогна. И видях, че Дренг стиска сабята, но продължава да лежи горе на хълма.

— Слизай тук и му помогни, или лично ще те убия! — изкрещях аз и се обърнах да стрелям отново. Не бях уцелил никого, но ги накарах да залегнат и да скрият глави. Офицера продължаваше да се препъва напред, но Дренг — открил някакъв дълбок запас от благоприличие или страх, че ще го убия — се притича на помощ. Покрай ушите ни засвистяха куршуми, затова се обърнах и отвърнах на огъня.

Стигнахме върха на ниския хълм и го прехвърлихме, насочвайки се към сравнително безопасното убежище на гората. Дватамата с Дренг почти влачехме огромното тяло на Офицера. Хвърлих бърз поглед към гърба му. Беше плитка рана, нищо прекалено сериозно. Преследвачите ни все още се виждаха, когато прегазихме храстите и потънахме сред дърветата.

— Дренг, води ни надалеч оттук. Не трябва да се оставяме да ни хванат!

За моя огромна изненада не ни хванаха. Селският момък трябва да беше играл из тази гора през целия си живот, защото знаеше всяка пътечка. Но придвижването бе трудно. Препъвахме се напред, после едва успяхме да се задържим по стръмния, обрасъл с трева и дребни храсти склон. Дренг разтвори храстите настрани и откри входа на плитка пещера.

— Веднъж преследвах тук една лисица. Никой друг не знае за това място.

Входът бе нисък и трябваше много усилия, за да напъхаме Офицера през него. Но щом влязохме вътре, видяхме, че пещерата се разширява достатъчно, за да можем да седнем, макар таванът да не ни позволяваше да се изправим. Взех едно от одеялата и го разпънах, после претърколих Офицера върху него така, че да легне настрани. Той стенеше. Лицето му беше мръсно и изподрано. Не му е било лесно, помислих си аз. После погледна към мен и ми се усмихна.

— Благодаря ти, момчето ми. Знаех си, че ще бъдеш там.

— Наистина ли? Значи си знаел повече от мен.

— Глупости. Но бързо, моля те...

Той се сгърчи и простена, а тялото му се сви от непоносима болка. Невропрангите! Бях забравил за тях. А уредът приемаше постоянен сигнал — сигурна смърт.

Припирането не води до нищо добро. Затова овладях тревогата си и бавно изхлузих дясната си обувка, отворих тайничето и здраво стиснах с пръсти шперца. Наведох се, мушнах го — и прангите се отключиха. Болка прониза дланта ми и я парализира. Запратих гривната настрани.

Офицера лежеше в безсъзнание и дишаше тежко. Не можех да направя нищо повече, освен да седя и да чакам.

— Сабята ти — рече Дренг и ми я подаде.

— Известно време ти ще се грижиш за нея. Ако смяташ, че си готов за това?

Той сведе очи и пак затрепери.

— Искам да стана войн, но ужасно се страхувам. Не можех да се помръдна, за да ти дойда на помощ.

— Но накрая успя. Спомни си това. На света няма човек, който в един или друг момент да не е изпитвал страх. Единствено храбрецът може да се страхува и в същото време да продължава напред.

— Велика мисъл, млади човече — обади се дълбокият глас. — Мисъл, която трябва винаги да помниш.

Офицера се бе върнал в съзнание и сега на лицето му се беше изписала бледа усмивка.

— Виж, Джим, както казвах, преди да включат малката си машинка, бях сигурен, че тази сутрин ще си тук. Ти беше на свобода и знаех, че няма да ме изоставиш на онова отвратително място. Когато избяга, настанаха страхотни викове и крясъци, съпроводени с много щурване чак дотогава, докато не затвориха портата за през нощта. Но на разсъмване щяха да я отворят и не изпитвах ни най-малко съмнение, че ще си някъде наблизо и ще се опиташ да намериш начин да ме измъкнеш. Проста логика. Затова опростих уравнението, като дойдох при теб.

— Много просто! Едва не те убиха.

— Но все пак не ме убиха. Вече и двамата сме в безопасност. Освен това виждам, че си успял да намериш съюзник. Добра работа за един ден. А сега важният въпрос — какво ще правим?

Какво, наистина?

23.

— Що се отнася до това, какво ще правим, отговорът е очевиден — отвърнах аз. — Оставаме тук, докато суматохата не поутихне. Кое би трябвало да стане сравнително бързо, защото пазарната цена на мъртвия роб не е особено висока.

— Но аз се чувствам съвсем здрав.

— Забравяш, че ако се използват непрекъснато, невропрангите могат да убиват. Така че, когато пътят ни стане чист, тръгваме към най-близкото селище, за да превържем раната ти.

— Има доста кръв, но едва ли е нещо повече от обикновена драскотина.

— Отравяне на кръвта и инфекция. Първо ще се погрижим за раната. — Обърнах се към Дренг. — Познаваш ли фермери, които да живеят тук наблизо?

— Не, но вдовицата Апфелтрий е точно оттатък хълма, покрай изсъхналото дърво през края на блатото...

— Чудесно. Ще ни покажеш пътя, сега няма нужда да ни го обясняваш. — Отново се обърнах към Офицера. — А след като ти оправим гърба?

— След това, Джим, ще постъпим във войската. След като вече си наемник, това е най-подходящо. Войската лагерува в крепост, а в нея трябва да има заключена стая, в която държат всички пари. Докато ти упражняваш военната си професия, аз, както се казва, ще обирам парсата. За да извършим това благородно дело, имам предвид една конкретна войска. Онази, която служи на капо Димонте.

— Не при капо Димонте! — изхленчи Дренг и започна да скубе косата си с две ръце. — Той е невероятно зъл, всеки ден изяжда по едно дете на закуска, всичките му мебели са тапицирани с човешка кожа, пие от черепа на първата си жена...

— Стига! — нареди Офицера и Дренг замълча. — Очевидно е, че той има лоша слава тук, в земите на капо Докия. Причината се крие във факта, че Димонте е негов заклет враг и периодично му обявява

войни. Сигурен съм, че не е по-лош — нито по-добър — от който и да е друг капо. Но има едно преимущество. Враг е на нашия враг.

— Следователно, да се надяваме, че е наш приятел.

— Правилно.

— Имам един дълг към стария Докия и нямам търпение да му го върна.

— Човек не трябва да е злопамятен, Джим. Това затъмнява погледа и пречи на работата. А сега тя е да приберем парите, не да търсим отмъщение.

Кимнах в знак на съгласие.

— Разбира се. Но докато ти обмисляш грабежа, няма причина да не си доставя удоволствие с един малък реванш.

Виждах, че не одобрява чувствата ми, но не бях в състояние да достигна неговото олимпийско спокойствие. Болест на младостта навярно. Промених темата.

— А след като изпразним съкровищницата?

— Ще разберем как местните се свързват с инопланетните контрабандисти като онези венианци. С очевидната цел да напуснем този затънт и досаден свят колкото можем по-скоро. За да постигнем това, може би ще се наложи да станем религиозни. — Той се подсмихна на смаяното ми изражение. — Подобно на самия теб, момчето ми, аз съм обучен хуманист и не изпитвам потребност от помощта на свръхестественото. Но изглежда, че техниката тук на Спиовенте — каквато и да е тя — е в ръцете на някакъв орден, известен с името Черните монаси.

— Не, стой надалеч от тях! — простена Дренг. — Те знаят неща, които подлудяват хората. От техните работилници идват всички неестествени устройства. Машини, които пицят и сумтят, които говорят с небесата, също и невропрангите. Избягвай ги, господарю, моля те!

— Младият ни приятел казва истината — рече Офицера. — Освен страха пред непознатото, разбира се. Посредством някакъв процес, който в момента не е от значение, цялата техника на този свят се е съсредоточила в ръцете на ордена на Черните монаси. Нямам представа към коя религия се отнасят — ако изобщо има такава — но важното е, че те доставят и ремонтират машините, които видяхме. Това им осигурява известна закрила, тъй като, ако някой капо ги нападне,

другите ще се втурнат да ги защитават, за да осигурят достъпа си до металните плодове на техниката. Може би за заминаването си оттук трябва да се обърнем именно към тях.

— Поддържам предложението. Да се присъединим към армията, да отмъкнем колкото можем повече пари, да се свържем с контрабандистите — и да им платим, за да ни измъкнат оттук.

Дренг беше зяпнал от всички тези прекалено дълги за него думи и от устата му течеше слюнка. Очевидно не успяваше да следи много от онова, което обсъждахме, действието бе повече в стила му. Той безшумно излезе на разузнаване и още по-тихо се върна. Наоколо нямало никой и пътят бил съвсем чист. С малко подкрепа от наша страна Офицера вече можеше да върви, а къщата на вдовицата не беше толкова далече. Въпреки уверенията на Дренг тя трепереше от страх, когато ни пусна в колибата си.

— Пушки и саби. Убийства и смърт. Аз съм обречена, обречена.

Въпреки мърморенето си, подсилено още повече от примляскването на беззъбите ѝ венци, тя изпълни нарежданията ми и постави на огъня гърне с вода. Отрязях ивица плат от одеялото си, кипнах го във водата и с него превързах раната на Офицера. Бе тясна, но дълбока. Убедихме вдовицата да се раздели с част от запасите си от контрабанден алкохол и когато облях с него откритата рана, наставникът ми потръпна. Надявах се, че алкохолното съдържание е достатъчно високо, за да изпълни ролята на антисептик. Използвах нова ивица стерилизирано във вода одеяло като бинт и това в общи линии бе всичко, което можех да направя.

— Отлично, Джеймс, отлично — рече той и внимателно наметна скъсаното сако на раменете си. — Не си си губил времето в детската организация. Хайде сега да благодарим на добрата вдовица и да тръгваме, тъй като е очевидно, че присъствието ни я тревожи.

Поехме по открития, покрит с коловози път. Всяка следваща крачка ни отдалечаваше от капо Докия. Дренг беше наистина добър снабдител. Отклоняваше се в овощните градини за плодове или изравяше ядивни грудки от полята, покрай които минавахме, някои даже ги измъкваше изпод носа на законния собственик, който само докосваше с длан перчема си при вида на оръжията ми. Гаден свят, който уважаваше единствено силата. За първи път започнах да оценявам качествата на планетите от Съюза.

Когато стените на крепостта се извисиха пред нас, приближаваше късен следобед. Бе малко по-красива от онази на Докия, или поне така изглеждаше от разстояние, защото се намираше на остров по средата на езеро. С брега я свързваше издигнат над водата път и подвижен мост. Дренг отново трепереше от страх и с радост остана на брега заедно с Офицера, докато аз се изправях пред опасностите на крепостта. Закрачих с войнишка стъпка по каменния път, после минах по моста. Двамата стражи ме изгледаха с явна подозрителност.

— Добрутро, братлета — весело извиках аз, праметнал пушката през рамо, стиснал сабята в ръка, с прибран корем и изпъчени гърди. — Това ли е замъкът на капо Димонте, известен нашир и дълж по земята с красотата и силата на оръжието си?

— Кой се интересува?

— Аз. Въоръжен и силен войник, който желае да се наеме на негова служба.

— Ти решаваш, братле, ти решаваш — без да крие мрачното си настроение отвърна той. — През портата, после през двора, третата врата отдясно, питай за Сиър Сранк. — Стражът се наведе към мен и прошепна. — Срещу три гроша ще ти дам един съвет.

— Готово.

— Дай парите.

— По-късно. Точно в момента съм малко притеснен.

— Трябва да е така, щом искаш да се наемеш тук. Добре, тогава пет гроша за пет дни. — Кимнах в знак на съгласие. — Той ще ти предложи съвсем малко, но ти не приемай за по-малко от два гроша на ден.

— Благодаря за вересията. Ще ти се отплатя.

Минах през портата и намерих третата врата. Тя бе отворена, за да пропуска последните слънчеви лъчи, и дебел, плешив мъж драскаше по някакви документи вътре. Когато сянката ми падна върху масата, човекът вдигна поглед.

— Махай се оттук — извика той и се почеса по главата толкова силно, че на светлината проблесна дъжд от пърхот. — Казах ви всичко, никакви пари до по-следващата сутрин.

— Аз все още не съм постъпил, нито пък ще го направя, ако плащате на войниците по този начин.

— Извинявай, добри ми странниче, слънцето ми блести в очите. Влез, влез. Искаш да се наемеш? Разбира се. Пушка и сабя — и амуниции?

— Намират се.

— Чудесно. — Дланите му прошумоляха, когато ги потри една в друга. — Храна за теб и ординареца ти, и един грош дневно.

— Два гроша дневно и възстановяване на всички изразходвани амуниции.

Той се намръщи, после сви рамене, надраска нещо на един от листовите и го побутна към мен.

— Едногодишен договор с право на преразглеждане на заплатата след изтичането му. Тъй като не можеш да четеш и да пишеш, надявам се ще успееш да драснеш неграмотното си кръстче тук долу.

— Мога да чета достатъчно, за да видя, че договорът е четиригодишен, което ще поправа, преди да подпиша. — Така и сторих. Подписах се с името на съдията Никсън, знаейки отлично, че ще напусна много преди изтичането на срока. — Ще доведе ординареца си, който чака навън, заедно с престарелия си баща.

— Няма извънредна храна за бедни роднини! — великодушно изръмжа той. — Ще разделяш с него своята.

— Съгласен — отвърнах аз. — Много си щедър.

Върнах се при портата и махнах на спътниците си да дойдат.

— Имаш дълг към мен — рече стражът.

— Ще ти платя, когато ми плати онази крастава жаба.

Той изсумтя в знак на съгласие.

— Ако си мислиш, че той е гаден, почакай да видиш капо Димонте. Нямахме да вися в този смрадлив коптор, ако не беше извънредната плячка.

Спътниците ми бавно се приближаваха. Офицера едва не влачеше дърпация се Дренг.

— Извънредна плячка ли? Скоро ли ще я дават?

— Веднага след края на битката. Тръгваме утре.

— Срецу капо Докия ли?

— Де такъв късмет. Говори се, че бил претъпкан със скъпоценности и златни монети. Би било чудесно да участваш в подялбата на такава плячка. Но не този път. Казаха ни само, че

потегляме на север. Трябва да е за изненадващо нападение над някого, навярно приятел, и те не искат да изтече информация.

— Правилно.

— Хвани врага със спуснат мост и битката наполовина е спечелена.

Замислих се над тази военна мъдрост и поведох малкия си отряд в указаната посока. Войнишките жилища, макар и да не ставах за рекламни туристически брошури, определено бяха по-добри от робските. Дървени койки със сламеници за войните и малко слама отдолу за ординарците. Трябваше да уредя нещо за Офицера, но бях сигурен, че с подкуп ще реша този въпрос. Седнахме заедно на койката, а Дренг отиде да намери кухнята.

— Как е гърбът? — попитах аз.

— Боли ме, но това е дребен проблем. Малко ще си почина, после ще огледам мястото...

— Това може да почака до сутринта. Последните два дни бяха напрегнати.

Храната бе някаква яхния, в която плуваха парчета месо от безименна птица. Трябваше да е птица — по парчетата все още имаше перушина. Разделихме порцията на три равни части и я изгълтахме. Свежият въздух и ходенето определено влияеха добре на апетита. Имаше и дажба кисело вино, което не пожелах нито аз, нито Офицера. Дренг обаче го изгълта за секунди. После се търколи под койката и високо захърка.

— Ще се поогледам наоколо — казах аз. — Почини си на койката, докато се върна...

Прекъсна ме пресеклив рев на сигнална тръба. Вдигнах поглед и видях, че пишман музикантът се е изправил на вратата. Мъжът издаде още един тръбен рев. Бях готов да го сграбча за гърлото, ако опитах да го направи отново, но той отстъпи настрани и се поклони. Мястото му зае слаба фигура в синя униформа. Всички войници, които гледаха, леко наведоха глави или разтърсиха оръжията си за поздрав, затова аз ги последвах. Не можеше да е друг освен самия капо Димонте.

Беше толкова слаб, че като че ли нямаше стомах. Или имаше проблеми с кръвообращението, или кожата му бе синкава по рождение. Малките му червени очички гледаха от сини очни кухни, докато държеше синкавата си брадичка със синкавите си пръсти. Той

подозрително се огледа, после заговори. За сметка на слабото му тяло, гласът му кълтеше с дълбока сила.

— Войници мои, имам добри новини за вас. Подгответе оръжията си, защото тръгваме в полунощ. Ще вървим усилено, за да стигнем гората Пинета преди зазоряване. Ще дойдат само войните и ще бъдем леко въоръжени. Ординарците ви ще останат тук, за да се грижат за вещите ви. През деня ще се крием в гората и ще продължим утре вечер. През нощта ще се срещнем със съюзниците си и ще се обединим с тях, за да нападнем врага на разсъмване.

— Имам въпрос, капо — извика един от мъжете. Беше сивокос и покрит с белези, очевидно ветеран от много битки. — Срещу кого се отправяме?

— Ще ви кажат преди самата атака. Ще победим само с изненада.

От всички страни се разнесе мърморене, когато ветеранът отново извика:

— Щом името на врага ни е тайна, поне ни кажете кои са съюзниците ни.

Капо Димонте не остана доволен от въпроса. Той се почеса по брадичката и пръстите му започнаха да си играят с ефеса на сабята му. Мъжете чакаха. Очевидно се нуждаеше от доброволната ни подкрепа, затова накрая отговори:

— Всички ще се зарадвате да чуете, че ще имаме съюзници с огромна сила и воля. Освен това те имат бойни машини, които могат да разбият и най-яката стена. С тяхна помощ можем да превземем всяка крепост, да победим всяка армия. Имаме късмет, че се сражаваме на тяхна страна. — Той стисна устни с очевидно нежелание да продължи, но знаеше, че трябва да го направи. — Победата ни е сигурна, тъй като нашият съюзник не е никой друг... освен самия орден на Черните монаси.

Последва продължително мълчание, заменено по-късно от гневни викове. Смисълът на всичко това ми убягваше, но въпреки това изобщо не ми харесваше.

24.

Веднага щом престана да говори, капо Димонте излезе и вратата зад него се затръшна. От всичките ми страни се разнасяха гневни викове и крясъци, но един от мъжете ревеше най-силно — обезобразеният ветеран. Той се качи върху някаква маса и надвика останалите, принуждавайки ги да запазят тишина.

— Всички тук ме познавате, знаете стария Тъскър. Секъл съм глави още по времето, когато повечето от вас още не са били чували за битки. Така че ще ви кажа нещо, а вие ще ме изслушате и после ще имате възможност да се изкажете. Някой да не е съгласен?

Той сви огромния си юмрук и го вдигна нагоре, после го завъртя в кръг, като яростно се мръщеше. Чуха се само няколко ядосани измърморвания, но нито едно от тях не беше достатъчно високо, за да изрази несъгласие.

— Добре. Сега слушайте. Познавам онези чернораси педерастично много отдавна и не им вярвам. Мислят единствено за собствената си кожа. Ако искат ние да се бием заради тях, то е само защото предстои страхотна неприятност и им се ще ние да бъдем убити вместо тях. Това не ми харесва.

— И на мен не ми харесва — извика друг мъж. — Но какъв изход имаме?

— Никакъв — гневно изръмжа Тъскър. — Точно това щях да кажа и аз. Струва ми се, че сме изправени до стената. — Той извади сабята си и я размаха към присъстващите. — Цялото ни оръжие, освен новите пушки, идва от Черните монаси. Без доставките им няма да има с какво да се бием, а ако нямаме с какво да се бием, няма да има какво да правим — ще умрем от глад или трябва да се върнем във фермите. А това не е за мен. Нито пък за вас. Защото всички сме в купа. Или ще се бием всички, или никой. А ако се бием, и някой от вас се опита да се измъкне, преди сражението да започне, ще открие сабята ми забита през целия му черен дроб.

Той размаха блестящото острие към другите, които го наблюдаваха мълчаливо.

— Необорим аргумент — прошепна Офицера, — безупречна логика. Лишко, че отива за толкова долна кауза. Ти и другарите ти нямате никакъв друг избор, освен да се съгласите.

Офицера бе прав. Виковете и споровете продължиха, но накрая всички трябваше да се съгласят с плановете. Щяха да се бият на страната на Черните монаси. Никой от присъстващите, включително и самият аз, не се радваше особено на тази идея. Можеха да си спорят до полунощ, но аз бях прекалено уморен и исках да оползотворя тези няколко часа. Офицера излезе навън, за да потърси още информация, а аз се търколих върху койката и потънах в неспокоен сън.

Разбудиха ме кресливи заповеди. Чувствах се по-уморен, отколкото преди да заспя. Никой не изглеждаше доволен от среднощния поход. Лицата на войните бяха мрачни и се дочуваха тихи ругатни. Имаше клетви, които не бях чувал преди — наистина ми харесаха и аз ги запазих за бъдеща употреба. Насочих се към примитивния умивалник и наплисках лицето си с малко вода, което, изглежда, ми помогна да се разсъня. Когато се върнах, Офицера седеше на койката. Той се изправи и протегна широката си длан.

— Трябва да се пазиш, Джим. Този свят е жесток и опасен, а всичко е обърнато срещу теб.

— Тъкмо това е начинът на живот, който ми харесва, затова недей да се тревожиш.

— Въпреки всичко се тревожа — силно въздъхна той. — Отнасям се единствено с презрение към суеверията, астролозите, гледачите на ръце и прочее, така че разбираш защо изпитвам такова отвращение от самия себе си заради ужасното униение, което ме е обзело. Но не виждам в бъдещето нищо друго освен мрак и празнота. Заедно сме от толкова малко време, а не ми се иска да се разделяме. И все пак, съжалявам, извини ме, имам усещане за опасност и отчаяние, което не съм в състояние да преодолея.

— И то основателно! — извиках аз, като се опитах да вложа ентузиазъм в думите си. — Ти се откъсна от спокойствието на измамното си пенсиониране, беше заловен, освободен, избяга, кри се, гладува, отново бяга, дава подкупи, измамиха те, биха те, заробиха те, раниха те — и се чудиш защо си депресиран?

Тирадата ми предизвика бледа усмивка на устните му и той отново стисна ръката ми.

— Разбира се, че си прав, Джим. Токсини в кръвта, депресия в мозъчната кора. Пази си гърба и се върни здрав. Дотогава вече ще съм измислил как да освободим капото от част от парите му.

За първи път, откакто го познавах, изглеждаше на истинската си възраст. На тръгване го видях уморено да се изпъва върху койката. Когато се върнех, щеше да се чувства по-добре. Дренг щеше да му носи храна и да се грижи за него. А аз трябваше да се съсредоточа върху задачата да остана жив, за да мога да се върна.

Походът беше мрачен и изтощителен. Изтеклият ден бе горещ, нощта — също. Влачихме се напред с пот на чело и разпъждахме с ръце насекомите, които ни хапеха в мрака. Коловозите по пътя ме спъваха, в ноздрите ми влизаше прах. Кошмарният ни парад предвождаше някаква дрънчаща и съскаща машина. Една от парните коли теглеше бойния фургон на капо Димонте, който пътуваше в относителен разкош. Вътре бяха и неговите капитани, които несъмнено се наливаха с алкохол. Вървахме напред и ругатните в редиците постепенно, но сигурно отслабваха.

Когато се скрихме сред дърветата на гората Пинета, вече бяхме уморени и бунтовно настроени. Правех онова, което правеха повечето от останалите, изтегнах се върху леглото от дъхави иглички под дърветата и простенах от удоволствие. И от възхищение към поиздръжливите войни, начело с Тъскър, които настояха да получат дажбата си от кисело вино, преди да си легнат. Затворих очи, отново простенах и потънах в сън.

Останахме тук през целия ден, доволни от добрата почивка. Към пладне от колата неохотно ни раздадоха храна и топла мръсна вода, с която да прокараме твърдите като камък парчета, които трябва да бяха хляб. После успях да поспя още малко, докато по здрач отново не се строихме и нощният поход продължи.

След няколко часа стигнахме до кръстопът и завихме надясно. Това предизвика мърморене в строя, първо от страна на онези, които познаваха района.

— Какво казват? — попитах мъжа, който вървеше до мен и до този момент не бе обелил нито дума.

— Капо Динобли. Ето срещу кого сме тръгнали. Не би могъл да е никой друг. В тази посока няма друг замък на един-два дни път.

— Знаеш ли нещо за него?

Той изсумтя и млъкна, но мъжът зад него отговори на въпроса ми.

— Някога служих при него. Дърт педераст, вече трябва да е много стар. Просто още един капо.

После продължихме напред в мъгла от умора. Трябва да имаше и други начини да си изкарваш прехраната. Това щеше да е първият и последният ми поход. Веднага щом се върнехме, двамата с Офицера щяхме да приберем съкровището и да избягаме с всички пари, които можехме да носим. Прекрасна мисъл. Едва не се блъснах в човека пред мен и успях да спра точно навреме. Бяхме застанали на място, където пътят минаваше покрай гората. На тъмния фон дърветата се извисяваха като още по-тъмни сенки. Опитвах се да видя какво става, когато един от офицерите слезе при нас.

— Трябват ми няколко доброволци — прошепна той. — Ти, ти, ти и ти.

Той ме докосна по рамото и аз се оказах един от доброволците. Навярно бяхме двайсетина души. Поведоха ни към гората. Облаците се бяха разнесли и звездите вече светеха достатъчно ярко, за да видим черните грамади, които представляваха транспортни средства на колела. Чувах съскането на излизаща пара. Към нас закрачи някаква тъмна фигура, която ни накара да спрем.

— Слушайте, ще ви кажа какво трябва да правите — рече той.

Докато говореше, в най-близката машина се отвори метална врата. Проблеснаха искри от хвърлено в огъня дърво. На кратката пресеклива светлина ясно видях човека пред нас. Беше облечен в черна роба с качулка, която скриваше лицето му. Той посочи към машината.

— Това трябва да се избути през гората — при това съвсем безшумно. Ще вкарам ножа си в гърдите на всеки от вас, който издаде и най-тихия звук. През деня беше изсечена просека и ще е лесно да я следвате. Хванете въжетата и правете това, което ви наредих.

Други чернороби фигури ни подадоха въжетата и ни накараха да се строим в колона. По прошепнатия сигнал ние започнахме да теглим.

Машината вървеше съвсем лесно и ние напредвахме с постоянно темпо. Шепнешком ни напътстваха с нови заповеди, после стигнахме

до края на гората и спряхме. Пуснахме въжетата и както бяхме потънали в пот, продължихме да бутаме огромната тежест, докато водачите ни не останаха доволни. Те тихо и продължително се съветваха помежду си за подреждането и аз се зачудих какво точно става. За момента ни бяха забравили, така че колкото можех по-тихо, заобиколих машината и погледнах през шубрака към онова, което се разкриваше пред нас.

Много интересно. Житна нива се простираше по плавния склон до крепостта, чиито тъмни кули ясно се различаваха на звездната светлина. Отразени отблясъци заобикаляха основата ѝ там, където водите в рова я предпазваха от нападение.

Останах на мястото си, докато зората не започна да просветлява небето, после се върнах, за да разгледам обекта на задружните ни усилия. С разсейването на мрака формата му ясно се виждаше и все пак нямах ни най-бегла представа какво представлява. Огън и пара — вече ясно виждах издигащата се нагоре бяла струйка. И някакъв дълъг кабел отгоре. В момента една от черните фигури работеше на пулта за управление. Парата засъска по-силно, когато дългата ръка се спусна надолу и краят ѝ се отпусна на земята. Приблжих се да погледна голямата метална чаша и любопитството ми бе възнаградено, като ме накараха да помогна в преместването на огромен камък. Двама от нас го претърколиха от близката купчина, но трябваше да се включат още двама, за да го вдигнем и поставим в чашата. Загадка на загадките. Върнах се при останалите точно когато се появи капо Димонте заедно с висок, облечен в роба мъж.

— Ще сработи ли, отец Фарвъл? — попита Димонте. — Не знам нищо за тези устройства.

— Но аз знам, капо, ще видите. Когато подвижният мост се спусне, моята машина ще го унищожи, ще го разбие.

— Само това не! Онези стени са високи и загубите ни ще бъдат много големи, ако се наложи да превземаме крепостта, без да сме в състояние да влезем през портата.

Отец Фарвъл се обърна с гръб и отправи бързи заповеди към операторите на машината. В пещите ѝ бяха сложени още дърва и съскането се усили. Вече съвсем се беше разсъмнало. Полето пред нас бе пусто. Но зад нас в гората се криеха малката армия и бойните

машини. Беше очевидно, че когато мостът се спуснеше и бъдеше унищожен, битката щеше да започне.

Когато светлината се усили, ни заповядаха да легнем на земята и да се скрием. Слънцето се издигаше над хоризонта. Все още не се случваше нищо. Приклекнах близо до машината и покрития с качулка оператор на пулта.

— Не се спуска! — внезапно извика брат Фарвъл. — Това е необичайно, винаги го спускат по това време. Нещо не е наред.

— Знаят ли, че сме тук? — попита капо Димонте.

— Да! — изкънтя откъм дърветата над нас един невероятно силен глас. — Знаем, че сте там. Атаката ви е обречена — както и всички вие! Пригответе се да посрещнете смъртта си.

25.

Ревящият глас дойде съвсем неочаквано и шокиращо сред горската тишина. Скочих уплашен и не бях единствен. Монахът на пулта на машината беше още по-стреснат. Ръката му натисна контролния лост и се разнесе ужасно свистене. Дългата ръка отгоре се метна към небето, бутана от друга, по-къса, близо до закачения ѝ на шарнир край. Ръката се издигна във висока дъга и се блъсна в скрития буфер, който завибрира и разтърси цялата машина. Ръката може и да бе спряла, но камъкът в чашата на края ѝ продължи пътя ѝ, и се издигна високо във въздуха, описвайки огромна арка. Побързах напред, за да видя как пада в рова точно пред вдигнатия мост. Добър изстрел — със сигурност щеше да унищожи моста, стига да беше свален.

Съвсем ненадейно всичко около мен стана много напрегнато. Брат Фарвъл бе съборил монаха от пулта и сега го риташе, като надаваше яростни крясъци. Вадеха се саби, войниците се щураха наоколо — някои стреляха към дърветата. Капо Димонте крещеше заповеди, които никой не слушаше. Облегнах гръб на едно дърво и вдигнах пушка за очакваната атака.

Нищо подобно не се случи. Но силният глас отново закънтя:

— Върнете се назад. Вървете си там, откъдето сте дошли, и ще бъдете пощадени. Говоря на теб, капо Димонте. Допускаш грешка. Черните монаси те използват. Ще загинеш за едното нищо. Върни се в своята крепост, защото тук те очаква единствено смърт.

— Там е, виждам го! — извика брат Фарвъл и посочи нагоре в дърветата. После се обърна и ме забеляза, болезнено ме стисна за ръката и отново посочи. — Там, на онзи клон, дяволското устройство. Унищожи го!

Защо не? Сега го виждах, дори разбрах какво е. Някакъв високоговорител. Пушката изгърмя и силно блъсна рамото ми. Стрелях повторно и високоговорителят избухна. Надолу заваляха парченца метал и пластмаса.

— Просто машина — извика брат Фарвел, като тъпчеше останките на земята. — Започнете атаката, пратете хората си напред. Моите устройства за изхвърляне на смърт ще ви подкрепят. Ще разбием стените с тях.

Капото нямаше избор. Известно време той хапеше устните си, после даде знак на тръбача до него. Прозвучаха три тръбни нотки и сигналът се поде от тръбачите в ариергарда и по фланговете. Когато първите от войниците му изскочиха от дърветата, той изтегли сабята си и ни заповяда да го последваме. Затичах се напред с огромна неохота.

Не можеше да се каже, че извършваме мълниеносна атака. Поскоро приличаше на разходка. Напредвахме през полето, после спряхме, за да изчакаме устройствата за изхвърляне на смърт да заемат позиция. Парни коли ги изтеглиха напред и ги строиха в редица. Стрелбата започна. Над главите ни засвистяха камъни, които или отскачаха от крепостните стени, или потъваха в тях.

— Напред! — извика капото и отново размаха сабята си, когато започна стрелбата откъм противника.

Изад крепостните стени се издигнаха сребристи сфери, извисиха се в небето, насочиха се към нас — и паднаха.

Една от сферите падна близо до мен и аз видях, че представлява тънък контейнер, пълен с димяща течност, която се изпаряваше във въздуха. Отрова! Хвърлих се надалеч от нея и се затичах, като се опитвах да не дишам. Но бомбите избухваха навсякъде около мен, въздухът се изпълни с изпарения. Тичах и дробовете започнаха да ме болят. Трябваше да си поема дъх, просто не можех да устоя.

Когато въздухът проникна в дробовете ми, паднах напред и потънах в мрак.

Лежах по гръб. Знаех това, но не съзнавах почти нищо друго поради главоболието, което напълно ме беше погълнало. Ако помръднех глава дори съвсем лекичко, сякаш огнена лента стисваше слепоочията ми. Колебливо отворих едното си око и то се разкъса от червена мълния. Простенах и чух как стонът ми отеква от всички страни. Това главоболие беше страхотно и в сравнение с него бледнееха всички други главоболия. Помислих си за предишните си главоболия и презрително изсумтах пред тяхната слабост. Мукавени

главоболия. Това тук обаче бе истинско. Някой стенеше наблизко и аз, както и мнозина други, съчувствено застанахме.

Малко по малко болката поотслабна, поне достатъчно, че предпазливо да вдигна единия си клепач, после и другия. Синьото небе над мен беше ясно, вятърът шумолеше в житната нива, в която лежах. Извънредно колебливо се приповдигнах на лакът и огледах поразената войска около мен.

Нивата бе осеяна с проснати тела. Някои от тях вече се надигаха и сядаха, стиснали глави в ръцете си, а един-двама по-издръжливи — или по-глупави — воители нестабилно се изправяха на крака. Наблизко лежаха сребристите парчета от един от падналите снаряди, който сега, след разпръскването на газа, изглеждаше съвсем невинно. Главата ми пулсираше, но не ѝ обърнах внимание. Бяхме живи. Газът не ни беше убил — очевидно бе предназначен само да ни изкара извън строя. Мощно оръжие. Погледнах сянката си, тъй като все още не исках да рискувам да вдигам очи към слънцето, и видях, че е съвсем къса. Наближаваше пладне. Бяхме спали в продължение на часове.

Тогава защо не бяхме мъртви? Защо хората на капо Динобли не се бяха нахвърлили върху ни и не ни бяха прерязали гърлата? Или поне да ни вземат оръжието? Пушката ми лежеше до мен. Отворих я и видях, че все още е заредена. Истинска мистерия. Изкътя дрезгав крясък и аз скочих сепнат — и мигновено съжалих, защото главата ми адски запулсира. Успях да седна и се обърнах да погледна.

Интересно. Самият брат Фарвъл все още викаше и проклинаше, като в същото време скубеше цели кичури коса от главата си. Изключително необичайно. Със сигурност никога преди не бях виждал подобно нещо. Колебливо се изправих на крака, за да видя какво го е разтревожило. Да, наистина, сега напълно разбирах чувствата му.

Монахът стоеше до едно от устройствата си за изхвърляне на смърт, сега самото то мъртво. Беше избухнало в хаос от тръби и строшен метал. Дългата ръка бе равно разрязана на три части и дори колелата бяха откъснати от тялото. Просто купчина неподлежащ на възстановяване боклук. Брат Фарвъл се щураше наоколо и продължаваше да надава дрезгави крясъци.

Откъм другите монаси се разнасяха болезнени викове. Брат Фарвъл се върна и със залитане се отправи към капо Димонте, който тъкмо се опитваше да седне.

— До една са унищожени! — изрева черният монах, а капото силно притисна с длани ушите си. — Многогодишният ми труд, хвърлен на вятъра. Всичките ми устройства за изхвърляне на смърт, унищожителният парен катапулт — унищожен. Той го направи — капо Динобли. Съберете хората си и нападнете крепостта, той трябва да си получи заслуженото заради това чудовищно престъпление.

Капото се обърна и погледна към крепостта. Тя беше точно такава, каквата я бяхме видели на разсъмване, тиха и спокойна, все още с вдигнат подвижен мост, като че ли изобщо не се бе случило нищо. Димонте върна очи към брат Фарвъл. Лицето му беше студено и измъчено.

— Не. Няма да поведе хората си срещу онези стени. Това е самоубийство, а ние не сме се разбирали така. Войната си е ваша, не моя. Съгласих се да ви помогна да превземете крепостта. Машините ви трябваше да отворят вход в нея. Тогава щях да атакувам аз. Тази уговорка вече отпадна.

— Не можете да върнете думата си обратно...

— Не връщам думата си. Разрушете стените и ще атакувам. Нали така обещахте? Хайде, направете го.

Брат Фарвъл почервения от гняв, вдигна юмруци и се наведе напред. Капото запази самообладание, но изтегли сабята си и я протегна напред.

— Вижте това — рече той. — Все още съм въоръжен, всичките ми хора са въоръжени. Това е послание, което разбирам съвсем ясно. Докато сме лежали тук, хората на Динобли можеха да ни вземат оръжието и да ни прережат гърлата. Те не го направиха. Не искат да воюват с мен. Затова и аз не искам да воювам с тях. Вие си се сражавайте — това си е вашата битка. — Той скрита с върха на ботуша си тръбача, който лежеше до него. — Свири сбор.

С искрена радост оставихме Черните монаси в нивата да оглеждат останките от машините и замислите си. Сред строя бързо се разпространи какво се е случило и когато главоболието изчезна и на негово място дойде облекчение, болезнените гримаси бяха заместени с усмивки. Нямаше да има битка, нямаше да има убити. Черните монаси бяха започнали всичко това и загубиха. Моята усмивка беше особено широка, защото имах добри новини за Офицера.

Сега знаех как щяхме да се измъкнем от отвратителната планета Спировенте.

Сега, когато хвърлих поглед към миналото, ясно разбих какво се е случило предишната нощ. Приближаването на войската ни в мрака е било внимателно следено. С някаква усъвършенствана техника. Скрытите разузнавачи, изглежда, бяха забелязали релсите, прокарани през гората за машините на монасите, и бяха разбрали смисъла на тази операция. Високоговорителят бе закачен на дървото, точно над мястото, и сетне активиран чрез радиовръзка. Окончателно съкрушилият ни газ беше спуснат с невероятна прецизност. Всичко това нямаше нищо общо с техниката на тази утрепана планета. Кое то означаваше едно-единствено нещо: В крепостта на капо Динобли имаше инопланетяни, които готвеха нещо. Каквото и да бе то, именно тази трябваше да е причината за гнева на Черните монаси, причината за това нападение, което завърши с пълен провал. Добре. За пореден път — враг на моя враг. Монасите бяха заграбили цялата окаяна техника на Спировенте и от онова, което бях видял, армията изцяло я бе монополизирала. Напънах се да си спомня онези дълги беседи с Офицера за геополитика и икономика. Решението на проблемите ни вече започваше да се избистря в ума ми, когато от предните редици се разнесе див крясък.

Заедно с другите се хвърлих напред, за да видя изтощения пратеник, проснал се на тревата до пътя. Капо Димонте се извъръщаше от него, яростно разтърсващ юмруци към небето.

— Нападение! Зад гърба ми! Срещу крепостта! Това е онзи червей Докия, ето кой е! Тръгваме веднага в ускорен марш. Назад!

Този поход не бих искал да повтора никога. Спиряхме да почивахме само когато умората ни поваляше на земята. Пийвахме малко вода, изправяхме се и продължавахме. Нямаше нужда да ни бият или насърчават, защото сега всички ние бяхме заинтересувани. Семейството на капо Димонте, огромните му богатства, всичко това бе в крепостта. Охранявана само от малък отряд войници. Всички ние бяхме толкова загрижени, колкото и самия него, защото малкото, което притежавахме, също се намираще там. Ординарците се грижеха за имуществото ни. Друнг, когото едва познавах, и за когото въпреки това се чувствах отговорен. И Офицера. Ако превземех крепостта, какво

щеше да стане с него? Нищо, той беше просто един безобиден старец, а не техен враг.

И все пак разбирах, че това е лъжа, макар да се опитвах да се убедя в истинността ѝ. Той бе избягал роб. А знаех какво правеха с избягалите роби на Спиовенте.

Още вода, малко храна по залез слънце, после отново напред в нощта. На зазоряване видях, че силите ни се движат хаотично в разпокъсана колона, която по-издръжливите бутаха напред. Бях млад, здрав и разтревожен — и вървах в предните редици. Сега можех да спра за почивка, да си поема дъх. По пътя пред нас видях двамата мъже, които изскочиха от храстите и изчезнаха оттатък хълма.

— Хей там! — извиках аз. — Съгледвачи! Забелязани сме.

Капото изскочи от бойния си фургон и притича към мен. Посочих нататък.

— Двама. Криеха се там. Избягаха към крепостта.

Той изскърца със зъби в безсилна ярост.

— Не можем да ги хванем, не и в състоянието, в което сме сега. Докия ще бъде предупреден и ще избяга.

Димонте погледна назад към разпокъсаната ни войска, после махна на офицерите си да дойдат при него.

— Ти, Баркъс, остани тук с тях, после ги строй и ме последвай. Тръгвам напред с всички годни мъже. Ще се редуват да пътуват във фургона. Продължаваме.

Когато фургонът потегли, аз се качих върху покрива му. До него тичаха мъже, които упорстваха да не изостанат назад. Парната машина хриптеше и бълваше дим, докато ние бързо изкачихме хълма и се спуснахме по другия склон.

В далечината се извисиха крепостните кули, от които се издигаше пушек. Оттатък пътя, зад следващия завой, видяхме редица мъже, които вдигнаха пушки и стреляха срещу нас.

Не намалихме скоростта си. Парната свирка високо изпищя и ние изревахме в отговор, тласкани напред от гнева си. Врагът се впусна в бягство. Очевидно това бе преден отряд, пратен да ни забави. Видяхме как се присъединиха към останалите нападатели, които сега се отдалечаваха от езерото. Когато стигнахме до пътя, водещ към крепостта, той пустееше. От разбитата порта на замъка бавно се издигаше дим. Продължихме напред. Дълги дъски все още

прехвърляха пропастта пред разбития подвижен мост, наполовина вдигнат и увиснал на веригите си. Измежду отломките се показва войник, който вдигна сабя в уморен поздрав.

— Задържахме ги, капо — рече той, после облегна гръб на изпотрошеното дърво. — Успяха да проникнат в двора, но ние ги задържахме при кулата. Когато си тръгваха, запалиха външната врата.

— А лейди Димонте, децата...?

— Всички са в безопасност. Хазната е непокътната.

Но войнишките жилища бяха в двора, не в кулата. Хвърлих се напред заедно с другите, които бяха осъзнали това, и се изкатерих по разрушената порта. По земята се търкаляха много трупове. Невъоръжени ординарци, съсечени по време на нападението. В момента защитниците излизаха от кулата. Сред тях беше и Дренг, който бавно се приближи към мен. Дрехите му бяха окървавени, както и брадвата в ръката му, но самият той изглеждаше здрав.

Погледнах го и видях мъката, изписана на лицето му. Нямаше нужда да ми казва, защото вече бях разбрал. Думите му дойдоха сякаш от далечината.

— Съжалявам. Не успях да ги спра. Старецът е мъртъв. Мъртъв.

26.

Той лежеше на койката, затворил очи, сякаш спи. Но абсолютно неподвижно. Дренг го беше покрил до брадичката с одеялото ми, бе сресал косата и почистил лицето му.

— Не успях да го преместя, когато започна атаката — рече Дренг. — Беше прекалено тежък, прекалено болен, раната в гърба му бе зле, цялата почерняла, кожата му гореше. Каза ми да го оставя, така или иначе бил мъртъв. Каза, че ако не го убият те, щяла да го направи 'фекцията. Но не трябваше да го промушват...

Моят приятел и наставник. Убит от онези зверове. Той струваше повече от цялото мръсно население на този свят. Дренг ме хвана за ръката и аз рязко се дръпнах, гневно обръщайки се към него. Подаваше ми малък пакет.

— Откраднах тази хартия за него — рече той. — Искаше да ти пише. Откраднах я.

Нямаше какво да кажа. Разгънах пакета и на пода падна ключ, изрязан от дърво. Вдигнах го, после погледнах хартията. На нея беше скициран план на крепостта със стрелка, която сочеше стая, грижливо обозначена като „ТРЕЗОР“. Под плана имаше писмо и аз познах сбития, четлив почерк.

„Чувствам се малко зле и може да не съм в състояние да ти дам това лично. Направи метално копие на ключа — той е за трезора. Късмет, Джим, приятно ми беше да се запознаем. Бъди добър плъх.“

Отдолу грижливо се бе подписал. Прочетох името, после отново го прочетох. Не беше Офицера или който и да е от псевдонимите, използвани от него през годините. Бе ми оставил в наследство доверието си, съзнавайки, че навярно аз бях единственият във вселената, който щеше да го оцени. Неговото истинско име.

Излязох навън и седнах на слънце, внезапно почувствал пълна изнемога. Дренг ми донесе чаша вода. Досега не бях усетил колко съм жаден. Пресуших я и го пратих за още.

Това беше краят. Той бе почувствал приближаването на мрака, но се беше тревожил за мен. Беше мислил за мен в мига, в който над него е била надвиснала собствената му смърт.

А сега? Какво щях да правя сега?

Умора, болка, разкаяние — всичко това ме погълна. Без да разбирам какво става, заспах. Когато се събудих, вече бе късен следобед. Дренг беше подпъхнал одеялото си под главата ми и сега седеше до мен.

Нямаше какво повече да кажа. Положихме трупа на Офицера в една от малките каруци и тръгнахме до нея по пътя до брега. Не бяхме единствените. До пътя имаше малък хълм, тревист склон с дървета по билото, откъдето се разкриваше приятна гледка през езерото към крепостта. Погребахме го там, здраво затыпкахме пръстта и не оставихме никакъв надгробен знак. Не и на този отвратителен свят. Тялото му щеше да остане тук и това бе достатъчно. Паметникът, който щях да издигна в негова чест, щеше да е на светлинни години разстояние. Някой ден, когато настъпеше подходящият момент, щях да се погрижа за това.

— Но сега, Дренг, ще се погрижим за капо Докия и неговите бандити. Приятелят ми не вярваше в отмъщението, затова не мога да отмъстя за него. Тъй че нека го наричаме просто правосъдие. Онези престъпници трябва да си платят. Но какво ще правим сега?

— Мога да помогна, господарю. Вече мога да се бия. Първо се страхувах, после се изпълних с гняв и грабнах брадвата. Готов съм да стана войн като теб.

Поклатих глава. Мислите ми вече се бяха прояснили.

— Това не е работа за един бъдещ фермер. Но трябва завинаги да запомниш, че си се изправил срещу страха си и си го победил. Това ще ти бъде от полза през остатъка от живота ти. Джим ди Гриз обаче плаща дълговете си — така че ти се връщаш във фермата. Колко струва една ферма?

Той зяпна и затършува из паметта си.

— Никога не съм купувал ферма.

— Сигурен съм в това. Но навярно познаваш някой, който е купувал.

— Старият Кветчи се върна от войската и плати на вдовицата Рослайър двеста и дванайсет гроша за нейния дял от фермата.

— Чудесно. Като предвидим петстотин заради инфлацията, трябва да ти стигнат. Дръж се за мен, момче, и пак ще забиваш палешника. А сега върви в кухнята и опакой малко храна, докато аз изпълнявам първата част от плана.

Положението напомняше на партия шах, която разиграваш в главата си. Съвсем ясно виждах възможностите за ходове. Ако се изиграеха както трябва, партията щеше да завърши с неизбежна победа. Направих първия ход.

Уморен, със зачервени очи, Капо Димонте се беше отпуснал с бутилка вино в ръка на трона си. Проправих си път сред офицерите и заставах до него. Той се намръщи и махна с ръка.

— Махни се, войнико. Ще си получиш наградата. Свърши добра работа днес, видях това. Но сега ни остави, имаме да обмисляме планове...

— Точно затова съм тук, капо. За да ви кажа как да победите капо Докия. Служил съм при него и знам тайните му.

— Говори!

— Насаме. Отпратете другите.

Той се замисли за миг, после махна с ръце. Хората му се отдалечиха с мърморене. Отпиваше от виното си, докато вратата не се затвори зад последния от тях.

— Казвай каквото знаеш — заповяда Димонте. — Говори бързо, защото съм в отвратително настроение.

— Както и всички ние. Онова, което исках да ви кажа насаме, не се отнася за Докия — все още. Вие ще го нападнете, сигурен съм в това. Но за да гарантирам успеха ви, аз ще привлека капо Динобли и тайните му на ваша страна. Атаката ще е много по-лесна, ако всички те са заспали, когато прехвърлим стените.

— Динобли не знае повече за тези неща от мен, така че недей да ме лъжеш. Той боледува и вече повече от година е прикован на легло.

— Знам това — убедително излъгах аз. — Но на вас ще ви помогнат онези, които използват крепостта му за собствените си цели, онези, които принудиха Черните монаси да тръгнат срещу тях.

Той се изправи на стола си и очите му заговорнически проблеснаха.

— Върви тогава при тях. Обещай им дял от плячката и ако успееш, също ще получиш своето. Върви от мое име и им обещавай каквото искаш. Преди да изтече този месец, главата на Докия ще се пече на шиш в огнището ми, тялото му ще бъде разкъсано от нажежени до бяло пики и...

Тирадата му продължи още, но аз не проявих особен интерес. Това беше ход с пешка за начало. Сега трябваше да атакувам с по-силна фигура. Поклоних се и го оставих да мърмори на трона си, разливайки виното наоколо, докато размахваше ръце. Този род хора бързо се възпламеняваха.

Дренг бе опаковал малкото ни вещи и ние тръгнахме веднага. Вървах напред, докато не се отдалечихме на голямо разстояние от крепостта, после свих към потока, който течеше наблизко. Бреговете му бяха обрасли с трева и аз посочих към тях.

— Ще останем тук до сутринта. Трябва да дообмисля плановете си и се нуждаю от почивка. Искам да съм съвсем подготвен, когато почукам на вратата на стария Динобли.

След освежителната нощна почивка всичко стана съвсем ясно.

— Дренг — казах аз, — тази мисия ще бъде изпълнена от един човек. Не знам как ще ме приемат и самият аз може да си имам достатъчно неприятности, че да се грижа и за теб. Върни се в крепостта и ме чакай там.

Всъщност нямаше врата, на която да почукам, само двама тежко въоръжени стражи на портата. Пресякох нивата, заобиколих купчините от разбити машини, вече покрити с червената патина на ръждата и минах по подвижния мост. Спрях, преди да стигна до стражите, и предпазливо свалих пушката си.

— Нося важно съобщение за онзи, който командва тук.

— Обърни се кръгом и бързо изчезвай — каза по-високият от стражите, като насочи пушката си към мен. — Капо Динобли не приема никого.

— Не говоря за него — отвърнах аз и хвърлих поглед към двора. През него минаваше висок мъж в груби дрехи. Но под дрипавите маншети на панталона му зърнах блясъка на пластоманени ботуши.

— Желая на капото само добро здраве — високо извиках аз. — Надявам се, че го лекува добър геронтолог и че редовно взима синапсилстимулаторите си.

Стражът озадачено изръмжа на думите ми, но те не бяха отправени към него. Мъжът в двора, към когото гледах, рязко спря и замръзна на място. После бавно се обърна към мен. Видях проникателните му сини очи, които ме наблюдаваха от издълженото му лице. После се приближи насам и макар да продължаваше да ме държи под око, попита стража:

— Каква е тази бъркотия?

— Нищо, ваша чест. Просто отпращам този човек по пътя му.

— Пусни го да влезе. Искам да го разпитам.

Насочената към мен пушка беше вдигната за почест и аз влязох през портата. Когато пазачите вече не можеха да ни чуят, високият мъж се обърна и с откровено любопитство ме изгледа отгоре до долу.

— Последвай ме — рече той. — Искам да поговоря с теб насаме. — И не пророни нито дума повече, докато не влязохме в крепостта, а сетне и в някаква стая, чиято врата мъжът затвори зад нас.

— Кой си ти? — попита ме той.

— Знаете ли, готвех се да ви задам същия въпрос. Съюзът наясно ли е какво правите тук?

— Разбира се, че е наясно! Това е законна... — Той замълча, после се усмихна. — Това поне доказва, че си инопланетянин. Никой тук не може да разсъждава толкова бързо, нито пък да знае онова, което знаеш ти. Хайде, седни и ми кажи кой си. После ще преценя какво мога да ти съобща за работата ни.

— Достатъчно честно — съгласих се аз, отпуснах се на стола и оставих пушката си на пода. — Казвам се Джим. Бях в екипажа на един вениански транспортен кораб, след това си навлякох неприятности с капитана. Той ме изхвърли на тази планета. Това е всичко.

Той извади тефтерче и започна да си води бележки.

— Казваш се Джим. Последното ти име е... — Не отвърнах нищо. Мъжът се намръщи. — Добре, да оставим засега това. Как се казва капитанът?

— Струва ми се, че ще спестя тази информация за по-късно. След като ми кажеш кой си ти.

Той бутна тефтерчето настрани и се отпусна назад на стола си.

— Не е достатъчно. След като не знам самоличността ти, не мога да ти кажа нищо. Къде си живял на Вения? Коя е столицата на тази планета, името на председателя на планетарния съвет?

— Мина много време и съм забравил.

— Лъжеш. Ти си толкова венианец, колкото съм и аз. Докато не ми кажеш повече...

— Какво точно искаш да знаеш? Гражданин съм на Съюза, не съм от тези затънали в мрак туземци. Гледам тривизия, храня се в „Максуайнис“ — имат клонове на всички известни планети и продават по четирийсет и два милиарда годишно — учил съм молекулярна електроника и имам черен пояс по джудо. Това стига ли ти?

— Може би. Но ти ми каза, че са те изхвърлили на тази планета от вениански товарен кораб, което не може да е вярно. Неодобрените контакти със Спировенте са забранени.

— Моят контакт не беше одобрен. Корабът пренасяше контрабандно оръжие като това тук.

Това моментално привлече вниманието му. Той отново грабна тефтерчето.

— Капитанът се казва...

Поклатих отрицателно глава.

— Ще получиш тази информация само ако уредиш да се измъкна от тази планета. Можеш да го направиш, защото, както сам ми каза, си тук с одобрението на Съюза. Така че, хайде да сключим малка сделка. Ти уреждаш билета ми. Имам много сребърници, с които да го платя. — Или по-скоро щях да имам, което бе едно и също. — Освен това ще ми окажеш малка подкрепа по един местен проблем и тогава ще ти кажа името на капитана.

Всичко това не му хареса. Той дълбоко се замисли, но не можеше да направи нищо.

— Докато решиш — прекъснах умуването му аз, — можеш да ми кажеш кой си и какво правите тук.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да разкриеш самоличността ни на местните. Присъствието ни тук е добре известно извън планетата, но можем да успеем само ако операцията остане в тайна.

— Обещавам, обещавам. Не дължа нищо на който и да е от туземците.

Мъжът допря пръст до челото си и се облегна назад, сякаш се канеше да чете лекция. Бях отгатнал — както показаха първите му думи.

— Аз съм проф. Лъстиг от Елнбогенския университет, в който ръководя катедрата по приложна социоекономика. Декан съм на факултета и трябва да кажа, че съм и негов създател, тъй като приложната социоекономика е сравнително нова наука, клон на теоретичната социоекономика...

Бързо премигнах, за да прикрия изумлението си и се насилих да продължа да го слушам. Именно учители като Лъстиг ме бяха накарали да избягам от училище.

— ... години на кореспонденция и труд, за да постигнем лелеяната си амбиция. Практическото приложение на нашите теории. Най-трудната част беше да се справим с бюрократите от Съюза заради неговата политика на ненамеса. Накрая ги убедихме да ни позволят да осъществим пилотен проект тук на Спиовенте, разбира се, със съответния контрол. Или както някой с доста грубо чувство за хумор се изрази, със сигурност не можехме да направим нещата по-лоши. Поддържахме операцията на днешното равнище на планетарната техника, така че, когато си тръгнем, тя ще може да се самоиздържа.

— Какво точно се опитвате да направите? — попитах аз.

Той бързо премигна.

— Това би трябвало да е очевидно — нали точно за него приказвах.

— Това е само теорията, професоре. Бихте ли конкретизирали какво се надявате да постигнете?

— Щом настояваш, от гледна точка на лаиците, ние се опитваме да променим самата тъкан на обществото. Възнамеряваме да измъкнем тази планета — ако се наложи с ритници и крясъци — от тъмните векове. След Разрива Спиовенте потъна в ужасно отвратителна форма на феодализъм. Всъщност по-скоро на диктатура. Обикновено феодалното общество изпълнява огромна роля по време на епоха на разпокъсване. То поддържа цялостната структура на управление, докато различните райони сами се защитават и грижат за себе си.

— Не съм забелязал нищо подобно.

— Точно така. Точно затова диктаторите трябва да си отидат.

— С удоволствие ще ви помогна и ще застрелям неколцина от тях.

— Ние не действаме с насилие! Освен че е отвратително, то е и забранено за членовете на Съюза. Нашата цел е да създадем форма на управление, независима от капосите. И за да го постигнем, насърчаваме развитието на професионалната класа. Това ще доведе до повишаване на паричния оборот и до ликвидиране на натуралната размяна. Със завишените средства правителството ще е в състояние да въведе данъчно облагане, за да извършва обществени услуги. За тази цел трябва да се създаде съдебна система. Това ще насърчи комуникациите, централизацията и развитието на обществените идеи.

Звучеше страхотно, макар че не бях въодушевен от момента с данъците и съдебната система. Все пак в сравнение с капосите, всичко друго щеше да е по-приемливо.

— Всичко това звучи прекрасно на теория — казах аз. — Но как ще го реализирате?

— Като осигурим по-добри услуги на по-ниска цена. Точно затова Черните монаси се опитаха да ни нападнат. Те не са по-религиозни от шапката ми. Ордент просто е параван за монопола им над техниката. Ние го унищожаваме и на тях това не им харесва.

— Много добре. Планът ви ми се струва отличен и ви желая успех. Но преди да напусна тази дупка, самият аз имам да свърша някои неща. За да ви помогна в задачата да унищожите техническия монопол, бих искал да купя малко от вашия сънотворен газ.

— Невъзможно. Всъщност за нас е невъзможно да ти помогнем по какъвто и да е начин. Нито пък ще си тръгнеш оттук. Вече сигнализирах на стражите. Ще те задържим, докато не пристигне следващият кораб на Съюза. Знаеш прекалено много за операцията ни, за да те пуснем на свобода.

27.

Още докато мозъкът ми поглъщаше тази неприемлива информация, тялото ми се хвърли напред през бюрото. Мъжът би трябвало да запомни думите ми за черния пояс. Палците ми се забиха дълбоко и той се отпусна. Още преди главата му да отскочи от повърхността на бюрото, аз скочих на крака и се хвърлих към вратата. Едва успях — в момента, в който натиснах лостчето за заключване, видях, че някой натиска дръжката.

— Хайде, Джим, мърдай бързо — казах си аз, — преди да вдигнат тревога. Но първо да видя кое от нещата на този двулик професор може да ми е от полза.

В бюрото имаше папки, документи и книги, нищо, което в момента да има някаква стойност за мен. Разпръснах всичко на пода и в този момент на вратата се почука. Нямах много време. А сега професорът. Разкъсах наметалото му и претърсих джобовете му. В тях също нямаше нищо интересно — освен връзка ключове. Пъхнах ги в собствения си джоб. Щеше да ми се наложи да се задоволя с тази плячка. Взех си пушката и се метнах към прозореца в мига, в който нещо тежко с разтърсващ тътен удари по вратата. От височината на втория етаж настланият с обли камъни двор изглеждаше доста зловещо. Ако скочех, щях да си счупя краката. Наведох се навън и благослових долнокачествените спивентски зидари. Между камъните на външната стена имаше големи дупки. Вратата се разби на трески и аз се измъкнах през прозореца, пъхнах пушката под колана отзад на кръста си и започнах да се спускам по стената.

Беше съвсем лесно. Накрая скочих, праметнах се през рамо, което болезнено заби пушката в гърба ми, извадих я и се затичах покрай ъгъла на сградата, преди на прозореца над мен да се е появил някой. Бях свободен!

Наистина ли? Настроението ми моментално се помрачи. Свободен във вражеска крепост, в която всички хора бяха срещу мен. Голяма свобода, няма що.

— Да, свободен! — арогантно изскърцах със зъби аз, прегърнах с ръце раменете си и тръгнах наперено. — Свободен, колкото може да е само един стоманен плъх! Само побързай, Джим, и виж дали няма да можеш да откриеш ключалките, за които са предназначени онези ключове в джоба ти.

Винаги съм си давал най-добрите съвети. Минах през проход, който ме изведе в големия двор. Из него се мотаеха въоръжени мъже, които не ми обърнаха никакво внимание. Това нямаше да продължи много. Веднага щом вдигнеха тревога, всички те щяха да се юрнат по петите ми. С поглед право пред себе си, аз се насочих към масивната сграда на отсрещната страна. В стената имаше голяма порта с още една по-малка до нея. Щом се приближих, видях, че и двете са с модерни ключалки. Това носеше доста информация. Бях извънредно заинтригуван от онова, което бе заключено вътре. И единственото, което трябваше да направя, беше да открия подходящия ключ.

Като се опитвах да изглеждам като тукашен, аз спрях пред по-малката врата и прерових ключовете. Трябва да бяха двайсетина. Но ключалката беше „Болгър“, нещо очевидно за опитното ми око, така че започнах да търся познатата форма на диамант.

— Хей, ти, какво правиш там?

Беше едър мъж, мръсен, небръснат и с кръвясали очи. Освен това в пояса му бе мушнат дълъг кинжал, чиято дръжка бе хванал в ръка.

— Както виждаш, отключвам вратата — твърдо отвърнах аз. — Да не би ти да си онзи, когото са ми пратили на помощ? Ето, подръж.

Подадох му пушката си. Това ми спечели няколко секунди, достатъчно време, за да пхна ключа в ключалката. Той не се превъртя.

— Никой не ме е пращал — отвърна небръснатият, като оглеждаше оръжието ми, отвлякло го за още няколко секунди. Не бих могъл да правя каквото и да е незаконно, след като му бях дал единственото си оръжие, нали? Почти го виждах как бавно размишлява, движейки устните си. Прекъснах потока на разсъжденията му.

— Е, след като и без туй си тук, можеш да ми помогнеш...

Следващият ключ любезно се превъртя. Вратата се отвори и аз също толкова любезно се обърнах, за да го ръгна с остро на пръстите си. После, докато падаше на земята, хванах пушката си.

— Хей, ти, стой!

Не обърнах внимание на тази груба заповед, тъй като нямах ни най-малко желание да видя кой ме вика, а просто се намъкнах през вратата и я затръшнах зад себе си. обърнах се и се огледах. Прониза ме остра болка на отчаяние. Тук нямаше никаква надежда. Намирах се в огромно помещение, зле осветено от процепи високо в стената. Гараж за парни коли. Пет от тях бяха подредени в стройна редица.

Щеше да е чудесно да избягам с някоя от тези машини, наистина прекрасно. Бях видял как действат. Първо трябваше да се запали огън, после се слагаха повече дърва и се усиляше налягането на парата. Това обикновено отнемаше поне час. В този момент, да речем, че успееш да направя всичко това, без да ми пречат, трябваше да отворя вратата и бавно да подкарам дрънчащата кола навън. Нямаше начин!

А може би имаше? Докато очите ми се приспособяваха към мрака, осъзнах, че това не са от онези парни коли, които бях виждал преди — с дървени колела и железни обръчи около тях. Имаха меки гуми! По-добра техника? Възможно ли беше да става дума за инопланетни машини, прикрити под външността на тези древни бракми?

Побързах да се приближа до най-близката от тях и се покатерих на седалката на водача. Виждаха се познатите дълги лостове и волан, но скрито за поглед откъм земята имаше тапицирана седалка с познатия ми пулт на земеход. Така вече бе по-добре!

Сложих пушката под седалката и самият аз се напъхах вътре. Имаше предпазен колан — разумно, но не и за момента. Бутнах го настрана и се наведох напред, за да разгледам пулта. Ключ за двигателя, скоростен лост, скоростомер, както и някакви непознати шайби и копчета. Започналото чуване по вратата ме убеди да оставя по-подробния оглед за по-късно. Протегнах ръка и включих двигателя. Не стана нищо.

Или по-скоро стана нещо съвсем неочаквано. Двигателят не се запали, а вместо това в ухото ми заговори момичешки глас.

— Не се опитвайте да запалите тази кола, без да закопчаете предпазния си колан.

— Предпазният колан, да, благодаря. — Закопчах се и отново завъртях ключа.

— Двигателят ще се запали само ако скоростният лост е на нулева.

Чукането по вратата се усилваше. Изругах и натиснах лоста, като се опитвах да намеря на слабата светлина съответното положение. Вратата се строши и се разлетя на трески. Сега отново ключът.

Двигателят се запали. Подкарах колата напред. И гласът заговори:

— Не се опитвайте да шофирате на ръчна спирачка.

Вече ругаех по-силно. Малката врата се разби и се стовари върху пода. Около мен се задвижиха бутала и започна да съска и да излиза пара. Някой извика и мъжете на вратата се хвърлиха към мен.

Машината потръпна и тежко потегли напред.

Така бе по-добре! Покрита със стоманени плоскости и фалшива железария, трябваше да е невероятно тежка. Начинът да узная това беше съвсем прост. Натиснах газта, завъртях волана и насочих грамадата право към голямата порта.

Гледката бе красива. Парата струеше нагоре и скоростта все повече нарастваше. Блъснах вратата точно в центъра и трясъкът ме оглуши. Но великолепият ми кон изобщо не намали скоростта си. Профучах през портата в облак от летящи трески, съпроводен от прашене и пукане на дърво. Преди да се наложи да наведе глава, за да не я отнесе една дъска, успях да хвърля кратък поглед на бягащите пешеходци. Дъската изпращя, строши се и полетя настрани. Изправих се и доволно се усмихнах.

Каква прелестна гледка. Войници бягаха във всички посоки и се хвърляха да търсят убежище. Завъртях волана и описах плътен кръг, като се оглеждах за изход от крепостта. В стоманената обшивка издрънча куршум и рикошира настрани. Ето къде беше портата — право напред. Отново натиснах газта, после открих въжето на свирката. Тя изпищя, бликна пара и аз увеличих скоростта.

И навреме. Някой се опитваше да вдигне подвижния мост. Двама мъже бяха пъхнали дръжката в неудобната лебедка и сега яростно я въртяха. Веригите дрънчаха и се навиваха. Насочих се към средата на портата и дръпнах въжето на свирката. По стоманата около мен започнаха да плющят куршуми. Приведох се надолу и продължих да натискам педала. Щях да имам само един-едничък шанс.

Мостът бавно и постепенно се вдигаше, за да ми отреже пътя за бягство. Беше наклонен под десет, двасет, трийсет градуса. Нямаше да успея.

Ударих се със сблъсък, който щеше да ме изхвърли навън от колата, ако не си бях закопчал предпазния колан. Благодаря ти, глас. Предните колела се заизкачваха върху моста, все по-високо и по-високо, докато носът ѝ не започна да сочи небето. Ако се изкачех по-нависоко, щях да се преобърна.

А този риск просто не можех да си позволя. Зъбните колела изръмжаха и двигателят замърмори — в този момент чух скърцане и щракане.

После машината се устреми напред. Под огромната ѝ тежест веригите, които издигаха моста, се бяха откъснали от основата си. Носът падна надолу и ние се захихме с трясък, който едва не ме зашемети.

Но кракът ми продължаваше да натиска педала и колелата все още се въртяха. Машината се стрелна напред — право към водата. Завъртях кормилото, изправих го, после се прехвърлих от моста на пътя. Все по-бързо и по-бързо, нагоре по хълма и по завоя — после отпуснах газта, преди да съм се преобърнал в коловозите. Бях в безопасност.

— Джим — посъветвах се задъхан аз. — Опитай се да не правиш отново това, ако е възможно да го избегнеш.

Погледнах назад, но никой не ме преследваше. Скоро обаче щяха да го сторят, ако не пеша, то с някоя от другите фалшиви парни коли. Отново натиснах педала и здраво затворих уста, за да не позволя зъбите ми да се разбият от ужасните разтърсвания.

Дългият хълм ме забави. Макар силно да натисках газта, ние едва пълзяхме заради тежестта на железния звяр. Използвах тази възможност, за да проверя акумулаторите — пълни! И така беше най-добре, защото ако свършеха, нямаше как да ги презаредя. Над тракането и тътена чух пискливо и далечно изсвирване. Хвърлих бърз поглед през рамо. Ето ги! Две от колите точно по петите ми.

Нямаше начин да ме хванат. Ако излезеха извън пътя, тези машини щяха да станат съвсем безполезни, а до крепостта на Димонте водеше само един път. Аз се движех по него натам и те през цялото време щяха да ме следват.

Освен това, ако ги отведях там, те щяха да разберат кой е откраднал колата им и щяха да дойдат с газовите си бомби. Лошо. Погледнах назад и видях, че се приближават, но после намалиха

скорост в подножието на хълма. Прехвърлих билото и отново се понесох с пълна сила напред. Вибрирането се усили. Надявах се, че са построили колата така, че да издържа на високи скорости. В този момент пред очите ми се появи кръстопът. Селяни се разскачаха настрани, за да не бъдат прегазени. Левият завой щеше да ме отведе при капо Димонте. Свих надясно. Този път ми беше абсолютно непознат, така че единственото, което можех да направя, бе да продължавам напред и да стискам палци.

Трябваше да направя нещо, при това съвсем скоро. Дори да запазех преднината си през целия ден, акумулаторът щеше да се изтощи и с това щеше да настъпи края. Мисли, Джим, напъни старите си мозъчни клетки.

Възможността изскочи сама на следващия завой. Неравна селска пътека пресичаше полето и се спускаше надолу към някакъв поток. В този момент, както всички други добри идеи, тя се появи в предния ми мозък напълно оформена до най-малка подробност.

Без колебание завъртях волана и с тропот поех през нивята. Скоростта отслабваше все повече и повече, тъй като гумите потъваха в меката почва. Ако сега двигателят се задръстеше с кал, бях свършен. Или поне щеше да е свършено с придвижването ми с тази браква, която ужасно исках да задържа още известно време. Давай, Джим, но внимателно.

На най-ниска скорост, на първа предавка, аз се влачех напред, докато предните гуми не се оказаха в потока. Когато спрях, те бавно затъваха в калта и аз предпазливо започнах да изтеглям машината на заден ход. Като гледах през рамо и следвах коловозите, продължих да се движа назад и надолу. После излязох от нивата и отново бях в безопасност на пътя. Докато превключвах скоростите, си позволих за миг да погледна какво съм постигнал. Чудесно! Коловозите водеха право към водата.

На пътя зад мен се разнесе не много далечно свистене. Стъпих върху педала и бързо профучах зад завоя, докато дърветата не ме скриха от поглед. Спрях, изключих двигателя, дръпнах ръчната спирачка и скочих долу.

Сега започваше опасната част. Трябваше да ги убедя да тръгнат по следите ми. В противен случай няхах шанс да избягам. Но трябваше да поема риска.

Както тичах, съблякох якето си и го обърнах с подплатата навън. Наметнах го на раменете си, завързах ръкавите отпред, после се наведох и навих крачолите си нагоре. Жалка маскировка, но трябваше да свърши работа. Надявах се преследвачите да не са успели да ме разгледат. Ако изобщо ме бяха видели.

Застанах до мястото, където се бях отклонил от пътя. Имах точно толкова време, колкото да загреба шепа пръст и да я размажа по лицето си. В този момент първата фалшива парна кола с дрънчене се появи иззад завоя.

Когато излязох на пътя и посочих с ръка, те намалиха скорост.

— Зави нататък! — извиках аз.

Шофьорът и въоръженият мъж до него се обърнаха да погледнат към полето и забелязаха следите. Машината спря на място.

— Прегази право през водата и продължи нататък през нивата. Приятел ли ви е?

Беше настъпил мигът на истината. Той се проточваше все повече и повече, когато се появи и втората кола и спря до първата. Ами ако започнеха да ме разпитват, или пък се вгледаха по-отблизо в мен? Искях да избягам, но ако го направех, щях да се издам.

— След него! — извика някой и шофьорът завъртя волана, навлизайки в полето.

Скрих се обратно сред дърветата и с огромен интерес започнах да наблюдавам. Бе красива гледка. Почувствах се горд от себе си. Да, наистина, не се срамувам да го призная. Когато художникът сътворява шедьовър, той го знае и не се опитва да омаловажи значението му с фалшива скромност.

А това беше шедьовър. Първата кола задрънча надолу през нивата, като се друсаше и подскачаше, след което със страхотен плясък се врязва във водата. Движеше се толкова бързо, че преди да успее да спре, задните ѝ колела нагазиха в потока. И започна бавно да потъва в меката кал чак до главините.

Последваха множество крясъци и ругатни. И което ми хареса най-много — някой изрови верига и свърза двете коли. Превъзходно. Втората машина завъртя колела и заора пръстта дотогава, докато цялата не потъна в кал. Изръкоплясках с възхита и закрчих назад към собствената си кола.

Не трябваше да го правя, зная. Но има моменти, в които човек просто не е в състояние да устои на желанието да демонстрира превъзходството си. Седнах, закопчах предпазния си колан, включих двигателя, предпазливо раздвижих грамадата напред-назад, докато не я обърнах в обратната посока. После се понесох нататък по пътя.

И докато подминавах отбивката, силно дръпнах въжето на свирката. Тя високо изпищя и преследвачите ми обърнаха глави към мен. Махнах им с ръка и се усмихнах. После навлязох сред дърветата и прекрасната гледка изчезна.

28.

Това беше победно пътуване. Смеех се гласно, пеех и радостно надувах свирката. Когато първоначалният ми ентусиазъм поутихна, преместих царицата на въображаемата ми шахматна дъска и се замислих какво да правя сега. Свистенето на пара и тракането на машинарията ме разсейваше. Започнах да разглеждам пулта за управление, докато открих копче, с което се изключваха специалните ефекти. Парата кипеше при желание, а звуците бяха просто запис. Изключих ги и спокойно продължих към крепостта на капо Димонте. Когато пристигнах, беше късен следобед, но плановете ми вече бяха съвършено готови.

Излязох иззад последния завой и поех по пътя над езерото, като предварително бях включил парата и звуковите ефекти на пълна мощност. Бавно напредвах към портата, така че стражите да ме разпознаят. Те отчасти бяха поправили подвижния мост, който бе вдигнат много преди да стигна до него, и когато спрях пред пропастта, подозрително надзърнаха към мен.

— Не стреляйте! Приятел съм! — извиках аз. — Член на войската ви и близък съратник на капо Димонте. Веднага пратете да го повикат, защото знам, че иска да види новата си парна кола.

Наистина искаше. Веднага щом спуснаха моста, той мина по него и погледна нагоре към мен.

— Откъде взе това? — попита капото.

— Откраднах го. Качете се при мен и ще ви покажа някои интересни нещица.

— Къде е сънотворният газ? — попита той, докато се качваше по стълбичката.

— Не съм си правил труд да го търся. С тази машина разработих още по-добър и по-безопасен план. Това не е обикновена парна кола, както, надявам се, вече сте забелязали. Това е нов, подобрен модел с някои интересни добавки, които ще привлекат вниманието ви...

— Идиот такъв! За какво говориш? — Той дръпна сабята си нагоре от ножницата, после я върна на място. Какъв бързо възпламеним характер!

— Ще ви демонстрирам, капо, тъй като едно действие говори повече от хиляда думи. Освен това предлагам да седнете тук и да си сложите колана, както съм направил аз. Гарантирам ви, че демонстрацията ще ви впечатли.

Ако все още не беше впечатлен, поне изгаряше от любопитство. Той закопча колана и аз се върнах на заден ход на отсрещния бряг на езерото. Карах бавно и бях включил хриптенето и тракането. Спрях колата и се обърнах към него.

— Какво ще кажете за скоростта на това нещо? С каква скорост сте свикнали?

— Скорост ли? Искаш да кажеш колко бързо се движи ли? Това е превъзходна машина и е по-бърза даже от моята собствена.

— Още не сте видели нищо, капо. Първо — обърнете внимание на това.

Изключих звука и парата и той разбиращо кимна.

— Намалил си огъня и сега тя не се движи.

— Точно обратното. Просто я накарах да млъкне и никой не може да чуе приближаването ѝ. Готова е за потегляне и наистина ще потегли. След като ми отговорите на един въпрос. Ако тази кола принадлежеше на враг и се появеше тук, войниците, ви щяха ли да имат време да вдигнат моста, преди да мине по него?

Той подигравателно изсумтя.

— За какъв глупак ме взимаш, та да ми задаваш такива въпроси? Преди колата да успее да изпълзи по пътя, мостът може да се вдигне и да се спусне неколkokратно.

— Наистина ли? В такъв случай дръжте се и гледайте какво може да направи това сладурче.

Натиснах газта и машината се понесе напред в почти пълна тишина. Чувахе се бръмченето на двигателя, гумите шумоляха по гладките камъни. Все по-бързо към портата, която със застрашителна скорост растеше пред нас. Застаналите там стражи се хвърлиха настрана точно навреме, а ние с трясък се блъснахме в грубите дъски на поправения дървен мост, отскочихме и прелетяхме през портата.

И с вибриране спряхме в крепостта. Капото седеше задъхан с разширени очи, после се опита да извади сабята си.

— Убиец! Ти се опита да ме убиеш, но не успя...

— Чуйте, капо, това беше демонстрация. Показах ви просто как ще прекарам вас и войниците ви през портата на крепостта на капо Докия. Точно през отворената порта в двора, където ще можете да убивате, плякосвате, измъчвате, осакатявате, унищожавате...

Това привлече вниманието му. Сабята се плъзна обратно в ножницата и погледът му се зарея, докато мечтаеше за чудесата, които му бях изредил.

— Точно така — рече той, бързо премигна и се върна в действителността. — Идеята ти е интересна, войнико, и аз искам да чуя повече за нея. На бутилка вино, защото това беше нещо, което не съм преживявал никога досега.

— Покорно приемам. Но нека първо скрия колата, за да не я види никой. Нападението ще успее само ако е абсолютно изненадващо.

— Тук си прав. Остави я в плевника и аз ще наредя пред него да застанат стражи.

Виното, което ми предложи, бе доста по-добро от киселяка, който пиеха войниците, и аз с удоволствие отпивах от него. Но не прекалено много, защото ако играта продължеше според плана, главата ми трябваше да е ясна. Трябваше да измисля основателни за него причини и да го убедя незабавно да скъса с бойните си планове. Защото ако не действахме бързо, щеше да се появи проф. Лъстиг със своите газови бомби. Бях сигурен, че кражбата на колата му го бе направила извънредно нещастен. А в района, в който можеше да е скрита, нямаше толкова много крепости. Беше време за действие. Преместих един от топовете по въображаемата редица и заговорих:

— Крепостта на ужасния капо Докия е на не повече от пет часа ход оттук — нали така?

— Пет часа или четири часа ускорен марш.

— Добре. Сега помислете за това. Той ви е нападнал, докато бяхте другаде с по-голямата част от армията си. Войниците му са нанесли огромни щети на моста и на самата крепост. Преди да решите да отвърнете на атаката, трябва да поправите моста и навярно да наемете още войници. Така че, когато тръгнете на следващия поход, отсъствието ви да не може да се използва от никого. Прав ли съм?

Той отпи от виното и ме погледна над ръба на чашата.

— Да, по дяволите, предполагам, че си прав. Благоразумие, моите офицери винаги ми препоръчват благоразумие, когато поискам да обезглавя онова създание, да го изкормя, да го одера жив...

— И ще го направите, наистина, очаква ви прекрасно бъдеще. И за разлика от другите ви съветници, аз не ви препоръчвам предпазливост. Смятам, че онзи зъл демон в човешки образ трябва да бъде нападател, и то веднага!

Това му хареса и видях, че докато му обяснявах плана си, вниманието му не се отклоняваше от мен.

— Оставете тази крепост тук точно така, както си е, и вземете всичките си хора. Ако нещата вървят според плановете, войската ви ще се върне много преди някой изобщо да разбере, че сме я напуснали. Тръгваме в полунощ, безшумни като отмъстителни духове, и на разсъмване стигаме до мястото, където ще се скрием, колкото може по-близо до крепостта на капо Докия. Мястото ми е известно. Когато на зазоряване мостът се спусне, ще използвам новата ви машина, за да се погрижа да остане отворен. Войската ви атакува, превзема с изненада крепостта и битката е спечелена. Веднага щом завладеете замъка, можете да пратите значителна част от хората си обратно тук.

— Добре. Но как мислиш да им попречим да затворят моста?

Докато му обяснявах, на лицето му се изписа злобна усмивка и той се развика от радост.

— Направи го! — изкрещя капото. — И ще те направя богат за цял живот. С парите на Докия, разбира се, след като заграбя хазната му.

— Вие сте самата любезност. Може ли в такъв случай да ви предложа да обявите почивка за всички в крепостта, защото ни предстои тежка нощ.

— Да, ще го направя. Веднага ще предам заповедта.

След това се измъкнах навън. Освен естествената ми загриженост за уморените тела на другарите ми, имах и друга причина да искам всички те да си легнат. Преди да си почина самият аз, трябваше да изпълня няколко важни задачи.

— Инструменти — казах на Дренг, когато го измъкнах навън. — Пили, чукове и други такива неща. Къде мога да ги намеря?

Той дълбоко заби пръст в сплъстената си коса и силно започна да се чеше, докато мислеше. Устоях на желанието да протегна ръце и да

го разтърся. Вместо това изчаках, докато бавният процес не допълзля до успешния си край. Навярно драскащите по черепа нокти помагаха на мудните му синапси да функционират. Щеше да е най-добре да не преча на тази установена практика. Накрая ми отговори:

— Нямам никакви инструменти.

— Знам, мило момче. — Чух как зъбите ми проскърцват и се усилих да запазя самообладание. — Ти нямаш инструменти, но някой тук трябва да има. Кой може да е това?

— Ковачът — гордо отвърна той. — Ковачите винаги имат инструменти.

— Добро момче. А сега, би ли ме завел при този ковач?

Въпросният индивид беше омазан със сажди, космат тип в отвратително настроение. Дъхът му силно смърдеше на кисело вино.

— Разкарай се оттук, животно. Никой не пипа инструментите на Гръндж, никой.

Наистина животно! Не се наложи да се насилвам презрително да изсумтя и да изръмжа.

— Слушай, ти, мръсно парче сланина, това са инструментите на капото, не твои. И той ме прати за тях. Или ще ми ги дадеш сега, или ординарецът ми ще отиде да доведе капото. Какво ще кажеш?

Той сви юмруци и изръмжа, после започна да се колебае. Както всички останали, ковачът ме бе видял да докарвам Димонте в крепостта и знаеше, че съм негов довереник. Не можеше да поеме риска да се изправи на пътя на шефа си. Започна да подскача нагоре-надолу, да се кланя и мазни.

— Разбира се, господарю. Гръндж си знае мястото. Инструментите, естествено, вземете инструментите. Хей там, каквото поискате.

Минах покрай потното му тяло и се приближих до примитивните инструменти. Трогателно! Разритах с крак купчината, докато намеря пила, чук и метални парчета, които трябваше да свършат работа. Побутнах ги към Дренг.

— Вземи ги. А ти, Гръндж, утре сутрин можеш да допълзиш в плевника, за да си ги вземеш.

Дренг ме последва, после благоговейно зяпна при вида на парната кола.

— Затвори си устата, преди вътре да е влязла някоя муха — казах му аз и взех инструментите. — Сега ще ми трябва здрава торба или някакъв сак, горе-долу толкова голям. Намери отнякъде и ми го донеси тук. После върви в леглото, защото тази нощ няма да спиш много.

Със съответните инструменти успях бързо да свърша работата. Имах чувството, че малките разлики нямаше да са от значение и стига да се придържах близо до модела, всичко щеше да е наред. Металната обшивка до мястото на шофьора бе приблизително дебела колкото дървения ключ. Изрязах и изпилих парче от нея в желаната форма. Щеше да свърши работа.

Дренг, а надявах се и всички други, вече спяха и можех да започна операция „Трезор“. С ключа в джоба и закачената на пояса ми чанта, безшумен като сянка — поне така се надявах — проникнах в дълбините на крепостта. Бях запомнил наизуст картата на Офицера и духът му сега трябва да се грижеше за мен, защото открих хазната, без да ме забележат. Пъхнах ключа в ключалката, стиснах палците на свободната си ръка и го превъртях.

Ключалката се отвори с металическо проскърцване. Както обикновено, сърцето ми бързо затупа и аз замръзнах на място. Някой трябва да беше чул звука.

Никой не бе чул. Вратата леко проскърца и после вече внимателно я затворих зад себе си.

Гледката беше прекрасна. Високи, зарешетени прозорци пропускаха достатъчно светлина, за да мога да видя огромните сандъци до отсрещната стена. Бях провел добре фискалното си проучване и имах поглед върху склада за пари, така че знаех какво да търся.

Първият сандък бе натъпкан с месингови грошове — пръстите ми напипаха в мрака студените дебели монети. В логична прогресия в следващия сандък открих сребърни грошове и напълних половин торба с тях. Докато го правех, забелязах малко ковчеже, скрито зад втория сандък. Усмихнах се, когато мушнах ръка вътре и напипах ъгловатите форми. Златни грошове — при това много. В края на краищата този обир щеше да се окаже извънредно успешен. Престанах да пълня едва когато чантата стана прекалено тежка. Пази се от алчност. С този съвет към себе си я праметнах през рамо и излязох по същия път, по който бях дошъл.

На двора имаше стражи, но те изобщо не ме забелязаха, когато се мушнах в плевника. Включих резервните фарове на колата, които ми осигуряваха повече от достатъчно светлина, за да мога да виждам. Отворих багажното отделение отдолу и напъхах там чантата с парите. Когато го затворих, ме обзе огромно облекчение. Мислено извадих още един топ. Партията шах вървеше според плана и матът ясно се виждаше напред.

— А сега, Джим — посъветвах се аз, — време е да си легнеш и да поспиш. Утре ще е изключително натоварен ден.

29.

Мърморех, размахвах ръце и се въртях, но дразнителят упорстваше. Накрая мрачно отворих очи и изръмжах на Дренг, който разтърсваше рамото ми. Той уплашено отстъпи назад.

— Не ме бий, господарю. Правя само това, което ми нареди. Време е да се събудиш, защото войската вече се събира на двора.

Изръмжах нещо несвързано и това ме накара да се закашлям. В същия момент пред мен се появи чаша и аз отпих голяма глътка студена вода, после отново се отпуснах на койката. Не за първи път одобрявах системата на ординареца си. Но бях уморен, утрепан, изтощен. Даже младежката издръжливост може да бъде разклатена от трудностите. Бързо разтърсих глава, после се приповдигнах на лакти, ядосан на себе си за този кратък миг на самосъжаление.

— Върви, добри ми Дренг — наредих му аз, — и ми намери храна, за да задоволя тези гладни клетки. И нещо за пиене, тъй като алкохолът е единственият стимулант, който, изглежда, имат тези туземци.

На двора блиснах върху главата си студена вода, което ме накара да се задъхам. Докато бършех лицето си, на ясната звездна светлина видях редиците войници, на които раздаваха амуниции. Великото приключение скоро щеше да започне. Когато се върнах, Дренг ме чакаше. Седнах на койката си и изядох отвратителната закуска от пържен боб, прокаран с малко от унищожителното им вино. Използвах паузите между две поредни натъпквания на устата си, за да говоря, защото това щеше да е последният миг, в който оставах насаме с ординареца си.

— Дренг, военната ти кариера скоро ще свърши.

— Не ме убивай, господарю!

— Военната ти кариера, идиот такъв, не животът ти. Тази нощ ти е последна на служба и на сутринта ще си вкъщи със заплатата си. Къде крие парите си старият ти баща?

— Ние сме прекалено бедни, за да имаме каквито и да е грошове.

— Сигурен съм в това. Но ако имаше, къде щеше да ги пази?

Това беше сложен проблем и той дълбоко се замисли над него, докато дъвчех и преглъщах. Най-после отговори:

— Да ги зарови под огнището! Спомням си, че веднъж направи така. Всички заравят парите си под огнището, така не могат да бъдат намерени.

— Страхотно. Точно така със сигурност могат да бъдат намерени. Ще трябва да се погрижиш по-добре за състоянието си.

— Дренг няма никакво състояние.

— Дренг ще има такова още преди слънцето да изгрее. Тогава ще ти платя. Върви си вкъщи и намери две дървета близо до дома си. Опъни между тях въже. После изкопай дупка точно по средата на въжето. Зарови парите там — където ще можеш да ги намериш, щом ти потрябват. И вади само по няколко монети едновременно. Разбра ли това?

Той ентусиазирано кимна.

— Две дървета, по средата. Никога преди не съм чувал за нещо такова!

— Потресаваща идея, знам — въздъхнах аз. Със сигурност имаше много неща, за които не беше чувал. — Да вървим. Искам да бъдеш огняр на моята огнена колесница.

Изправих се на крака и тръгнах към плевника. Сега, когато войската бе строена и готова, офицерите най-после започнаха да се появяват, като се почесваха и прозяваха начело с техния капо. Нямах много време. Дренг се качи на колата зад мен и изпищя от страх, когато включих фаровете.

— Демонско осветление! Призрачни светлини! Сигурен знак за смърт!

Той обгърна с ръце гърдите си и изглеждаше готов да издъхне. Силно го разтърсих.

— Аккумулятори! — извиках аз. — Дар от науката, който този тъп свят не притежава. Хайде, стига си крякал, а си отвори торбата.

Той забрави всякакви мисли за смърт и очите му изскочиха от орбитите си, когато насипах сребърни и златни грошове в кожената му чанта. Това беше състояние, което щеше да промени целия му живот към по-добро, така че присъствието ми тук бе извършило поне едно добро дело.

— Какво правите там горе?

Беше капо Димонте, който ни гледаше подозрително отдолу.

— Просто подготвяме двигателите, ваше сиятелство.

— Махни този ординарец, качвам се.

Магнах с ръка на облещилия се Дренг да се премести в задната част на колата и капото се качи при мен.

— Вашето присъствие е голяма чест за мен, капо.

— Дяволски вярно. Аз ще се возя, докато войниците ми вървят. Хайде, изкарай това нещо навън.

Разузнавачите вече бяха тръгнали напред, когато минахме по подвижния мост и пътя над езерото. Основната част от войската се движеше зад нас с решителна готовност, въпреки ранния час. По време на нападението войните бяха загубили част от ценностите и вещите си — дори ординарците си. Сега всички копнееха за реванш и плячка.

— Капо Докия трябва да бъде заловен жив — изведнъж каза капо Димонте. Понечих да отговоря, но разбрах, че той се обръща само към себе си. — Завързан и безпомощен, докаран в крепостта ми. Първо малко дране, точно колкото кожата му да стане панделка за шапка. После може би ослепяване. Не, не веднага. Трябва да вижда какво става с него...

Тирадата му продължи, но аз престанах да му обръщам внимание. Имах си собствени мисли, и дори известни съжаления. Когато убиха Офицера, гневът ми бе замъглил ясната ми преценка. Сега всички извинения отпаднаха — отправях се на тази експедиция единствено за реванш. И не можех да твърдя, че го правя в памет на Офицера, защото той сериозно би се противопоставил на постъпката ми. Но сега беше прекалено късно да се отказвам. Авантюрата бе започнала и ние бяхме изминали голяма част от пътя.

— Спри това нещо! — изведнъж заповяда капото и аз натиснах спирачката.

На пътя пред нас чакаше тъмна групичка хора — нашите избързали разузнавачи. Капото скочи на земята и аз се надвесих навън, за да видя какво става. Разузнавачите водеха човек, чиито ръце бяха завързани зад гърба му.

— Какво става? — попита капото.

— Заварихме го да наблюдава пътя, ваше превъзходителство. Хванахме го, преди да успее да избяга.

— Кой е той?

— Войник, казва се Палек. Познавам го, служил съм с него по време на южната кампания.

Капото отиде при пленника, приближи лицето си до неговото и изръмжа.

— Ти си мой, Палек. Здраво завързан.

— Да.

— При капо Докия ли служиш?

— Да. Получавам заплатата си от него.

— И отдавна си я изхарчил за вино. Искаш ли да служиш при мен?

— Да.

— Освободете го. Баркъс, сребърен грош за този човек.

Тези наемници се биеха добре, но съвсем лесно сменяха страната си. И защо не? Караниците между капосите им бяха безразлични. Щом Палек взе монетата, те му върнаха оръжието.

— Говори, Палек — заповяда капото. — Сега си мой лоялен войник, който взима заплатата си от мен. Но преди си служил при капо Докия. Разкажи ми за плановете му.

— Добре. Тук няма тайни. Той знае, че армията ви е непокътната и че веднага щом можете, ще тръгнете след него. Някои от нас бяха пратени да наблюдават пътищата, но той смята, че няма да нападнете още известно време. Постоянно е пиян, което е признак, че не очаква битка.

— Ще пронижа корема му със сабята си, за да изтекат виното и червата му! — Капото с мъка прекъсна мечтите си и се насили да се върне в действителността. — Ами войската му? Ще се бие ли?

— Да, току-що им платиха. Но не го обичат много и веднага щом загубят битката, ще преминат на твоя страна.

— Толкова по-добре. Войската да се строи, разузнавачите напред, ти запали тази машина.

Последната заповед бе насочена към мен и той се покатери обратно на мястото си. Включих двигателя и походът продължи. Нямаше повече изненади и ние напредвахме към вражеския лагер с ежечасни почивки. Доста преди разсъмване стигнахме при разузнавачите, които ни чакаха на пътя. Това беше мястото, което бях избрал. Крепостта на капо Докия се намираше зад следващия завой.

— Сега ще пратя съгледвачите напред — рече капото.

— Съгласен. Ординарецът ми ще им покаже точното място, където трябва да останат скрити и да наблюдават портата. — Изчаках, докато той не се отдалечи достатъчно, че да не може да ни чува, и прошепнах инструкциите си на Дренг.

— Вземи си торбата и всичките си вещи, защото няма да се връщаш обратно.

— Не ви разбирам, господарю...

— Ще разбереш, ако млъкнеш и вместо да говориш, ме изслушаш. Заведи войниците до храстите, където се крихме ние, когато се готвехме да освободим Офицера. Нали помниш мястото?

— Той е покрай изгорялото дърво отатък хребета и...

— Чудесно, чудесно, но не е нужно да ми го описваш. Отведи войниците, както ти казах, покажи им къде да се скрият, после залегни близо до тях. Малко след разсъмване нещата ще започнат да загрубяват. Тогава няма да правиш нищо, разбери това. Недей да говориш, просто кимай.

Той кимна.

— Чудесно. Когато всички се хвърлят напред, ти трябва да останеш там. Веднага щом всички изчезнат и никой не те гледа, изчезваш и ти. Обратно в гората, прибиращ се вкъщи и се спотайваш, докато суматохата утихне. После си брой парите и си живееш щастливо во веки веков.

— Тогава — значи повече няма да съм ваш ординарец?

— Точно така. Уволнен си от армията с почести.

Той падна на колене и сграбчи ръката ми, но преди да успее да каже каквото и да е, аз допрях показалец до устните му.

— Ти бе добър ординарец. Сега ще бъдеш добър цивилен. Тръгвай!

Наблюдавах отдалечаването му, докато не потъна в мрака. Тъп, но лоялен. И единственият приятел, който имах на тази ужасна планета. Единственото, което исках! Сега, когато Офицера...

За щастие болезненият ход на мислите ми беше прекъснат от капото, който се покатери обратно на седалката си. Последваха го въоръжени войници, които покриха горната част на колата. Димонте вдигна очи към небето.

— Появяват се първите проблясъци. Скоро ще се зазори. Тогава ще започнем.

След това трябваше само да чакаме. Напрежението във въздуха бе толкова тежко, че затрудняваше дишането. От мрака започнаха да се очертават неясни фигури с едно и също мрачно изражение на лицето.

Съсредоточих се върху онова, което ставаше около завоя, и си спомних момента, когато двамата с Дренг стояхме там. Как бяхме наблюдавали и чакали. Заключената порта на крепостта, вдигнатият мост, картина, която ставаше все по-ясна с изгряването на слънцето. Иззад дебелите стени се издигаше дим от готварски огньове. После се размърдваха войниците и часовите се сменяха. Най-после портата се отключваше и мостът се спускаше. И сега? Щяха ли да следват същия обичаен порядък? В противен случай войската ни скоро щеше да бъде разкрита.

— Сигналът! — каза капото, като заби лакът дълбоко в ребрата ми.

Не се беше налагало да го прави. Бях видял войника да маха в мига, в който се появи. Кракът ми вече бе на газта и ние се понесохме напред. Покрай завоя на пътя, подскачайки по коловозите, после право напред към входа на крепостта.

Стражите вдигнаха поглед и зяпнаха, когато ни видяха да летим към тях. Робите, които теглеха каруцата, също ни забелязаха и замръзнаха на място.

После започнаха виковете. Мостът заскърца, когато се опитаха да го вдигнат, но каруцата с робите все още беше върху него. Настъпи суматоха и всяка секунда загубено от тях време ни приближаваше към целта. Най-после те се сетиха да изтеглят каруцата обратно през портата, но бе прекалено късно.

Вече бяхме стигнали. Предните колела се блъснаха в моста и ние отскочихме във въздуха, падайки обратно с ужасен трясък. Когато заоряхме в каруцата, натиснах спирачката. Роби и стражи се мятаха в рова, за да се спасят, докато ние спирахме на портата.

— В името на капо Димонте, парите и Господ! — извика капото и се хвърли в атака.

Другите го последваха и скочиха на моста, а после се затичаха през портата.

Разнасяха се виковете и крясъци, чуваха се гърмежи. Иззад мен се усиливаше ревът на останалата част от атакуващата войска. Видях, че капото и хората му се бият зад портата и че се бяха справили с войниците, които се опитваха да вдигнат моста. Това, разбира се, нямаше да е възможно поради огромната тежест на колата върху него. Именно в това се състоеше прелестта и простотата на плана ми. Щом пристигнех тук, мостът трябваше да остане спуснат. Едва сега подкарах машината напред, така че да освободя пътя към портата на останалата част от войската.

Битката за крепостта на капо Докия започна.

30.

Това беше мълниеносна атака, която наистина се оказа изненада. Нашата войска мина по подвижния мост и влезе в крепостта още докато войниците на капо Докия се появяваха от жилищните си помещения. Стражите на стената се сражаваха яростно, но враговете им бяха по-многобройни.

За да увеличи суматохата, аз включих звуковите ефекти, овесих се на въжето на свирката и нападناх защитниците, които се опитваха да се организират. Към мен бяха изстреляни няколко куршума, но повечето от войниците се метнаха настрани и се хвърлиха да бягат. Завъртях се наоколо и видях, че битката се развива наистина много добре.

Защитниците на крепостта вдигаха ръце и се предаваха. Превъзхождани по численост още от самото начало и не особено мотивирани да се бият за капото, както вече ни бяха казали, те искаха само да си спасят кожата. Близко до вътрешната порта група офицери проявяваха по-висок боен дух и там се водеше яростно сражение. Но един по един те бяха посечени или принудени да се предадат. Двама от тях се затичаха към сградата, но тежката врата се затръшна пред носа им.

— Донесете факли! — извика капо Димонте. — Ще изгоним с дим тези педерастии!

Битката завърши толкова бързо, колкото бе започнала. Портата, стените и дворът бяха в наши ръце. Купчините трупове показваха жестокостта на краткото стълкновение. Роби трепереха от страх, притиснали се до стените, а предалите се войници бяха отведени. В ръцете на защитниците оставаше само централната сграда. Капо Димонте знаеше точно какво да направи, за да реши този проблем. Той размаха димящата факла над главата си и високо извика:

— Добре, Докия, дебела крастава жаба такава, това е краят ти. Излез и се бий като мъж, червей такъв, или ще изгориш вътре. И ще изгориш заедно с всичките си хора — жени, деца, кучета, плъхове и

гълъби, които са останали там с теб. Излез и се бий, гад мръсен, или остани вътре и ще бъдеш изпечен като парче месо!

Отвътре прозвуча изстрел и в камъните в краката на капото се търкулна куршум. Той размаха окървавената си сабя и нашите войници отвърнаха с пушечен залп. Куршумите отскачаха от камъните, забиваха се в заключената врата и проникваха вътре през прозорците. Когато стрелбата престана, от сградата се чуха остри крясъци.

— Това беше само предупреждение! — извика капо Димонте. — Аз не воювам с жени или с добри войници, които се предават. Сложете оръжие и ще бъдете свободни. В противен случай ще изгорите живи. Искam само едно — онази свиня Докия. Чуваш ли това, Докия, простак, свиня, червей...

И продължи така, като все повече се разгорещаваше. Факлата пращеше и димеше, а от сградата се разнасяха приглушени викове и шум от боричкане.

После вратата рязко се отвори и по стълбите надолу се затъркаля капо Докия. Беше бос, полуоблечен, но стискаше сабята си в ръка.

При вида на врага си капо Димонте загуби и малкото хладнокръвие, което му бе останало. Той нададе яростен вой и се хвърли напред. Докия се изправи на крака. Лицето му беше окървавено, но вдигна сабята си в отбрана.

Зрелището си заслужаваше. Наблюдавахме го всички наоколо. Докато двамата водачи се биеха, настъпи необявено примирие. Войниците оставиха оръжията си и от всички прозорци на сградата се надвесиха лица. Излязох от мястото си и застанах отпред на колата, откъдето можех да гледам боя.

Двамата си подхождаха — и по ярост, и по майсторство. Сабята на Димонте спря във вдигнатото за защита оръжие на Докия. Той парира, после сам атакува, но Димонте бе отстъпил назад. Звънките удари на стомана в стомана продължиха, подсилвани от сумтене и ругатни.

Те скачаха насам-натам по каменната настилка на двора и размахваха сабите си така, като че ли от това зависеше животът им. Което, разбира се, си бе самата истина. Биеха се доста примитивно — само нанасяне на удари и паричане — но затова пък наистина ожесточено. Когато Димонте за първи път успя да нарани противника си, Докия нададе вик и ризата му бързо се покри с кръв.

Това беше началото на края. Димонте бе по-силен и по-бесен, ентусиазиран от лесната победа. Ако Докия пиеше толкова много, колкото ни бяха казали, освен с врага си той трябваше да се бори и с махмурлука си. Димонте започна да го притиска все повече и повече, безжалостно нанасяше удари и караше другия капо да отстъпва през двора. Докато гърбът му не се опря в стената на сградата и нямаше къде повече да бяга. Димонте разби защитата му, удари го по брадичката с дръжката на сабята си и после го обезоръжи с бясно завъртане на острието.

Силата на гнева му изпари всичките му планове за садистични мъчения. Той вдигна сабята си и замахна надолу.

Гледката на острата стомана, врязала се в гърлото на Докия, не беше приятна. Догади ми се и аз се извърнах. Точно когато слънцето се скри зад някаква сянка.

Един от войниците вдигна очи нагоре, после друг — и всички зяпнаха. Аз също погледнах. Само че за разлика от тях знаех какво точно виждам.

Огромният блестящ силует на космически кораб клас „Д“, съоръжен с атмосферен антигравитатор. Многогонната маса на кораба се носеше над двора леко като перце и после спря на място без никакви усилия. За да увисне в безмълвна заплаха над главите ни.

Обърнах се и се хвърлих към пулта за управление. Нямаше нито време, нито начин да избягам. Когато първите сребристи сфери започнаха да падат от кораба, аз тършувах в багажното отделение. Отправих им ужасен поглед, после дълбоко си поех дъх и го задържах, докато отворях вратата на отделението и пъхах ръката си вътре. Измъкнах кожената торба и седнах обратно на седалката на шофьора.

Сферите падаха и избухваха навсякъде около мен, изпускайки отровния си газ. Когато първите войници започнаха да се гърчат и падат на земята, оставих чантата в скута си. Успях да издърпам предпазния колан точно в момента, в който капо Димонте залитна и се строполи върху трупа на мъртвия си враг.

Ноздрите ми вече смъдяха, когато заключих токата на колана върху торбата така, че да стои плътно до мен. И това беше единственото, което можех да направя.

Дробовете ми започваха да горят и аз отправих последен, продължителен поглед из двора. Изпитвах силното усещане, че за

последен път виждам Спиовенте.

— Успешно избавление! — извиках аз към вече неподвижните тела и изпуснах въздуха от гърдите си. После вдишах...

Бях в съзнание, знаех това. Усещах нещо меко под гърба си и над затворените ми клепачи струеше светлина. Страхувах се да ги отворя — спомнях си убийственото главоболие, последвало предишното ми обгазяване. С тази мисъл се свих и помръднах глава.

И не изпитах нищо. Насърчен от този малък експеримент, съвсем мъничко отворих едното си око. Пак нищо. Премигнах на силната светлина, но нямаше болка, абсолютно никаква болка.

— Друг вид газ, много ви благодаря — без да се обръщам конкретно към никого казах аз и широко отворих очи.

Малка стая, заоблени метални стени, тясна койка под мен. Дори последното, което бях видял, да не бе висящият над мен космически кораб, щях да се сетя. Бяха ме взели на борда. Но къде бяха всичките ми пари? Бързо се огледах, но естествено не открих нищо. Рязкото движение на главата ми предизвика замайване, така че се отпуснах назад на койката си и гласно простенах от самосъжаление.

— Изпий това. То ще ликвидира последствията от газа.

Отново отворих очи и видях едрият мъж, който тъкмо затваряше вратата зад себе си. Носеше някаква униформа с многобройни златни копчета и нашивки, от онези, които толкова допадат на военните. Подаваше ми пластмасова чаша, която предпазливо поех и подуших.

— Имахме достатъчно време да те отровим или убием, докато беше в безсъзнание — рече той.

Необорим довод. Пресуших горчивата течност и мигновено се почувствах по-добре.

— Откраднали сте парите ми — казах аз в момента, в който мъжът беше понечил да заговори.

— Парите ти са на сигурно място...

— Ще бъдат на сигурно място единствено в ръцете ми. Както когато сте ме намерили, завързани за тялото ми. Онзи, който ги е взел, е крадец.

— Ти ли приказваш за кражби! — изръмжа мъжът. — Навярно самият ти си ги откраднал.

— Докажете го! Твърдя, че съм положил много труд за тези пари, и не възнамерявам да ми ги отнемат за пенсионно осигуряване на вдовиците от космическата война...

— Достатъчно. Не съм дошъл тук да разговаряме за нещастните ти грошове. Те ще бъдат депозирани в галактическата банка...

— При какъв курс? И каква лихва ще носят?

Вече го бях ядосал достатъчно.

— Стига. Навлякъл си си огромни неприятности и имаш много да обясняваш. Проф. Лъстиг ми съобщи, че се казваш Джим. Как е цялото ти име и откъде идваш?

— Казвам се Джим Никсън и съм от Вения.

— Няма да стигнем доникъде, ако продължаваш с тези лъжи. Казваш се Джеймс ди Гриз и си избягал затворник от Бит О'Хевън.

Е, както можете да си представите, думите му ме накараха да премигам. Който и да беше този човек, той притежаваше страхотна разузнавателна мрежа. Виждах, че вече не си играя с аматьорската група на професорите. Те бяха извикали професионалистите. И сега мъжът ми подхвърляше тази топка, за да ме извади от равновесие и да ме накара да се разприказвам. Само че на мен тя не ми минаваха. Мислено превключих скорост, седнах на леглото, за да мога да го гледам в очите, и спокойно отвърнах:

— Още не сме се запознали.

Гневът му се бе стопил и той беше толкова спокоен, колкото и аз. Обърна се и натисна някакъв бутон на стената, в резултат на което се появи сгъваем стол. Той седна и кръстоса крака.

— Капитан Варод от флота на Съюза. Специалист съм по планетарни довършителни операции. Готов ли си да отговориш на въпросите ми?

— Да, ако се редуваме да задаваме въпросите. Къде се намираме?

— На тринайсетина светлинни години от Спиовенте, което предполагам ще те зарадва.

— Така е.

— Сега е мой ред. Как стигна до тази планета?

— На борда на вениански товарен кораб, който пренасяше контрабандно оръжие за вече покойния капо Докия.

Това веднага привлече вниманието му. Той се наведе напред.

— Кой беше капитан на товарния кораб?

— Вече не сте на ред. Какво ще правите с мен?

— Ти си избягал затворник и ще бъдеш върнат на Бит О'Хевън, за да изтърпиш присъдата си.

— Наистина ли? — неискрено се усмихнах аз. — Сега с удоволствие ще отговоря на въпроса ви, само че съвсем съм забравил името на капитана. Ще ме подложите ли на мъчения?

— Недей да играеш игрички, Джим. Здраве си я загазил. Окажи ни съдействие и аз ще направя каквото мога за теб.

— Добре. Ще си спомня името, вие ще ме оставите на неутрална планета и ще бъдем квит.

— Невъзможно. Всичко е документирано и аз служа на закона. Трябва да те върна на Бит О'Хевън.

— Благодаря. Току-що получих временна амнезия. Преди да си тръгнете, бихте ли ми казали какво ще стане на Спиовенте?

Той се отпусна на стола си, без никакво намерение да си тръгва.

— Първото нещо, което ще се случи, е прекратяването на ужасната намеса на Лъстиг. Бяхме принудени да я допуснем от Междугалактическата асоциация по приложна социоекономика. Успяха да съберат достатъчно средства, за да реализират някои от теориите си. Финансираха ги много планети и за нас беше по-лесно да ги оставим сами да се провалят, отколкото да правим опити да ги спрем.

— И сега те са се провалили?

— Окончателно. Отведохме всички от планетата и те с радост си тръгнаха. Едно е да развиваш политически и икономически теории. Да ги прилагаш към суровата действителност обаче, може да се окаже ужасно изживяване. Правено е в миналото — и винаги с ужасни резултати. Вече не са ни известни подробности, потънали са в мъглата на времето, но някога е съществувала една безумна доктрина, наречена „монетаризъм“, за която се смята, че е унищожила цели култури, цели планети. Сега пропадна поредният експеримент, така че ще се намесят специалисти и ще направят онова, което трябваше да се направи още от самото начало.

— Инвазия?

— Гледал си прекалено много тривизия. Войната е забранена и ти би трябвало да го знаеш. Разполагаме с хора, които ще работят в

настоящото общество на Спиовенте. Навярно с онзи капо Димонте, тъй като той току-що удвои територията си. Ще му помагат и ще го насърчават да увеличава мощта си, да завладява все повече територии.

— И да убива все повече хора!

— Не, ние ще се погрижим за това. Съвсем скоро няма да е в състояние да управлява без подкрепа и нашите бюрократи са готови да му помогнат. Централизирано управление...

— Създаване на съдебна система, данъци, знам принципа. Говорите точно като Лъстиг.

— Не съвсем. Нашите методи са доказани и наистина действат. За едно поколение, или най-много за две, Спиовенте ще бъде приета в семейството на цивилизованите планети.

— Поздравления. А сега, моля, оставете ме сам, за да мога да помисля за бъдещото си затворничество.

— Все още ли не искаш да ми кажеш името на онзи капитан? Може би продължава да превозва контрабандно оръжие и ти ще си отговорен за смъртта на още повече хора.

Прав беше. Бях ли отговорен и за клането в двора на крепостта? Нападението бе моя идея. Но Димонте щеше да атакува така или иначе и щеше да има още повече убити. Не бе толкова лесно да поема отговорността. Капитан Варод трябва да беше прочел мислите ми.

— Чувстваш ли се отговорен? — попита той.

Добър въпрос. Наистина проникателен тип.

— Да, чувствам се. Вярвам в живота и в неговата святост. Не вярвам в убийството. Всеки от нас има само един живот и не искам да съм отговорен за отнемането на живота на когото и да е. Смятам, че съм допуснал някои грешки, и се надявам да съм извлякъл поука от тях. Името на контрабандиста е капитан Га...

— Гарт — прекъсна ме той. — Известен ни е и ние го следим. Това е било последното му пътуване.

Мислите ми бясно се завъртяха.

— Щом сте знаели, защо ме питахте през цялото време?

— Заради теб, Джим, само заради самия теб. Казах ти, че нашата работа е да възстановяваме. Ти взе важно решение и вярвам, че това ще те направи по-добра личност. Желая ти късмет. — Той се изправи и се приготви да излезе.

— Много благодаря. Ще си спомням думите ви, докато разбивам камъни в кариерата.

Той застана на отворената врата и ми се усмихна.

— Занимавам се с правосъдие в много широк мащаб. Пък и всъщност не вярвам в затвора само заради един провалил се банков обир. Предопределен си за по-добри неща. Ето защо те връщам в затвора. Ще бъдеш прехвърлен на друг кораб на друга планета, където ще бъдеш заключен, докато той пристигне.

Капитанът излезе, после за миг се обърна назад.

— Като имам предвид онова, което ми каза, ще забравя, че шперцът все още е в тайничето в обувката ти.

После наистина си тръгна. Гледах към заключената врата и внезапно избухнах в смях. В края на краищата вселената не беше чак толкова лоша. Преливаше от чудесни неща и те можеха да бъдат присвоени единствено от човек, който си знаеше занаята. А аз разбирах от своя!

— Благодаря ти, Офицер, благодаря ти за всичко. Ти успя, упъти ме и ме научи. Благодарение на теб сега се ражда Стоманения плъх!

Издание:

Хари Харисън. Стоманения плъх

ИК „Бард“, 1996

Поредица „Избрана световна фантастика“ №36

Редактор: Анелия Христова

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър
Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.